

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 38.3 / Ple / 29.01.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\PLE\038_3PLE\

Fitxer 038_3PLE1

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número ****

Ple del Parlament

Sessió 38, tercera i darrera reunió, dijous 29 de gener de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 38.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn ****. Presideix el president del Parlament, acompanyat

de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats, convidats i convidades. Es reprèn la sessió. Silenci, si us plau... Conseller Espadaler i Parcerisas... Abans de continuar amb l'orde del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. La diputada Mercè Esteve i Pi, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales i de la Cruz per a la sessió d'avui, 29 de gener, a la tarda.

Així mateix, els informo que la diputada Irene Negre i Estorach, del Grup Parlamentari de Junts, ha retirat la seva delegació de vot per a la sessió plenària d'avui, 29 de gener.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública

202-00045/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública. D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 3 de desembre, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran, en primer lloc, els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per tal que es puguin posicionar. El temps d'intervenció serà cinc minuts per a cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer lloc, per defensar les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Avui no és un bon dia. Avui debatem aquesta proposició de llei que ha presentat el PSC i que serà aprovada en aquesta cambra i que ho farà amb els vots del PSC, de la dreta i de l'extrema dreta.

Nosaltres ja sabem sobrerament que hi votarem en contra. De fet, mantenim el nostre discurs i el nostre posicionament que hem mantingut sempre en aquesta qüestió. I nosaltres reiterem i volem tornar a expressar en aquest hemicicle, en aquest debat d'avui, que aquesta proposició de llei que vol atribuir aquesta condició d'agents de l'autoritat al personal penitenciari, per nosaltres no és la solució. I això no es tracta de funcionaris en contra d'interns, sinó que hem de valorar tota la comunitat en el seu conjunt.

També vull reconèixer la tasca que fan els funcionaris i funcionàries –que avui alguns estan aquí com a públic, a qui vull saludar–, però no podem confondre aquesta ampliació de poder, que el que pot fer és generar més problemes i més conflictes que no pas els que pretén resoldre. De fet, a l'exposició de motius, ja ho deia en la meua primera intervenció en el primer debat d'aquesta proposició de llei, només cal una lectura per veure quina és l'ànima o la motivació d'aquesta proposició de llei: no és la millora del clima, no contribuirà a una millora de les condicions ni dels funcionaris ni de tot el sistema penitenciari, sinó que el que vol, i tal com diu l'exposició de motius, «garantir l'actuació dels agents públics com a garants de l'ordre i la convivència als centres penitenciaris. L'especial protecció de l'àmbit penal, amb l'article 550 del Codi penal, amb una pena agreujada. L'eficàcia probatòria especial de les seves denúncies, les conseqüències pràctiques dels procediments administratius, especialment sancionadors i disciplinaris. Garantir el principi d'indemnitat en tota la seva dimensió i comparar amb Mossos d'Esquadra».

Per tant, el que s'hi amaga no és una lògica d'avançar en drets, sinó que confon i confronta la prevenció amb el càstig, la convivència amb el control. Perquè atribuir aquesta condició d'agents de l'autoritat, com he dit, té unes conseqüències jurídiques importants que van en detriment de les persones internes dels centres penitenciaris, com és l'elevada pena en algunes conductes i endurir, com deia, aquests comportaments.

La nostra proposta, la d'Esquerra Republicana que hem defensat en aquest Parlament, que hem defensat al Congrés dels Diputats, és la jubilació anticipada dels funcionaris de presons i més plantilla. I així ho vam treballar quan nosaltres governàvem, quan nosaltres..., amb el Govern de Pere Aragonès, també amb els acords d'investidura per fer president a Pedro Sánchez i, com deia, en nombroses mocions i propostes de resolució d'aquest Parlament.

Però què estan fent vostès –i em dirigeixo a vostè, conseller– per garantir aquesta jubilació anticipada? Vostès governen aquí i allà, governen a Catalunya i a Espanya. Per tant, són els únics responsables que no sigui una realitat, la jubilació anticipada. Per tant, reclami al ministeri competent que ho faci de veritat si el que volen és millorar el sistema penitenciari i també les condicions dels funcionaris i funcionàries penitenciaris. Perquè el que ens sobta és que pretenguin avui justificar que això serà una millora quan nosaltres, des d'Esquerra Republicana, conjuntament amb el Grup Parlamentari de Comuns i el Grup de la CUP, vam instar a la creació d'un grup de treball que tenia com a finalitat la millora, analitzar les condicions del sistema penitenciari i vostès hi van votar en contra. Ni tan sols van permetre un debat, que incloïa a tota la comunitat penitenciària.

Tampoc donen compliment a l'informe del Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura. Tampoc parlen de contencions mecàniques. De fet, jo ja ho vaig dir a la secretària general i també a la secretària general de Presons, en què beneficia l'agent de l'autoritat en el tema de contencions penitenciàries? Ella em va respondre que això –a qui vull saludar, que avui...– disminuiria les contencions. Jo no ho entenc.

I és més, vostè sap que el nostre model català és la rehabilitació, la reinserció, el medi obert i la perspectiva de gènere. I avui aquest Parlament aprovarà aquesta llei, que és un retrocés de lleis. Vostès prenen aquesta mesura per avançar i millorar en el clima; nosaltres diem que serà tot el contrari, que el que fem és retrocedir. I nosaltres ho tenim clar.

I no obliidi que vostès només tenen quaranta-dos diputats. Si volen mantenir les majories que van fer possible l'acord d'investidura, així no anem bé. Vostès necessiten els nostres vint vots. Avui no els tindran. Però com continuïn així tampoc.

Per tant, si el que volen és aprovar amb l'altra bancada, van pel bon camí; si volen mantenir aquest suport d'Esquerra Republicana, no comptin amb els nostres vots.

Moltes gràcies.

El president

Per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, membres de l'equip del Departament de Justícia presents a la sala, treballadors penitenciaris, entitats de defensa de drets humans... Avui es produeix el debat i votació d'una proposició de llei del Grup Parlamentari Socialistes i Units per encàrrec del Govern que busca principalment atorgar sense que s'hagi canviat la llei orgànica general penitenciària el caràcter d'agent d'autoritat als funcionaris de règim interior i personal directiu dels centres penitenciaris. I gràcies a una esmena de Junts, tot apunta a que s'aplicarà també a funcionaris de tractament.

El nostre grup parlamentari, conjuntament amb Esquerra Republicana i la CUP, ha presentat aquesta esmena a la totalitat. Considerem que no és una reforma..., considerem que és una reforma que va contra la naturalesa de cos no policial dels funcionaris i funcionaris de règim i tractament de les presons, amb la qual es va aprovar la primera llei orgànica després de l'aprovació de la Constitució, la llei orgànica general penitenciària. Era un moment on el garantisme estava molt més al centre de la vida política que a dia d'avui. Quina sorpresa que a algunes dretes i extremes dretes la qüestió competencial avui no els importi.

Considerar els funcionaris de presó com a agents de l'autoritat pot tenir conseqüències negatives en el dia a dia dels centres penitenciaris, sense que s'asseguri en absolut garantir una millor seguretat als treballadors penitenciaris. Des del nostre punt de vista, hi ha molts més riscos que possibles beneficis, sense dubte. I sorprèn –soprèn– que no han estat capaços d'objectivar per què és necessari, per què és important. Ni una sola dada concreta per a justificar-ho.

Per descomptat que és important millorar la seguretat a les presons. Però han preferit una mesura cosmètica i no justificada en lloc de portar una proposta per abaixar les ràtios dels psicòlegs i psicòlogues a les presons, l'augment de mediadores, en lloc de generar equips experts en tècniques de desescalada, en lloc de presentar propostes per millorar la convivència a les presons. Vostès han decidit fer un canvi normatiu que canvia el rol que l'enfocament humanista garantista donava als funcionaris de règim i de tractament.

Ho justifiquen, a més, ho justifiquen a l'exposició de motius dient que ho fan perquè és la manera de que els funcionaris i funcionàries de presons tinguin una especial protecció penal i així tinguin una especial protecció cap a la seva seguretat. Doncs, mirin, l'any 2020, es va publicar un article en una revista científica que deia el següent: «No sembla que pugui argumentar-se amb un mínim rigor que les conductes típiques recollides a l'article 550 del Codi penal, atemptat a l'autoritat, excloguin els funcionaris d'institucions penitenciàries i, en conseqüència, cal rebutjar que existeixi una falta de protecció penal respecte a aquest col·lectiu que pogués estimular la violència contra ells per falta d'eficàcia dissuasiva de la legalitat vigent.»

Saben qui fa l'article? No soc jo, no és ningú de Comuns; ho diu el senyor Ángel Yuste Castillejo, secretari general de Instituciones Penitenciàries durant el Govern de Mariano Rajoy. Els diu ell que el seu argument no té cap mena de rigor, amb la distància ideològica que podem tenir amb el senyor Ángel Yuste.

Ja s'aplica el delictes d'atemptat a la autoritat davant agressions a funcionaris, especialment quan són greus. Cal una mica de rigor quan facin exposicions de motius de proposicions de llei.

Ara bé, el que sí que pot generar canvis és..., el que sí que pot generar és un canvi en un augment de les denúncies per la via penal davant de conductes que es podrien resoldre per la via disciplinària. Estarem molt atents i denunciarem els canvis que es generin.

El segon argument és garantir que els expedients i informes dels funcionaris de presons tinguin presumpció de veracitat. De veritat es pensen que avui en dia és un problema que els jutjats de vigilància penitenciària no donin la raó als funcionaris de presons quan incoen expedients sancionadors i sancions disciplinàries? Ho dic com

a advocat, el problema és el contrari, precisament, que costa molt que es pugui acreditar prova en casos en els que s'imposa una sanció. De fet, està establert pel Tribunal Suprem que té plena eficàcia probatòria en els «partes» dels funcionaris de presons, amb la qual cosa, a més de que pot comportar aquest canvi en el rol penitenciari, tampoc és eficaç.

Cal dir que estem a favor de les parts de la reforma que no tenen a veure amb la condició d'agents de l'autoritat. Respecte al principi d'indemnitat, no calia la condició d'agent de la autoritat.

I, efectivament, respecte a la formació, perquè si s'ha aprovat també una reforma en matèria de formació que millora la formació dels treballadors i treballadores penitenciàries del règim, els funcionaris, és també per una moció d'aquest grup parlamentari acordada amb el Govern. Llavors, en aquest sentit, volem dir que, efectivament, cal continuar mirant cap al futur del sistema penitenciari. I avui no és un bon dia. I això tindrà conseqüències a les presons i també les tindrà en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

I per presentar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; bon dia. Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, sembla que, malauradament, avui s'aprovarà la llei per tal que el funcionariat de presons esdevingui autoritat. Aquesta llei de l'extrema dreta, de la dreta i del PSC un altre cop jugant a la dreta i l'extrema dreta. De fet, les entitats de drets humans han alertat de la gravetat d'aquesta mesura, que només farà que generar més impunitat i vulneracions de drets, tal com han denunciat la xarxa de presó o les entitats en defensa dels drets fonamentals.

Precisament,

Fitxer 2

han registrat d'una denúncia a la sindicatura de greuges i a la Comissió per a la Prevenció de la Tortura per la vulneració de drets que suposa aquesta llei. I és que és una mesura que respon únicament a pressions corporativistes i que no aportarà cap solució –cap ni una–, senyor conseller, a les presons catalanes. Per tant, nosaltres, primera petició que li fem al Govern: deixin d'obeir cegament les demandes i les pressions dels sindicats de presons i defensin el respecte als drets fonamentals.

Sobre aquesta qüestió, primer element i primera dimensió jurídica: és una resposta que objectivament no respon a res, que a nivell legal, com ja han dit els diputats dels Comuns i Esquerra Republicana, no aporta res. La llei ja castiga qualsevol tipus d'escomesa contra qualsevol funcionari públic, i el Codi penal, com ja hem dit, no distingeix entre agent de l'autoritat i funcionari públic quan està actuant en aquestes funcions. Té, per contra, conseqüències gravíssimes pel que fa als drets de les persones preses, en posició d'indefensió creixent, i els situa en procediments administratius, en una posició d'absoluta indefensió. A més a més, l'única conseqüència real que té a nivell jurídic és anar en detriment dels drets de les persones preses. I, sobretot, i l'element que més ens alerta: retorn a la condició de legalitat del franquisme –del franquisme. I vostès estan fent això: retornar a la condició de legalitat que atorgaven les lleis franquistes. Perquè les lleis democràtiques van canviar precisament aquesta condició per la filosofia que hi havia al darrere. Felicitats, senyors i senyores del PSC.

A nivell social, aquesta mesura, com ja hem dit, va en contra de tot el que demanen i defensen les entitats de drets humans. És un greu retrocés que nosaltres pensem que només empitjorarà el clima social a les presons, creant un empitjorament generalitzat de les condicions i de la situació de conflictivitat.

I, a nivell de la seva política carcerària, la del Partit Socialista de Catalunya, ens sembla que només plantegen mesures en un sentit regressiu. Destinen milers de milions..., ai, milions, a les millores en control per IA. No avancen en cap de les mesures que precisament poden reduir la conflictivitat a les presons. Queden pendents matèries com més personal d'assistència, més atenció sanitària, millor

transport públic per als familiars, mesures per intercedir en les contencions mecàniques, grups d'estudi que s'han negat a abordar.

I, per tant, en definitiva, per a quan un pla que aporti recursos suficients per a una millora de la comprensió de la realitat penitenciària i de la seva funció social? Per a quan? Perquè d'això no en parlen gaire. I també per a quan actuaran en situacions d'exclusió social, de males condicions i abusos, de maltractaments, de situacions de drogodependència, de malalties mentals. En aquests casos, què suposa que un funcionari tingui la condició d'autoritat o no? Quina serà la diferència?

I, mirin, en definitiva, nosaltres pensem que, senyors i senyores del PSC, els hi ha caigut definitivament la mascareta, si no és que els hi havia caigut ja. Per una raó molt senzilla: quan es tracta d'afectar drets fonamentals, de fer contents lobbys com el del funcionari de presons, no els costa res portar al Parlament una llei que saben que escapa a les competències que té el Parlament de Catalunya. Nosaltres mai ho impugnaran per aquí. I d'això se n'aprofiten, perquè nosaltres sempre hem defensat que el Parlament ha de legislar el que vulgui sense més límit que la voluntat popular del Parlament.

Vostès, amb tota la resta, fan tot el contrari. I, de fet, quan es tracta de garantir drets, de lluitar contra privilegis com la garantia del dret a l'habitatge, com, per exemple, amb la prohibició de la compra especulativa, s'amaguen darrere límits competencials, s'amaguen darrere informes, s'amaguen darrere grups d'estudi, i no legislen i no actuen, perquè va contra els poderosos, perquè va contra el poder i perquè va en defensa dels drets de la majoria de la població.

Ara, en aquest cas, no tenen cap problema en legislar, tot i sabent que escapa a les competències del Parlament –cap ni un. Quan es tracta de sostenir convenis contra la pobresa energètica, que caiguin. Quan es tracta de sancionar els que defensen aquests convenis, els sancionen aplicant la llei mordassa, aquella llei que van dir que no aplicarien. Quan es tracta, per tant, d'actuar en favor de tot allò que els diu la dreta, de tot allò que els diu l'extrema dreta, de tot allò que els diuen els lobbys de pressió, els hi suen, els són igual les competències del Parlament. Quan es tracta de garantir drets, s'hi amaguen darrere. Vergonya, senyores i senyors del PSC! Quin dia més

negre per al país! Quin dia més negre per als drets! I com se'ls ha destapat la cara! Vergonya!

El president

A continuació, és el torn dels grups parlamentaris per presentar les esmenes a l'articulat. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. Un saludo a todos los funcionarios de prisiones presentes en esta sala. Hoy se somete a debate y votación en este Pleno la proposición de ley del Partido Socialista para reconocer la condición de agentes de la autoridad a los funcionarios de prisiones de Cataluña.

Miren, se aprobará con los votos de VOX, de Junts y del PP, porque sus socios parlamentarios, señor Espadaler –Esquerra, Comunes y la CUP–, están más en convertir las cárceles en *esplais* y en bailar al ritmo de Rosalía en las prisiones, que es lo que hizo la consejera Ubasart, su antecesora. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, por otra parte, sale aquí la CUP, baja a este atril pidiendo respeto a los derechos humanos. Mire, señor de la CUP, respeto a derechos humanos... ¿Sabe a quién hay que tenérselo? A la funcionaria de prisiones agredida sexualmente en el Centre Penitenciari de Joves. Porque ustedes, mucho feminismo de pancarta, pero de las funcionarias de prisiones se olvidan.

Y, mire, el Partido Socialista, que presenta aquí esta iniciativa en el Parlamento de Cataluña, es el que tiene metido en un cajón en el Congreso de los Diputados la iniciativa de VOX para que se reconozca la condición de agentes de la autoridad a todos los funcionarios de prisiones de España. Porque no tiene ningún sentido, señor Espadaler, que un funcionario de prisiones de Brians o de Ponent tenga reconocida esa condición y no la tenga uno de Picassent o de Ponent..., perdón, o de Castellón. Y, en ese sentido, que sepa que, en cuanto gobernemos o tengamos posibilidad de condicionar a un gobierno, eso lo vamos a subsanar.

En cuanto al contenido de la ley, hay que decir que la redacción es absolutamente imprecisa y que genera controversia en lo que se refiere al ámbito de aplicación

subjetivo de la ley. Mire, se habla de personal funcionario y directivo, sin especificar si los directivos han de ser o no funcionarios. Y, miren, hay antecedentes de personal directivo no funcionario. Por ejemplo, el separatista Pere Soler, que fue director general de Serveis Penitenciaris entre el 2013 y el 2016.

Y surge la pregunta: ¿por qué el personal directivo no funcionario sí puede llegar a tener condición de agente de la autoridad y, en cambio, el personal laboral de los centros no? Esa es una primera cuestión.

La segunda: el PSC también, pues, ha aceptado la redacción de la enmienda de Junts que se refiere a los directivos y a los funcionarios de régimen interior y de rehabilitación. Y yo pregunto: ¿qué pasa con el resto de funcionarios que ejercen otras funciones en los centros penitenciarios? Por ejemplo, funciones administrativas. Por ejemplo, los funcionarios del departamento de ingreso. ¿Qué pasa si un funcionario atenta, agrede a un funcionario del departamento de ingreso? ¿Va a tener reconocida la condición de agente de la autoridad como si fuera un funcionario de vigilancia penitenciaria?

Mire, la ley es deficitaria en cuanto a la redacción. Ustedes siempre hacen lo mismo. La presentan por el trámite de lectura única, sin buscar consenso, sin convocar una ponencia de ley en la que puedan venir expertos a mejorar la redacción del texto. Y así nos va. Y, miren, desde VOX habíamos presentado una enmienda en este sentido para aclarar toda esta cuestión de la redacción, pero no se nos ha aceptado.

Y yo no quiero terminar mi intervención, señor Espadaler, diciéndole algo que es absolutamente evidente: usted no puede esconderse detrás de la redacción de esta ley para simular que hace algo por los funcionarios de prisiones y seguir llevando a cabo una política penitenciaria que los desprecia y los desprotege, porque sus políticas, señor Espadaler, perjudican a los funcionarios de prisiones.

El PSC bloquea la comisión de investigación, por ejemplo, por el asesinato de Núria López. El PSC se niega a llevar a cabo un plan de choque inmediato para frenar el escandaloso aumento de las agresiones que sufren los funcionarios de prisiones, de las que nunca hablan, por ejemplo, ni la CUP, ni Esquerra, ni los Comunes: 555 agresiones en 2024, 699 agresiones en 2025. Son números absolutamente

intolerables, pero la consejería, pues, eso, silbando y mirando para otro lado, ¿no? *(Alguns aplaudiments.)*

Miren, se niegan ustedes a facilitar a los funcionarios de prisiones los medios coercitivos necesarios para su defensa, los previstos reglamentariamente, que no nos inventamos nada, señor Espadaler. Los espráis de acción adecuada están en el reglamento. Usted dice que no, porque usted, en la línea de la señora Ubasart, a bailar a los centros penitenciarios. Y, en definitiva, su consejería, señor Espadaler, se niega a afrontar el verdadero problema de las prisiones, que no es otro que la violencia y la agresividad que tienen muchos internos; la mayoría, por cierto, extranjeros.

Usted prioriza cosas como la depilación láser de los trans *(rialles)*, o el reparto –sí, sí, rían– o el reparto de papel de plata a los internos para que puedan drogarse, en vez de resolver la verdadera necesidad del sistema, que es acabar con la violencia en los centros. ¿Cómo? Por ejemplo, con la creación de un centro de primeros grados para internos violentos. Iría mucho mejor para su reinserción, para su rehabilitación, y protegería a los funcionarios de prisiones y les garantizaría su seguridad. *(Alguns aplaudiments.)*

Por tanto, mientras usted no ponga remedio a la situación límite que se está viviendo en las prisiones catalanas, con medidas concretas y tangibles, usted y su equipo serán responsables de las agresiones que sufren los funcionarios de prisiones. Y cualquier iniciativa legislativa como la que hoy presenta, de verdad, quedará en aguas de borraja.

A pesar de todo ello, y por respeto a aquellos señores que están ahí arriba, vamos a votar que sí a esta ley, porque los funcionarios de prisiones que hoy nos acompañan y sus compañeros no tienen la culpa de su pésima gestión. Desde VOX siempre decimos que los funcionarios de prisiones son la última línea de defensa que nos queda frente a los criminales. Y por eso tienen ustedes todo nuestro reconocimiento, todo nuestro agradecimiento y todo nuestro apoyo.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes a l'articulat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados... Primero, dar la bienvenida a los representantes sindicales de las plataformas de los funcionarios trabajadores de prisiones, y decirles –mis primeras palabras van para ustedes– que nuestro voto favorable de hoy es por ustedes, por nuestro compromiso con ustedes y para que trabajen en un entorno mucho más seguro. Porque si fuese por el equipo de, gobierno ya les digo que no votaríamos a favor.

¿De qué trata esta modificación legislativa de intentar que a una parte de los funcionarios se les considere agentes de la autoridad? Los de régimen interior; se amplía a los de tratamiento. Perfecto. Para nosotros es insuficiente. Presentamos dos enmiendas. Una para que se considere agentes de la autoridad a todos los funcionarios que trabajan en los centros penitenciarios; también los que trabajan como administrativos. Y una segunda enmienda, que era que todo aquel personal laboral que trabaja en los centros penitenciarios también tuviese ese reconocimiento. Y ustedes ninguna de las dos enmiendas las han aceptado.

Y decían que el personal laboral no podía ser reconocido como agentes de autoridad porque los informes jurídicos no lo permitían. ¿Qué informes jurídicos? ¿Los del PSC, los del Gobierno? Porque no hemos visto ni uno –ni uno. Y yo con ustedes como Santo Tomás: si no lo veo, no me lo creo, porque no me creo nada de lo que me dicen ustedes. No hemos visto ni un solo informe jurídico. Y cuando a alguien se le reconoce la condición de agente de autoridad puede ser por razón de su trabajo, como un policía, o puede ser por razón de la ubicación o la instalación donde realiza ese trabajo, como son las prisiones. Y, en este caso, ustedes no reconocen ni una cosa ni otra. Eso sí, reconocen también la condición de agente de la autoridad al personal directivo, sin mencionar si pueden ser funcionarios o no. No estamos en contra. Lo que sí estamos en contra es que se reconozca como agente de autoridad a una persona, a un directivo que no sea funcionario, y no al personal laboral. Es decir, ahora mismo Núria López, que en paz descansa, asesinada en Mas d'Enric, no tendría la condición de agente de la autoridad. Cualquier persona que trabaja ahora

mismo en una cocina de un centro penitenciario no tiene reconocida o no tendrá reconocida la condición de agente de la autoridad. Un monitor de un taller de manualidades, que puede sufrir una agresión, por ejemplo, con un pincel de madera, que se lo pueden clavar en un ojo o en la garganta, no puede tener la condición de agente de la autoridad. Un monitor deportivo no puede tener la condición de agente de autoridad cuando una persona reclusa puede tener un brote agresividad y tirarle una pesa a la cabeza. ¿Y me está diciendo usted que esas personas que tienen contacto más directo con la población reclusa tienen menos riesgo que el personal directivo? Por favor.

Mire, sus informes o supuestos informes jurídicos decaen ante dos ejemplos. Personal no funcionario que pueden ser considerados agentes de la autoridad. Por ejemplo, los vigilantes de seguridad. Cuando trabajan bajo el amparo de la Administración pública con la supervisión de policía, se pueden considerar agentes de la autoridad. O, por ejemplo, los profesores que trabajan en colegios concertados tienen reconocido el ser agentes de la autoridad. Por lo tanto, sus informes, ante esta realidad, son papel mojado.

Yo sí que le solicito que revisen este decreto, que sigamos trabajando para que todos los funcionarios –todos, absolutamente todos– tengan reconocida la figura de agentes de la autoridad, y también el personal laboral. Porque, cuando hablamos de legislar, lo que ustedes han hecho es no proteger a aquellas personas que tienen contacto directo con la población reclusa y sí al directivo.

Cuando hablamos de legislar sobre prisiones, por ejemplo, en Madrid se hace una ley bodrio en la cual se libera a ciento veintiséis violadores

Fitxer 3

y se deja desprotegido al personal laboral. Hablando en la más rancia dialéctica de la izquierda, diríamos que ustedes, respecto al personal laboral, han protegido al patrón y han dejado desprotegida al trabajador.

Nosotros votaremos a favor, a pesar nuestro. Y finalizo cómo comenzaba: votamos a favor por compromiso con los trabajadores de prisiones. Seguiremos trabajando para que ustedes tengan entornos seguros, más seguros, para que no se puedan repetir las más de quinientas cincuenta agresiones consumadas que tienen ustedes cada año. Hoy el voto del Partido Popular es su voto, y gracias por el trabajo que realizan cada día.

Muchas gracias.

El president

Per defensar les esmenes a l'articulat presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Bon dia. Gràcies, president. Diputades, diputats, personal i funcionaris dels centres penitenciaris que ens acompanyeu avui, benvinguts. Avui parlarem de presons i les presons són una realitat incòmoda. És incòmoda, no per obvietats, com que ningú vol anar a la presó, sinó que és evident que quan a uns veïns se'ls hi proposa que hi haurà un centre penitenciar a prop de casa seva, no el volen, o quan es va a veure un alcalde, que s'ha de construir una presó, tampoc la vol. Però les presons són una realitat.

De fet, en un món idíl·lic, voldríem que hi hagués un món i que hi haguessin ciutats sense presons. I, de fet, a totes les presons del món –a totes les presons del món– hi han persones injustament tancades. Evidentment, en entorns menys democràtics, molt més. En tot cas, que l'hi preguntin al president d'aquest Parlament, el president Rull, que va estar tancat injustament durant quatre anys en una presó. *(Aplaudiments.)*

Però també entre els presos comuns hi han persones que estan injustament tancades. Però en els parlaments i en els partits de govern ens toca aixecar la vista. Els partits amb voluntat de govern, amb voluntat de conduir una nació a la plena normalitat, ens toca aixecar els ulls, perquè també hi han persones que, per les raons que siguin, no poden viure ni conviure en societat perquè posen en perill els nostres pares, els nostres fills o el conjunt del país.

I les presons han de ser l'espai on es recuperin, on adquireixin hàbits i habilitats socials que els permetin reinserir-se. Perquè això sigui possible, les presons han de ser espais segurs, han de ser espais de convivència, de rehabilitació i d'inserció. I en aquest mapa de presons, ens ho mirem com ens ho mirem –en aquest mapa de presons–, els funcionaris són una figura clau, són essencials.

Sou, són, els responsables de que hi hagi bon ambient, de que hi hagi convivència, de que hi hagi seguretat, de que sigui possible una rehabilitació que permeti una reinserció. I dotar-los d'autoritat no és cap regal –dotar-los d'autoritat no és cap regal. De fet, vol dir donar-los més responsabilitat i demanar-los, encara més, més competència i més professionalitat, més defensa dels drets de tothom que viu i conviu en una presó.

L'autoritat, a més a més, té el deure de l'exemplaritat. Per tant, quan es contravenen directrius o normes, els càstigs a aquestes infraccions paguen un preu més alt, molt més alt.

Avui, per tant, confiem i reconeixem la feina dels funcionaris de presons, i també els diem que tenen més responsabilitats, que encara seran més a la lupa i que els demanarem encara més que siguin garants de drets i de la convivència a les presons.

Dit això, jo no marxaria d'aquest faristol tranquil sense una perspectiva humanista quan parlem de les presons, perquè m'agradaria tres reflexions per acabar. La primera: Catalunya té un model propi. A Catalunya, les presons depenen de Justícia. A Espanya depenen d'Interior. Això és un model completament diferent, i hem de tenir cura i hem de millorar. I el que fem avui és tenir cura i intentar millorar encara més aquest model.

Segon, més enllà de la modificació legislativa que aprovem avui, hi ha una relació entre pobresa i població reclusa. No podem negar que majoritàriament les presons són un fracàs de qualsevol societat, perquè hi va la part de la societat majoritàriament més empobrida. Però mirem-ho també amb la visió contrària: a les societats on hi ha més benestar, hi ha menys població reclusa. Per tant, com són les presons i el nombre de població reclusa marca i esdevé un índex de qualitat democràtica d'un país.

I tercer apunt: la dependència espanyola genera, i ho sabem, un empobriment políticament programat de Catalunya; afecta el conjunt de la societat, per tant, també afecta el sistema judicial, acaba afectant les presons i afecta la població reclusa. Mirem-ho en positiu: una Catalunya independent, sense espoli fiscal, tindria més benestar, i l'anàlisi comparada ens explica que hi haurien menys delictes i que tindríem un millor sistema judicial i que tindríem unes millors presons, i, per tant, tindríem menys població reclusa.

Per tant, torno com he començat: els partits que tenim voluntat de govern, que volem totes les responsabilitats, perquè volem també exercir totes les competències, per això volem la independència, volem millors escoles, és clar que sí, millors hospitals, millors universitats, millors centres de recerca. Però no ens n'amaguem: també volem millors presons i que hi treballin els millors funcionaris, en les millors condicions possibles, i també perquè tinguem el menor nombre de població reclusa possible.

Per això volem la independència de Catalunya: per un país on tothom visqui millor, que sigui garantia de drets i de deures. Tingueu-ho clar.

Gràcies.

El president

I, finalment, obrim un torn per tal que puguin fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, d'aquesta proposició de llei ja n'hem parlat en aquesta cambra. En el darrer debat al respecte, la diputada d'Esquerra, la senyora Balsera, va manifestar que no creia que atorgar la condició d'agents de l'autoritat als funcionaris penitenciaris repercutís en el benestar a les presons. És que el que pretenem no és donar més benestar a violadors i lladres, senyora Balsera, sinó millorar les condicions laborals i la seguretat de qui custodia i reté tots aquests malfactors.

El diputat Pellicer, de la CUP, es preguntava si de debò pensem que estem fent un favor als funcionaris de presons. Doncs no, no els estem fent cap favor; els estem atorgant les eines que haurien d'haver tingut de bon principi. Allò que es proposa en

aquest text és competència plena de la Generalitat, però, ironies de la vida, han fet que el PSC s'hagi de refiar dels vots de la bancada dreta per poder aprovar-ho, perquè els socis de govern, extremistes d'esquerres que perceben els presos com a col·lectiu vulnerable i no com una xacra que empastifa la societat, són més partidaris d'un model penal basat en privilegis per als interns i perspectiva de gènere a les cel·les que no pas en el seny i l'ordre en el que confluïm o hauríem de confluïr tots els qui tenim dos dits de front.

Poc els importa la violència estructural que pateixen els treballadors dels centres penitenciaris: amenaces, pressions, agressions..., 607 registrades el 2024, quaranta-sis d'elles amb lesions greus, sense parlar de l'augment progressiu de les agressions de caràcter sexual, almenys vint-i-cinc casos registrats l'any passat. Una violència que creix amb impunitat, aixoplugada per aquesta visió política paternalista i distorsionada que tenen alguns de vostès.

Fa poc menys de dos anys, l'assassinat d'una funcionària de presons a Mas d'Enric evidenciava la caducitat del model penitenciari actual. Les seves polítiques *woke* tenen conseqüències. Tant de bo no hagués hagut de morir ningú perquè una part de la bancada esquerra s'adonés que les reivindicacions històriques dels funcionaris de presons no només eren legítimes, sinó necessàries.

Avui breguem per millorar les condicions de treball, la formació, els recursos i la consideració jurídica i professional d'un col·lectiu que assumeix responsabilitats d'alt nivell i que mereix, per tant, la protecció penal que comporta el reconeixement de la condició d'agents de l'autoritat.

No, no els fem cap favor, senyor Pellicer, el favor ens el fan ells a nosaltres, allunyant de la societat a qui no valora la vida humana i atempta contra la convivència, les lleis i els valors d'aquest país. Doni'ls-hi gràcies i deixi de remugar.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies. Bon dia, president. Bon dia, consellers, diputats, diputades, representants sindicals que avui ens acompanyen i la resta de convidats que estan a la tribuna. Benvinguts a tots. Avui aquest Parlament debat i vota una modificació legislativa necessària, molt necessària, rigorosa i profundament responsable, que no neix de la improvisació ni del soroll, ni molt menys, sinó que neix de la realitat del nostre sistema penitenciari, de l'experiència acumulada als centres i del diàleg constant amb tots els treballadors i professionals, que treballen cada dia, els 365 dies a l'any, amb el compromís total cap a la població penitenciària.

La proposta que presentem té un objectiu molt clar, que és reconèixer la condició d'agent de l'autoritat al personal funcionari i directiu que exerceix funcions en règim d'interior i rehabilitació en els centres de Catalunya.

Diputats del PP i de VOX, una matisació: els directius són funcionaris. Ho diu l'RLT; vull dir que no ho diem nosaltres, sinó que ho diu la mateixa RLT del sistema penitenciari. Per tant, és una mesura rigorosa, ajustada al dret i imprescindible per reforçar el nostre sistema penitenciari.

Mirin, diputats, diputades, aquesta llei no va d'autoritarisme, ni molt menys; no va de càstig, tampoc, i no va de discursos fàcils. Va de reforçar aquest sistema penitenciari, va de seguretat jurídica, de coherència normativa i de responsabilitat institucional. Va de garantir que qui manté l'ordre i la convivència en entorns d'alta complexitat, que disposi de les eines necessàries i la protecció per fer-ho amb garanties, que és el funcionari de presons.

Mirin, el personal penitenciari treballa en situacions de risc constant, amb tensió i elevada responsabilitat pública, i això ho sabem tots, i si més no, els hi diria que hi anessin més sovint i ho veurien. I és incoherent, molt incoherent, exigir-los l'ordre i la convivència si no els oferim la protecció jurídica adequada.

Aquest reconeixement es dota de tres elements essencials, sí: protecció davant d'agressions, presumpció de veracitat i principi d'indemnitat. No són en cap moment privilegis, i ells ho saben. Són instruments de seguretat i de bon funcionament del sistema públic. No és reconeixement tampoc simbòlic; és una eina jurídica imprescindible perquè els professionals puguin exercir les seves funcions amb seguretat, criteri i autoritat.

I això té un impacte directe als centres, sí. Mirin, un centre segur és un centre on la convivència és possible, i només en un entorn ordenat la reinserció pot ser real. Aquesta proposició de llei envia un missatge molt clar als professionals penitenciaris: aquest Parlament us reconeix la feina que feu, us protegeix també i dona les eines per treballar amb garanties. Perquè quan hi ha seguretat jurídica i claredat normativa disminueix la conflictivitat, millora la convivència i es garanteixen millor els drets de totes les persones.

I també vull adreçar-me a les persones internes, a la població penitenciària. Aquesta llei no debilita els vostres drets, ni molt menys; al contrari, contribueix a generar espais previsibles, més responsables i més segurs, perquè l'autoritat exercida amb garanties també és una autoritat exercida amb responsabilitat. Seguretat i el dret de les persones internes no són conceptes oposats, ni molt menys, són interdependents i no confronten gens.

Agraeixo les aportacions del Grup Parlamentari de Junts, que han permès millorar el text i ajustar-lo encara més a la realitat dels centres. El resultat és una norma molt més clara, més precisa i més útil al país.

Permeteu-me també abordar el tema, amb transparència, de la qüestió del personal laboral. La llei no pot atribuir-los la condició d'agents, senyors del PP, de l'autoritat; no pot tenir aquesta condició. No és una decisió política

Fitxer 4

en cap moment, sinó una exigència del marc jurídic. El personal laboral, per la seva naturalesa contractual, no exerceix potestats públiques ni pot fer-les segons la normativa. És una obligació del dret administratiu, del dret laboral públic també i de la doctrina constitucional. Prometre el contrari seria enganyar, i el nostre grup no legisla amb titulars, sinó que legisla amb rigorositat. El nostre compromís és millorar les seves condicions i el nostre reconeixement a la seva tasca, sempre dins del límit establert per la llei. Sense enganyar a ningú. Crec sincerament que aprovar aquesta llei és reforçar un servei públic essencial, és dotar i donar també seguretat jurídica als

professionals, estabilitat als centres i garantir garanties a la ciutadania i fer-ho amb rigor també i amb mirada social. Per això, el Grup Socialistes i Units per Avançar demanem aquest suport de la Cambra perquè la seguretat no és un fi en si mateix, és una condició... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president. És una condició perquè hi hagi convivència i la convivència és la base de la reinserció. Aquest és el sentit profund d'aquesta modificació i és el text que avui defensem. Perquè legislar bé és escoltar, legislar bé és millorar i és assumir responsabilitats. I és, sobretot fer país, perquè un país és també com... es mesura també com tracta també a tots els treballadors públics.

Moltes gràcies i esperem que tiri endavant.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació de la proposició de llei debatuda.

En primer lloc, votem l'esmena número 1, esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el Grup Parlamentari Comuns i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, continuem amb la tramitació de la llei.

En segon lloc, votem les esmenes números 2 i 5, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 104 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

En tercer lloc, votem les esmenes números 3 i 6, presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 103 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

En quart lloc, votem les esmenes 4 i 7, presentades pel Grup Parlamentari de Junts.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

En cinquè lloc, votem les esmenes tècniques amb el número de registre 76.516.

Comença la votació.

Les esmenes tècniques han estat aprovades per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Tot seguit, votem les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades i que inclouen la correcció d'errades presentada.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

La proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública, ha quedat aprovada per 103 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural

302-00188/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies.

Molt honorable president del Parlament, honorable consellera Romero... Avui el Partit Popular portem a debat una moció que no va només de caça, que també, com alguns volen simplificar; la moció del Partit Popular parla de seguretat alimentària, de sanitat animal, de protecció del medi, de seguretat viària i, sobretot, de dignitat del món rural. Perquè la realitat és clara, senyores i senyors diputats: Catalunya pateix una sobrepoblació descontrolada de fauna cinegètica, especialment de porc senglar, cabirol i conill. I aquesta sobrepoblació no és un fenomen anecdòtic ni puntual. És el resultat directe d'anys d'inacció, de sobreprotecció, però ideològica, de paràlisi política i d'una normativa obsoleta de fa més de cinquanta anys. I els efectes, malauradament, els coneixem tots: danys massius als conreus, accidents de trànsit – això no va d'esquerres ni de dretes –, accidents de trànsit, degradació del medi natural i un risc sanitari crític, com hem evidenciat especialment amb el recent brot de pesta porcina africana. I això no és alarmisme ni és irresponsabilitat, tot el contrari: és gran responsabilitat del Partit Popular.

Mirin, el sistema actual de gestió cinegètica és fragmentat, és ineficaç i és injust. No hi ha censos fiables, no hi han llindars clars, no hi ha un sistema públic eficaç de comunicació dels danys ni de peritatge ni d'indemnitzacions ni de compensació del lucre cessant, i és allò que reclama precisament el sector afectat. I el resultat és que qui produeix els aliments, qui cuida el territori, qui manté viu el món rural assumeix en aquests moments tot el cost. I això no és ecologisme, això és irresponsabilitat.

Mirin, el Partit Popular ho tenim molt clar, ho vàrem dir en les compareixences en comissió, ho vàrem dir també en aquesta interpel·lació anterior a la moció d'avui: la caça i el control cinegètic no són el problema, són part de la solució. I per això el Partit

Popular presentem aquesta moció, que també posa sobre la taula una realitat sovint ignorada, i és que més del cinquanta-cinc per cent de la superfície agrària de Catalunya es treballa en règim d'arrendament, i això impedeix als agricultors tenir un control sobre els drets cinegètics de les terres que estan conreant. És raonable, això? És just? És eficient? Evidentment que no.

I alhora tenim més de seixanta mil caçadors i caçadores a Catalunya, que són persones formades, arrelades al territori, que constitueixen una infraestructura territorial imprescindible i que massa sovint han estat estigmatitzats, criminalitzats i expulsats del debat polític. Perquè sense caçadors no hi ha control, sense control no hi ha equilibri i sense equilibri el món rural desapareix. Per això el Partit Popular proposem en aquesta moció unes mesures concretes i, a més, de caràcter immediat, com són els censos oficials de manera anual de totes les espècies cinegètiques que tenim en aquests moments. Una definició clara també dels llimars de població i capacitat de càrrega del medi. Plans marc de gestió cinegètica per a grans àmbits territorials. En definitiva, el Partit Popular reclamem també la creació immediata d'un sistema telemàtic únic de comunicació dels danys que permeti registrar-los, que permeti tenir un control, activar peritatges automàtics i ordenar actuacions cinegètiques, com deia, de manera immediata, no d'aquí un ni dos anys, sinó aquest mateix any.

I, finalment, aquesta moció també parla de dignitat. Dignificar la caça, dignificar els caçadors, derogar la normativa que els criminalitza des de fa molts anys, als caçadors amb gossos i pràctiques cinegètiques, promoure la participació també de les dones caçadores i declarar la caça com una activitat d'interès públic, sanitari, ambiental i agrari. Perquè nosaltres ho repetim ben clar: sense control cinegètic no hi ha protecció efectiva del món rural ni tampoc hi ha seguretat alimentària a Catalunya.

I, finalment, volem també un compromís legislatiu. Abans del 30 de juny del 2026 volem que aquest Parlament tramiti i aprovi una llei de caça moderna, participada, digital i simplificada. Senyores i senyors diputats, aquesta moció no va contra ningú. Aquesta moció és a favor del territori, del camp i, sobretot i especialment, del sentit comú.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i per defensar-les davant del Ple té la paraula, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Maria... Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

La confiança fa fàstic. (*L'oradora riu.*)

Bé, gràcies, president. Consellera.

Bé, en primer lloc deixi'm agrair-li a la diputada García la presentació de la moció i la voluntat de poder parlar de les esmenes i arribar a alguns acords. Pocs, la veritat. Però bé, jo crec que l'important és generar diàleg, generar debat sobre un tema molt important com és el de la caça i el de la gestió cinegètica, que ho hem fet diverses vegades en aquest Parlament, n'hem parlat forces vegades, però creiem que també la realitat ens ha posat en una situació en què és més important que mai arribar a consensos respecte a quin model de caça o què és la caça i el control de la població cinegètica.

Vostès han presentat una moció que té tres blocs. El primer és el que contextualitza la situació actual, i aquí

Fitxer 5

li hem de dir que no coincidim amb la seva afirmació, que hi ha una sobreprotecció o no gestió de les espècies cinegètiques. I això no ho diem nosaltres; ens ho diuen les dades. I és que els permisos d'espècies de caça i de captures creixen any rere any. Per tant, ni sobreprotecció ni falta de gestió.

També parlen de la regulació, i és evident que cal una nova llei de caça, que hem aprovat ja en aquest Parlament i s'ha instat diverses vegades que la puguem fer. Deixin-me que faci un parèntesi. Qui té la possibilitat de fer lleis *som* els grups parlamentaris. També el Govern ho pot fer, però *som* bàsicament els grups parlamentaris. Per tant, també el seu grup parlamentari podria portar la iniciativa en

aquest sentit. Però no es pot dir que la regulació, que va molt més enllà de la llei de caça, no sigui adequada per fer una gestió cinegètica eficaç.

El segon bloc d'aquesta moció parla sobre la importància de la caça i del seu reconeixement, i aquí puc assegurar que al nostre grup parlamentari i el Govern donen el reconeixement, tot el reconeixement, tant a la caça i als caçadors del nostre país. Per tant, ens trobaran en el reconeixement de la caça, de dignificació d'aquesta activitat, que té una vessant necessària, tant pel control ambiental o per l'equilibri ambiental en l'àmbit rural, però també una dimensió cultural i esportiva. Ara bé, no podem recolzar, per exemple, la declaració que plantegen de la caça com una activitat d'interès públic. Perquè aquest reconeixement formal suposaria, entenem, una càrrega administrativa que creiem que als mateixos caçadors no els hi interessaria.

I la tercera part de la moció és aquella en què fan propostes d'actuacions concretes. I en aquesta part els hem de dir que hi ha alguns aspectes en els que podem estar d'acord, com per exemple la creació d'un sistema telemàtic de comunicació de danys generats per fauna. De fet, el Govern ja està avançant en aquest sentit. Igual com la simplificació administrativa. El Govern ha fet un pla per a tota l'administració de la Generalitat, de simplificació, i alguns dels tràmits de què vostès parlen ja estan contemplats per treballar en aquest sentit.

En d'altres propostes que fan en la seva moció inicial hi podríem estar d'acord, com el tema dels censos. Però, és clar, vostès han acceptat unes esmenes de Junts que fan pràcticament impossible que ara les puguem aprovar. Com per exemple el tema dels censos de les espècies, que inicialment parlaven d'espècies cinegètiques i ara són totes les espècies cinegètiques, salvatges i de fauna protegida. Això, ben bé, és molt complicat de poder-se fer. O, per exemple, el punt que demana que en dos mesos es compleixin tots els acords adoptats en el Consell Extraordinari de Caça. Això no és possible perquè, per exemple, no es pot aprovar en dos mesos la modificació de bases d'ajuts i, per tant, cal ser realista també quan es fan propostes.

En qualsevol cas, diputada, jo crec que en el que sí que coincidim al cent per cent és en l'esperit de la moció. En quin sentit? Doncs en el sentit de la necessitat de control de la sobrepoblació de les espècies cinegètiques, especialment senglar, cabirol i conill. Agilització de les tramitacions administratives en la línia del que ja planteja el

Govern, perquè l'administració ha d'acompanyar i no ha de posar pals a les rodes. Per tant, ha de facilitar en tots els àmbits en els que interactua amb el ciutadà les tramitacions. També en seguir actualitzant la normativa, una nova llei. I tant que s'ha de fer. A més a més, amb el màxim consens, però també seguir adaptant tots els instruments tècnics per agilitzar el registre i la resposta davant dels danys.

I per últim, i possiblement –deixi-m'ho dir– el més important, posar en valor la caça i els caçadors, perquè fan una tasca imprescindible per a la gestió cinegètica i són fonamentals, com ja he dit al començament, per a l'equilibri ambiental de les zones rurals i, en definitiva, de tot el país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca i Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats. Bé, els caçadors surten al camp i als boscos per una bona causa. Encara que els darrers anys han estat criminalitzats i estigmatitzats tant l'exercici de la caça com els propis caçadors, per tal de dur-los a l'ostracisme juntament amb els valors que la caça implica. La caça ha estat censurada, restringida i fins i tot prohibida i abolida d'alguns programes electorals de partits que s'autoanomenen progressistes, coincidint amb l'ideari de certs col·lectius radicals i animalistes.

L'ecologisme mal entès, juntament amb els interessos polítics i el desconeixement del món rural, són els responsables de la campanya i desprestigi que pateixen els nostres caçadors. Els caçadors s'enfronten amb una excessiva burocràcia, tràmits interminables i lleis que castiguen en lloc de protegir-los. La Llei 5/2020 va augmentar les multes de forma desproporcionada, sense consens i amb la intenció de desincentivar l'activitat. Per aquesta raó, l'activitat cinegètica a Catalunya pateix de mala salut. Així, des del 2019 fins al 2023, hem perdut el 7,5% de les nostres llicències de caça.

En VOX tenim clar que la defensa de la caça que fem des de la nostra formació no requereix només recursos emotius i la defensa d'aquest art que es pot considerar mil·lenari, sinó també que defensem la caça esportiva, sostenible i natural com a generadora de beneficis econòmics importants, que fomenta la cultura, el món rural i genera milers de llocs de treball, així com també reactiva la nostra economia. A més, la caça contribueix a la conservació de la naturalesa i dels ecosistemes, manté la nostra biodiversitat, preserva els paratges com a mesura preventiva, evitant incendis i garantint la neteja del nostre sòl forestal davant el foc, així com, també, el manteniment dels tallafocs. Podem dir que els caçadors, a l'igual que els agricultors, fan de guardians del camp i dels nostres boscos.

La regulació i administració de l'activitat cinegètica s'ha convertit, doncs, de facto, en la més rellevant eina de gestió ambiental dels espais naturals i de la fauna silvestre. Tot a la vegada que a Catalunya, així com a la resta d'Espanya, pràcticament la totalitat dels espais naturals cultivats formen part de cotos de caça. El vuitanta-cinc per cent d'Espanya és aprofitament cinegètic declarat. Catalunya és unes regions amb més llicències, tan sols superades per Extremadura, Andalusia i València.

La caça és una activitat, a més, que permet el control cinegètic davant plagues d'espècies animals com els conills o els porcs senglars, i evita, per tant, pèrdues i danys als agricultors, així com també a la nostra pagesia. Com no, també als ramaders, que són titulars d'explotacions ramaderes i que pateixen el perill de malalties com la pesta porcina africana. I, com no, també garantir i defensar que la caça contribueix a garantir la seguretat vial davant els perills d'accidents que cobreixen les nostres carreteres, principalment per culpa dels cabirols i porcs senglars. La caça és benefactora per a la salut física dels qui la practiquen. El consum de carn de caça incentiva una alimentació més justa i sostenible. En definitiva, la caça és tan necessària a la naturalesa com és la pol·linització o la pluja.

En VOX estem per la defensa de la nostra caça tradicional, sostenible, natural, com a expressió dels valors que hem exposat i com una activitat instintiva i natural, ja que l'afició a la mateixa va implícita en la condició humana i en la seva evolució. Raó per la qual treballem en defensa del sector, amb mesures concretes, clares i efectives,

per tal d'incentivar l'activitat, com és la bonificació complerta en la taxa de la llicència de caça.

En aquesta moció, el PP ha acceptat esmenes dels partits separatistes i socialistes i, en canvi, malauradament, lamentem que no hagi acceptat cap de les nostres esmenes, en particular la que defensem que els caçadors puguin caçar per tota Espanya amb una sola, única llicència: caça d'àmbit nacional o bé, alternativament, amb un sistema de llicència interautonòmica. Aquesta esmena no ha estat acceptada, com també ha estat rebutjada l'esmena la qual insta que es declarés la caça com un bé d'interès cultural.

Tanmateix, recolzem, amb aquesta moció, la pràctica de la caça que sigui reconeguda com una activitat declarada d'interès públic, sanitari, ambiental i agrari. Si bé proposem amb aquesta esmena, la número 1, la supressió o modificació de l'apartat número 10 de la moció, ja que aquesta declaració, donat el seu interès general, convindria que fos per a tota Espanya.

El PP ha convingut, així, amb socialistes i separatistes, la presentació d'una nova llei de caça que amenaça amb manca de respostes i solucions, i la imposició de restriccions als caçadors, que ben segur seran aplaudides per grups radicals, ecologistes i animalistes. És per això que votarem «no» a alguna d'aquestes esmenes i propostes per manca de concreció i de claredat.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Primer, una prèvia abans d'entrar al debat, al diputat de VOX. Tant de bo tinguéssim pactada una llei de caça amb tot aquest hemicicle, però és que no hi ha ni un text presentat. Per tant, no sé què parlar d'aliances, perquè de moment, per part del Govern també, el més calent és a l'aigüera.

Dit això, hem hagut de reviure el que és tenir pesta porcina africana a Catalunya perquè per fi es reconegui la necessitat de tenir caçadors i de reconèixer la tasca que

fan. Una mica tard, perquè la sobrepoblació de senglars, cabirols i demás espècies no és nova. Tampoc és nou que la sobrepoblació d'aquests animals té incidència directa en la salut animal dels nostres ramats i en la seguretat viària. Si no, que els hi preguntin als afectats de la tuberculosi bovina o a totes les persones que han patit accidents de trànsit més o menys greus. En tot cas, benvinguts tots aquells que ara reconeixen una de les tasques que fan els caçadors quan abans en renegaven.

Junts per Catalunya no és la primera vegada que surt a aquest faristol a defensar aquest col·lectiu. I ho fem perquè hi creiem, no només quan estan de moda. Quan ho estan i quan no. Així que benvingut sigui aquest debat i aquesta moció. Després del desastre sanitari que hem patit, la majoria de diputats d'aquesta cambra s'han instal·lat en la comoditat de reconèixer que els caçadors són necessaris per col·laborar en la reducció de la sobrepoblació de daines, cabirols, conills, senglars, que tenim arreu del país. I és un primer pas, sí, però els hi he de dir que és una mica hipòcrita. I els hi exemplifico amb paraules del president Illa amb referència a senglars i caçadors. Deia en aquest faristol: «No m'agrada la caça, no soc caçador, no tinc res en contra dels porcs senglars, però és veritat que n'hi ha massa.» O del grup del PSC, que fa un any presentaven una moció sobre gestió cinegètica on s'evitava la paraula *caça* o *caçadors*, i miri que és difícil. I ara el conseller Ordeig, també des d'aquest faristol, es fa dir el conseller de la caça i els caçadors.

I ara la pregunta que els hi faig a tots vostès és: si els caçadors només serveixen per combatre plagues, què farem si el dia de demà aconseguim reduir la població? Què farem quan no puguem dir que n'hi ha massa? Els hi direm que es venguin l'arma, els gossos i que se'n tornin cap a casa? Els hi tornaran a dir assassins i criminals? Potser per desconeixement, però se'ls hi diu. Una mica injust, no creuen?

I, en aquesta línia, dues idees. La primera és que els caçadors poden ser col·laboradors –i ho són– en reduir la població, però la responsabilitat i el lideratge de les mesures de gestió de fauna les té i les ha de tenir el Govern de la Generalitat. I la segona és que hauríem de ser valents i dir sense embuts que la caça és molt més que això. Gestió cinegètica, sí, però també són gestors del medi, conservadors de camins i de corriols, part de l'economia de molts pobles i, sobretot, fan una explotació de recursos naturals.

I d'aquí les nostres propostes sobre el consum de carn de caça, ecològica, d'animals criats de forma salvatge i, a més a més, saludable i bona. Ahir justament, la Carme Rusalleda ho explicava en un programa, els beneficis de la carn de cabirol i com cuinar-lo. Doncs aquest és el model: promoció i accés a aquest producte. I és per això que és una llàstima que no s'hagin acceptat les nostres esmenes per promocionar la carn de caça, els punts de recollida i els diferents escorxadors arreu del país. Perquè aquesta part també forma part del model i per això (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), per complementar aquesta moció, avui mateix presentarem una proposta de resolució per recollir aquestes mesures.

Com deia, gestió cinegètica, gestió del territori, manteniment, col·laboració amb pagesos i ramaders, dinamització econòmica i explotació d'un recurs tan preuat com és la carn de caça. Aquest és el model de caça catalana i la *gran* diferència amb territoris veïns.

Hem presentat quinze esmenes. Aprofito que em queda poc temps per destacar-ne una. Hem demanat una moratòria per comunicar les captures de caça major. Aquest any el Departament ha decidit que només es pugui fer

Fitxer 6

de forma telemàtica, ha estat una decisió precipitada. El col·lectiu de caçadors està envellit i també suposa un problema afegit per a les societats de caçadors. Per tant, donem-los temps i adaptació. I per això demanem que s'apliqui una moratòria de forma immediata i que no s'aplique aquesta mesura fins a l'any 27 (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), fins a la temporada 27-28 –perdó.

I acabo, president. Sabeu que les societats de caçadors no passen pel millor moment, perquè cada cop se'n jubilen més i n'entren menys de joves. Per tant, avui, a més de reconeixement, els hem de donar un cop de mà, perquè si algun dia ells no hi son, nosaltres els trobarem a faltar.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Diputada García, la moció que ha presentat aborda, evidentment, una qüestió rellevant, com és la gestió de la fauna cinegètica i la seva relació amb el sector primari. Tothom..., cada dia en parlem aquí al Ple, estem parlant de crisis de sanitat animal. El sector primari les està patint d'una manera molt crua, molt greu, amb efectes molt greus sobre les explotacions ramaderes: la pesta porcina africana, la dermatosi nodular bovina, la tuberculosi o episodis recurrents de grip aviària. Totes elles cal que disposin de protocols clars d'actuació definits amb criteris veterinaris, epidemiològics, de salut pública, i també amb la intervenció dels sectors afectats. I requereixen respostes coordinades, recursos suficients, així com millorar la gestió que li correspon al Govern.

Però també hem de tenir clar que aquestes crisis no tenen una causa única i que cal tenir en compte tots els factors de risc, que a nosaltres ens agrada analitzar-ho de manera més integral: la bioseguretat, la densitat dels animals, la mobilitat, la pressió sobre el territori, el canvi climàtic, la interacció amb fauna salvatge, etcètera.

Però abans d'entrar en els punts de la moció, volem posar de manifest que no s'ha tingut prou en compte l'opinió de la Federació Catalana de Caça, que ha manifestat que no està d'acord amb alguns dels plantejaments d'aquesta moció. Per tant, és important que en el moment de presentar una moció, els sectors més afectats, com són els caçadors, hi estiguin d'acord. I adverteixen que la caça no pot ser ni l'única ni la principal resposta a les altes densitats de fauna, que sense mesures prèvies de prevenció, gestió d'hàbitats i planificació territorial, qualsevol política basada només en el control poblacional no solucionarà tots els problemes. Per tant, insistim en que cal treballar amb consensos amb totes les parts implicades.

Diputada García, ja li avanço que donarem suport a la majoria de punts de la moció, molts dels quals coincideixen amb les demandes que fan les organitzacions agràries del nostre país. I vam tenir l'ocasió d'escoltar-les a la darrera Comissió d'Agricultura. En aquesta comissió, per exemple, ens van demanar impulsar les modificacions necessàries per aconseguir que la dermatosi nodular passi d'estar catalogada com a malaltia de categoria A a categoria B per evitar els buidats sanitaris que tant mal fan a les explotacions ramaderes.

I aprofito la meua intervenció per tornar a confirmar el compromís d'Esquerra Republicana per promoure aquest canvi des de totes les cambres, des d'aquí el Parlament, al Congreso i també al Parlament Europeu, que és qui té la competència per fer-ho.

Des d'Esquerra Republicana sempre hem defensat mesures com el control poblacional; per tant, no estem d'acord en que no hi ha normativa o està tota obsoleta. I és per això que el Govern republicà va aprovar el decret llei 5/2024, de mesures urgents de control poblacional d'espècies cinegètiques, amb la finalitat de prevenir els danys causats per aquestes espècies. I el que cal és desplegar-lo en tota la seva extensió i posar els recursos necessaris per garantir l'èxit d'aquestes mesures.

També disposem d'altres eines legislatives, com ara fa pocs mesos el Decret llei 21/2025, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal, validat amb el suport del nostre grup, que reforcen i milloren les mesures de control poblacional d'espècies cinegètiques, així com una cosa molt necessària com era l'actualització del barem per a la valoració econòmica del lucre cessant arran dels danys causats per les espècies protegides, entre altres aspectes.

També compartim la necessitat de disposar de censos fiables, de líndars de densitat, de plans territorials de gestió adaptats al domini vital de les espècies i de sistemes digitals àgils de comunicació de danys. Són instruments claus per millorar la presa de decisions i reduir l'impacte sobre la pagesia.

I respecte a la llei de caça de Catalunya, fa gairebé un any, crec que va ser al març, vam debatre una moció amb la incorporació d'una esmena del meu grup on instàvem el Govern a aprovar i presentar al Parlament, abans del primer trimestre del 26, el projecte de llei de caça de Catalunya. Esperem que compleixi i que presentin aquest

projecte de llei. Un projecte de llei que ja es va començar a treballar en la legislatura passada.

I cal tenir aquesta llei catalana que sigui eficient per al control poblacional, que incorpori una gestió moderna i que sigui adaptable a cada realitat territorial. Una llei que s'ha d'elaborar amb la participació de tots els agents implicats. I aquí deixi'm dir-li que en el redactat del punt 12 s'han oblidat la participació de les organitzacions agràries.

Han posat un seguit d'organitzacions, però no les agràries. Ara el que cal és que el Govern doni compliment als acords que s'aproven en seu parlamentària i presentin aquesta llei.

I acabo, Esquerra Republicana creu que cal avançar cap a un sistema modern de gestió de la fauna, sí, amb millors censos, amb indemnitzacions àgils i justes i amb escolta activa al territori, i fer-ho des del consens, des del rigor i des del respecte al medi i a la pagesia.

Insistim en que la millor política és la prevenció, per tant, també totes les eines, i avaluar periòdicament l'impacte de les mesures adoptades.

I aprofito també el faristol per demanar al Govern, tal com es va comprometre el president Illa, que vagi donant compte dels resultats de la Taula del Senglar i altres aspectes relacionats amb la pesta porcina africana.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellera... Deia vostè, diputada, que la moció no anava només de caça, però vostès només han parlat d'això. I sentint la seva intervenció i llegint la moció en el seu conjunt, sembla que, en certa manera, per vostès els recursos naturals són infinits i el clima és una constant immutable. Però som al segle XXI i la realitat és que el principal enemic del sector primari no és la

sobreprotecció ambiental, sinó el col·lapse climàtic que vostès s'obstinen a ignorar o a minimitzar. I des dels Comuns els hi diem clarament, no hi ha agricultura en un planeta mort.

La moció planteja una falsa dicotomia: no es tracta de protecció contra economia, sinó de protecció davant de les dificultats per a la supervivència econòmica i, per tant, de protecció *per* la supervivència econòmica. Protegir els nostres ecosistemes és just tot el contrari d'anar contra la pagesia; és l'única garantia perquè segueixi havent-hi pagesia.

Em referiré a alguna de les qüestions que planteja la moció. Sobre la fauna salvatge, parlem clar, l'equilibri natural s'ha trencat, per culpa d'un model de territori descompensat. L'excés de població de fauna cinegètica i el risc sanitari no es combaten només amb escopetes, sinó recuperant l'equilibri dels nostres ecosistemes. La millor bioseguretat per a les nostres granges, per als nostres conreus és un medi natural gestionat, no bosc degradat i abandonat que es converteixi en un polvorí sanitari.

Cal gestionar la fauna salvatge? Doncs rotundament sí, però de forma ordenada i organitzada. Per reduir la població de senglars, conills i cabirols, cal tenir una estratègia general de gestió del medi natural en la que sigui la caça una part pel control, junt amb altres eines igualment necessàries.

I el control de la fauna no és un esport; és una qüestió de gestió ecològica, que l'ús d'incentius de caràcter econòmic, també la subvenció a l'adquisició de material de caça pot posar en risc, qüestionant aquest caràcter ordenat. Una iniciativa que vostès van validar a la CARPA malgrat contribuir a la confusió entre les activitats de control cinegètic i de caça com a hobby, just l'oposat al que plantegen al punt quart de la seva proposta.

No compartim que la caça com a pràctica esportiva sigui una activitat d'interès públic, sanitari, ambiental i agrari. Defugint el debat de si manllevar la vida a un altre ésser viu pot ser considerat art o esport, després de les apel·lacions que hem sentit aquests últims mesos a l'erradicació d'espècies amb la consegüent reducció de la nostra biodiversitat, no es pot catalogar d'esport ni merèixer el tipus de suport públic que vostès plantegen, tenint en compte, a més a més, el rol del sector de la caça a la

proliferació d'aquestes espècies amb pràctiques com l'alimentació, els vedats precisament finalitat de caça.

I donats els precedents i les exigències i necessitats associades a la seguretat i coexistència dels diversos usos i col·lectius a l'espai natural, no ens sembla bona idea substituir els procediments actuals, ja prou relaxats, per declaracions responsables, sense mecanismes ulteriors de control.

Un dubte: al punt vuitè no ens queda prou clar si plantegen que siguin els titulars dels vedats els responsables d'indemnitzar el dany emergent i el lucre cessant per a activitats cinegètiques. Si ens ho podrien aclarir.

I és cert que cal una regulació cinegètica que substitueixi la normativa preconstitucional de l'any setanta. Però també és veritat que vostès han estat molts anys al Govern de l'Estat i que podien haver desenvolupat aquesta regulació. Potser seria més adequat un compromís amb l'exercici de la competència legislativa en la matèria per part d'aquest Parlament. Ara, donat que vostès situen al punt primer aquesta necessitat, no s'acaba d'entendre que al punt 9 de la moció plantegin la derogació d'una normativa que, segons vostès mateixos, no existeix.

I per últim, compartim la necessitat d'una llei de caça catalana, un acord que ja al maig d'enguany va adoptar la CARPA a proposta del Grup de Comuns, tot i que en aquell moment ens vam emplaçar a l'inici del procés legislatiu en tres mesos, transcorreguts a bastament, i ara vostès s'emplacen al juny d'enguany.

La llei estatal no aborda adequadament la seguretat dels usuaris dels espais naturals i confia massa en l'autoregulació dels caçadors, sense supervisió pública. La Generalitat ha d'exercir la seva competència per establir una regulació que garanteixi la seguretat i integritat física de tots els usuaris dels espais naturals, practiquin l'activitat que practiquin, posant el principi de seguretat i el compliment de les seves obligacions com a prioritat absoluta.

La sobreprotecció que vostès denuncien és la xarxa de seguretat que evita que el sector primari caigui al buit. I això vostès ja ho saben.

Des de Comuns defensem una transició justa. El pagès no pot carregar sol amb el cost de mantenir el territori, però el futur del camp passa inevitablement per ser els aliats de la terra i no els seus depredadors.

Concloc, president. El que realment buida el camp no és la sobreprotecció ambiental; és la manca de relleu generacional, la contaminació d'aqüífers o els preus de misèria que imposen les grans distribuïdores. Defensar la terra és protegir qui la treballa. Per això nosaltres proposem una aliança amb la natura per garantir que Catalunya segueixi tenint futur, alimentació de proximitat, pagesia i un món rural viu.

Ens posicionarem per punts.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom. Deixin-me començar donant tot el suport als usuaris i les usuàries de la xarxa de ferrocarrils, que novament avui estan patint les conseqüències d'una mala gestió i d'una mala inversió i manteniment en els darrers anys. Moltíssimes línies avui van amb retard o tenen incidències diverses. Per tant, novament hem de lamentar que tot continua igual.

I referent a aquesta moció que ens presenta el Partit Popular, ja quan llegim el títol ja és preocupant, perquè vostès ens parlen sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural. Però després, quan llegim atentament els punts que ens presenten, aquest no és el problema, la sobreprotecció del medi natural, vostès no parlen d'això. Vostès, de fet, el medi natural els importa ben poc. Del que volen parlar és de la caça fent veure que parlen de lo altre. Però realment vostès focalitzen en la caça.

I fa gràcia, perquè al punt número 1, per exemple, ens parlen de la viabilitat del sector agrari i ramader, i estem molt contents que se'n preocupin, però aquí cal recordar que fa pocs dies vostès van votar a favor de l'acord Mercosur, un acord que, com saben,

el sector agrari i ramader hi està en contra. Per tant, no ens vinguin aquí ara amb mocions barates defensant el sector agrari i ramader. Que vostès no l'estan defensant, les seves polítiques són globalistes, les de defensar un altre

Fitxer 038_3PLE7

altre model productiu de les grans empreses del sector agrari, porcí, etcètera, però no pas de la pagesia del nostre país. I, quan parlo del nostre país, parlo de Catalunya.

Per tant, veiem moltes contradiccions en la moció que ens presenten i al final dissimulen per aquí, dissimulen per allà, que volen defensar una cosa o l'altra. Però al final ens parlen de la caça i, quan ens parlen de la caça, fins i tot amb això tampoc no ens entendrem. Nosaltres la caça a casa sempre l'hem entès... Quan hi anàvem amb l'avi, mai m'havia dit que era una activitat esportiva, la veritat. Hi anàvem purament per alimentació, és a dir, d'esportiu, res. És a dir, vostès barregen models que no tenen res a veure tampoc amb el nostre país. No conec cap caçador del poble que ho exerceixi com una activitat esportiva. Realment surrealistes, els temes que ens presenten.

Sí que és veritat que n'hi ha alguns que coincidim, que podem coincidir, perquè no són propostes seves, sinó que són del sector de la pagesia i que hi podríem estar d'acord, per això, perquè ho proposen altres, no vostès. Vostès ho posen aquí i, per tant, oportunisme. Perquè, de fet, el sector, com ja els hi he dit, no el defensen. Vostès van en contra del sector. Però, bé, algunes de les seves propostes, suposo que per fer veure que sí que voten sí a Mercosur per perjudicar la pagesia..., però els agafem algunes propostes perquè no diguin que estem tant en contra del sector i que volem acabar amb els pocs que encara queden al nostre país.

Per tant, a molts dels punts no els hi donarem suport. De fet, ens abstindrem a quasi tot. I ens abstindrem independentment de si hi podem estar més d'acord o no, sinó que ens abstindrem veient aquesta hipocresia seva intentant defensar el medi natural, quan no el defensen –tots ho sabem–; intentant defensar la pagesia, quan no la defensen, i, finalment, anant al que a vostès sí que només els interessa, que és la

caça esportiva. A nosaltres ens interessa la caça normal, la caça de la gent dels pobles, que realment serveix per a un control de la fauna cinegètica, però que alhora aquesta caça s'aprofita per alimentar, per al sector, i posar-la al mercat com a alimentació, siguin senglars, conills, cabirols o el que faci falta.

És evident que en certs territoris hi ha una sobrepoblació d'algunes espècies d'aquestes. Això és una evidència i fa molt que ho discutim. Sembla que baixin de l'hort, perquè això ja fa anys que ho estem discutint i fa anys que s'intenta trobar solucions. Benvinguts, doncs, vostès també en aquest debat.

I, sobre el tema de la llei, sí que és veritat que, novament, un nou incompliment. Aquesta llei fa molt de temps que hauria d'estar feta. Uns hi han treballat, els altres s'han compromès a treballar-hi. I realment no arriba. Però, mentrestant, sobre la taula sí que tenim una proposta que ens va fer arribar Unió de Pagesos a tots els grups parlamentaris per al control de la fauna cinegètica, que nosaltres, com a CUP, ja els hi diem aquí davant que estem disposats a assumir-la com a pròpia i, amb els partits que vostès vulguin, la presentem, la registrem. I serà l'única manera de començar a treballar de manera real aquesta nova llei catalana que tant necessitem. Perquè és veritat que l'espanyola està obsoleta i és espanyola.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Compartim el diagnòstic: la sobreprotecció ideològica del medi natural provoca desequilibris greus i té conseqüències directes i funestes per a la nostra pagesia, per a la seguretat viària, per a la salut animal i per al propi ecosistema. I aquí és on convé assenyalar les responsabilitats polítiques i defensar amb contundència el dret preferent del món rural català sobre el territori. Un món rural superat per la burocràcia i l'Administració imposades des de Barcelona, Madrid i Brussel·les.

La realitat és que cada dia els nostres pagesos i ramaders han de cenyir-se a normatives urbanes nascudes lluny del món rural, redactades des del desconeixement absolut del fer i la idiosincràsia de cada territori. Han de treballar sota

la pressió de deliris ideològics imposats per governs que no han agafat mai l'escopeta ni l'aixada.

Quin és el resultat? Descontrol absolut de la fauna salvatge, conreus arrasats pels senglars i cabirols, conills convertint hectàrees senceres en terres eixorques i improductives, collites perdudes, feixes destrossades, explotacions arruïnades. Mentre l'Administració que ho provoca s'ho guaita de lluny i amb equidistància, els pagesos assumeixen incrèduls les pèrdues i recomanen als joves no continuar aquest mal negoci.

Els danys econòmics que genera la proliferació descontrolada de la fauna salvatge esdevenen condemnatoris per a petites i mitjanes explotacions. Mentre vostès els ofereixen nous formularis per omplir a la gestoria o els demanen paciència i creen comissions d'estudi, ells eixuguen els estalvis per subsistir un dia més.

Tots sabem que la caça és l'eina clau per resoldre aquesta situació dramàtica. Una activitat històrica, arrelada a la terra, gestionada per gent que coneix la natura, no que la veu traçada damunt els mapes, no; que la trepitgen. Dècades demonitzant els caçadors, criminalitzant-los, convertint-los en sospitosos i immorals, per acabar suplicant el seu favor, un cop els senglars han arribat a les rotondes, als jardins i als parcs infantils.

Algunes formacions acaben de descobrir que són agents del territori, i no pas ogres, i que se'ls ha de reconèixer la seva participació activa i imprescindible en l'equilibri de tot l'ecosistema. Cal dotar-los de confiança, seguretat i autonomia, igual que els propietaris i gestors d'àrees cinegètiques, que han de tenir suficient flexibilitat per poder actuar amb agilitat, amb responsabilitat, sense aquesta cadena interminable d'autoritzacions, restriccions i calendaris absurds i canviants. Menys paperassa, menys control ideològic i més seny i ordre.

La llei de la caça ha caducat, no respon a la realitat ni a problemàtiques actuals del país, no contempla l'evolució de les poblacions cinegètiques, no té en compte els interessos i drets de la nostra pagesia. No serveix per protegir ni la natura, ni la fauna, ni el sector primari. No podem tenir una llei de caça subordinada als dogmes europeus, que prioritzen l'ecologisme ideològic abans que la supervivència de la Catalunya rural.

Hem d'incorporar els pagesos com a interlocutors de primer ordre. Si el pagès o ramader no té el control i gestió cinegètica de les terres que mena, no podrà garantir la viabilitat ni relleu generacional del seu negoci. Potser haurien d'escoltar més els pagesos i els caçadors, i menys els pseudoecologistes i neorurals, que els omplen el cap de falòrnies.

Estimar i vetllar la natura no equival a desbordar-la o a deixar-la créixer descontroladament. La passivitat no protegeix el medi; el desequilibra. Avui el descontrol cinegètic és un problema de seguretat pública. I ho és perquè l'Administració ha imposat la seva visió urbanocèntrica i desconnectada de la realitat territorial catalana. Dècades de governs autonomistes sotmesos a l'ecologisme radical i a les directives europees ens han conduït al caos actual. És hora de revertir-ho.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, honorable president del Parlament. Bé, agraeixo les esmenes presentades tant per la diputada Abella com per la diputada Ibarra. Crec que moltes de Junts acceptades i algunes també del Grup Socialistes acceptades han servit per poder aprovar avui un text, diguem-ne, més contundent, més ferm, més seriós i més compromès amb el sector.

Per tant, hem estat capaços d'arribar a aquests acords tan importants per al sector, per a la caça, per al sector dels caçadors. Hem rebut –deia la diputada d'Esquerra Republicana–, certament, moltes aportacions de diferents sectors dels caçadors –de la federació, d'agrupacions. I hem incorporat bona part de les seves demandes en el text de la nostra moció i també amb les esmenes transaccionades amb altres grups, i la resta les anirem incorporant, debatent i negociant a mesura que es tramiti aquesta llei que nosaltres demanem i que avui, amb tota probabilitat, s'aprovarà, aquesta llei de caça, abans del 30 de juny d'enguany.

Nosaltres, el Partit Popular, defensem i defensarem sempre el control cinegètic amb criteris tècnics, una simplificació administrativa, indemnitzacions justes i una nova llei de caça moderna. Per tant, una política agrària coherent a Catalunya, a Espanya i també a Europa.

Y, señor Villafranca (*pausa*) –sí, no le veía–, mire, sus enmiendas no las hemos podido aprobar, no las hemos podido aceptar. Le tengo que decir que eran bastante pobres y bastante, digamos, populistas. Porque es verdad que usted nos está cambiando las referencias que hacemos a Cataluña. Nos hace usted una enmienda para modificarlo y poner España. Pero, hombre, las competencias están transferidas desde hace muchísimos años. Por tanto, las competencias son de la Generalitat de Catalunya, y es aquí donde se tiene que debatir, que negociar y que aprobar esta ley de caza. Y no se me equivoque: el enemigo no somos nosotros. Ni alianzas con Junts, con los separatistas, ni con los socialistas. Escuche, ustedes sí que tienen alianzas en Europa, con Bildu, con Esquerra, con Sumar y con Podemos para condenar al sector agrario.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Eva García Rodríguez

Estas son sus alianzas.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris

302-00191/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

El conseller ha dit que no podia venir i que la senyora Alícia Romero seria qui estaria en el seu cas. Per tant, m'espero a que acabin la seva conversa per poder intervenir, si els sembla.

El president

Senyora consellera, senyora Romero, la diputada li ha fet una interpel·lació.

Laura Fernández Vega

És que l'han posat de substituta del conseller Ordeig, que se n'ha anat a veure un informe d'empresaris. *(Pausa.)* Disculpi'm. «Si el consumidor posés més en valor els productes dels nostres agricultors, tindríem la meitat de problemes.» S'imaginem que nosaltres diguéssim això? Si jo digués això, ma mare renegaria de mi. Aquesta cita és d'una entrevista del conseller Ordeig, que deu pensar que la gent és idiota i que prefereix una truita plasticosa del Mercadona que no anar a comprar al mercat de pagès i cuinar la seva pròpia truita.

Llavors, ens hauríem de preguntar: és just que un quilo de patates costi cinquanta cèntims? Podria ser just. El problema és que és el preu del 2007. Actualment, costa quatre vegades més. El problema és que en l'oli i els ous s'han triplicat els preus en només aquests anys. I tots saben que els ous no han pujat d'aquesta manera. Per tant, en quin moment un conseller pot considerar que els problemes que tenim en aquest país respecte d'una pagesia que cobra una misèria pel seu treball i uns consumidors que paguen una barbaritat per aquests productes són l'estil de vida? Com si l'estil de vida fos una cosa que nosaltres podem escollir i no tingués a veure amb la nostra renda, amb el nostre temps i amb l'esgotament de la gran majoria de les treballadores.

Seré clara, i em sap molt de greu haver-ho de dirigir a aquest plenari i en el moment en què el conseller ha considerat que era molt més important anar a escoltar la patronal que no la gent que ha escollit el poble treballador. Però culpar els treballadors de decisions que no poden prendre perquè no tenen la llibertat suficient per decidir és covard. I la paraula és «covardia», perquè només els covards i els nens petits quan no saben què fer són els que tiren les culpes als altres.

A mi em sembla que a vegades l'esquerra s'ha equivocat moltíssim amb això dels estils de vida. Llavors, m'agradaria aprofitar per confessar, sense cap mena de vergonya, que els meus pares havien comprat normalment a l'Alcampo i al Lidl. No perquè no coneguin que existeixen mercats de pagès de proximitat, no perquè no coneguin que existeixen cistelles ecològiques, no perquè no ens estimessin, sinó perquè, quan tu treballes netejant la casa dels altres o a una fàbrica fent torns, és molt poc probable que tinguis la renda disponible, el temps disponible, la força disponible per, moltes vegades, dedicar moltes hores a aquesta cuina i a aquesta compra.

Això, intentar culpar els treballadors de decisions polítiques que no poden prendre i que haurien de prendre's en llocs com aquest, i no en reunions amb empresaris, és de covards i és benzina

Fitxer 8

per l'extrema dreta, que en aquest sentit entén molt millor com funciona el sistema de la culpa.

A mi em sembla que el conseller Ordeig podrà parlar d'estil de vida quan garanteixi a tothom l'accés a una alimentació saludable, de proximitat i a un preu just. I si llavors la gran majoria de la població diu «no, mira, és que jo prefereixo la truita que no sap a res», llavors podem començar a discutir.

Perquè mentre la cistella de la compra puja un trenta-quatre per cent en els últims cinc anys i els pagesos s'empobreixen, les grans distribuïdores han registrat guanys històrics, gairebé 7.500 milions d'euros el 2024. Això vol dir que aquestes grans distribuïdores escanyen de la mateixa manera consumidors i pagesos, i que tota aquesta dicotomia que s'intenta generar entre la rural i la ciutat és mentida. Jo l'únic que veig aquí són treballadors escanyats per estructures dels que volen el màxim benefici aprofitant-se del treball d'uns i aprofitant-se del treball dels altres.

Per tant, la nostra proposta és clara: hem de poder prescindir d'aquestes grans distribuïdores com Mercadona, que lo que fan és engreixar aquests preus. Ho hem explicat moltes vegades. Tenim bastants informes, que no seran els que li ensenyaran

al conseller Ordeig, en els que s'explica que els períodes més durs de la inflació van tenir a veure amb beneficis econòmics empresarials, no amb factors externs.

Igual que nosaltres hem demanat, per activa i per passiva, treure l'habitatge com a bé essencial del mercat especulatiu, creiem que amb l'alimentació s'ha de fer el mateix, sinó tindrem exactament els mateixos problemes que tenim ara amb l'habitatge, d'aquí a uns anys, amb l'alimentació, perquè no, no seria responsable per part de cap cap de família deixar d'alimentar els seus fills.

Per tant, molt ràpid, què proposem? La terra per a qui la treballa. S'ha de garantir el relleu de la pagesia pagant un preu just per la seva feina. Ara mateix pràcticament no hi ha relleu. Pràcticament no hi ha joves que s'hagin de dedicar a la pagesia.

Segon, una distribuïdora pública, garantir un preu just també per als consumidors. Això és relativament senzill i seria un gran impuls per a les cooperatives, per als autònoms, per a la petita i mitjana empresa, que podrien mantenir la propietat d'aquestes empreses dins d'una estratègia de distribuïdora pública.

Tercer, cistella bàsica. Hi ha qüestions que són essencials, com tenir un mínim de menjar en aquest país, i això no hauria de dependre d'anar als serveis socials i demanar, si us plau, res, perquè els treballadors no haurien de demanar, si us plau, res, quan hi ha tantíssima opulència en aquest país. I a més, aquesta és una mesura que ja existeix en altres països com França.

I últim, i aquí volem agrair les esmenes que han aportat el grup de Junts. Quatre, recuperar la cuina comunitària. Vam veure com quan Plataforma per Catalunya va irrompre en els ajuntaments, una de les coses que van intentar fer i que van aconseguir, per desgràcia, va ser tancar barbacoes, tancar berenadors, tancar moltíssims espais on abans la gent es trobava. Perquè resulta que en els pisos on viuen la gran majoria dels treballadors no poden, ja acabo, ajuntar la gran majoria de la seva família.

Encara ara veiem com gent miserable com Albiol li agrada molt criminalitzar aquelles persones que van a la platja amb el seu menjar...

El president

Senyora...

Laura Fernández Vega

Acabo...

El president

Senyora diputada, no faci apel·lacions desqualificatives d'aquestes característiques.

Laura Fernández Vega

Em semblava un adjectiu neutre, disculpi. Les meves disculpes –les meves disculpes.

El president

Senyora diputada...

Laura Fernández Vega

Les meves disculpes. He demanat ja més que el rei, i el vau perdonar molt ràpid.

Últim, la cuina comunitària. Proposem que es recuperin aquests tipus d'espais, que es faci a través de centres cívics i etcètera. I a més, com deia, a través de les esmenes de Junts, que es faci dins també de la promoció de la gastronomia i de la cultura catalana, en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dues esmenes presentades, i per presentar-les davant del Ple, en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Manel Ezquerro Tomàs.

Manel Ezquerro Tomàs

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Quan parlem d'alimentació no estem parlant només de preus o models teòrics; parlem de país, parlem de salut, de territori, d'economia i de cohesió social.

Permetin-me començar amb una afirmació clara: el sector agroalimentari català és un dels grans èxits col·lectius del nostre país. Molts països s'hi emmirallen i molts altres envien delegacions per visitar explotacions i instal·lacions de tot el nostre sistema agroalimentari. Perquè Catalunya ha estat capaç de convertir aquest sector en el

principal motor econòmic del país, de creació de llocs de treball, de creació d'un conjunt, d'un teixit, d'empreses, de serveis i d'equipaments que teixeixen els pobles del món rural.

Moltes d'aquestes empreses, a part de crear ocupació en els seus pobles, han aportat projecció internacional. Això no ha passat per casualitat. Ha passat gràcies a la primera baula de la cadena, el de la pagesia catalana, pel seu esperit emprenedor, per la seva capacitat d'invertir per innovar, per tal d'adaptar-se als mercats, a les exigències dels consumidors, a la seguretat alimentària, a la transició energètica i la transició ambiental de totes les explotacions. I tot, amb uns estàndards de qualitat que avui són referència a Europa.

Per això, des del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, ho diem amb tota claredat: el sector agroalimentari català és una de les nostres fortaleses. I la nostra responsabilitat com a representants públics és potenciar-lo i millorar-lo, i acompanyar-lo en els reptes que tenim per al futur.

És evident que hi ha dificultats. L'augment dels preus dels aliments ha impactat moltes famílies, també els costos de producció. És cert que cal treballar per una cadena alimentària més equilibrada i transparent, i és imprescindible garantir el dret a una alimentació saludable i de qualitat per a tothom.

En això coincidim, però no compartim una visió que plantegi solucions basades en, per exemple, moratòries generalitzades, com les que apunten, per al sector porcí. Tampoc en models únics o en una intervenció pública desconnectada de la realitat productiva. El sector agroalimentari català és plural: hi conviuen models artesanals de proximitat i d'alt valor afegit, denominacions d'origen protegides, indicacions geogràfiques protegides, que ens donen prestigi internacional, per cert. I aquests models conviuen amb models més dimensionats, que vostès ja entenem que no els volen, però moltes vegades aquests models inclús comparteixen dins de la mateixa explotació i que són imprescindibles per garantir una alimentació saludable i una renda també garantida per a aquestes explotacions familiars.

Productes de proximitat, diuen; sí, i tant, només faltaria. Però siguem seriosos, si tot ho haguéssim de fer estrictament de proximitat, tornàriem setanta anys enrere, quan només es podia menjar pollastre per Nadal i, amb sort, si podies criar un porc a casa.

Això és autèntic, estaria molt bé, però avui en dia tots som conscients que possiblement ens portaria estanteries buides en alguns supermercats o als mercats de pagesos. No donarien l'abast per alimentar-nos a tots plegats.

El progrés també és això, produir més i millor, amb més seguretat, més sostenibilitat i més justícia social. Per això defensem un camí diferent, el de les polítiques públiques serioses i rigoroses, amb visió de futur. Aviat tindrem la futura llei d'alimentació, que s'està treballant, i aquesta reconeix el dret a una alimentació adequada i establirà instruments reals per garantir-la. Contemplarà innovació, recerca, sostenibilitat i una prosperitat compartida al llarg de tota la cadena de valor, reforçant i impulsant infraestructures com els petits escorxadors i els mercats de pagès, i dotant d'eines el sector perquè continue sent competitiu.

Aquest és el compromís del nostre grup, i per això no podem donar suport generalitzat a una moció que, tot i partir de diagnòstics compartits en alguns punts, no compartim el model de distribució pública ni, per exemple, plans amb dotació mensual universal per vals bescanviables per a la ciutadania, ni moratòries que facin fugir empreses i els seus llocs de treball, consegüentment, a la comunitat autònoma del costat.

Nosaltres pensem que hem de treballar per un sector més fort, més innovador; suport a l'emprenedor, com ha estat sempre, davant les adversitats. Un suport que..., han set capaços de superar tots els reptes que es plantegen.

O continuem millorant per assolir l'excel·lència i ens sabem adaptar i actualitzar el dia a dia pel que fa a l'alimentació o no ens en sortirem. I la futura llei de l'alimentació catalana, pionera a Espanya i a Europa, que es presentarà durant aquest any, ha d'impulsar encara amb més força el dinamisme i l'estratègia del sector agroalimentari català.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats... Des de Junts per Catalunya, volem començar deixant clar que compartim bona part de la diagnosi que fa la CUP en aquesta moció, pel que fa a la pressió de la pagesia, els preus per sota cost que pateixen els nostres pagesos i pageses, la pèrdua de rendibilitat del sector primari, la concentració de poder en grans distribuïdores i les dificultats creixents de moltes famílies per accedir a una alimentació saludable i de qualitat.

Ara bé, discrepem profundament del model que ens proposa la CUP per donar-hi resposta. Allà on la CUP proposa intervencionisme, estatització i planificació centralitzada, que això sí que posa benzina a l'extrema dreta, Junts defensem sobirania alimentària, amb economia productiva, amb col·laboració publicoprivada i suport real al sector primari.

Per això hem presentat deu esmenes, de les quals dos han estat acceptades i una hem pogut transaccionar. Agraïm a la diputada Laure aquesta bona entesa. I des de Junts hem de dir que defensem la sobirania alimentària com a objectiu estratègic del país, però no des d'un model de control públic de tota la cadena, sinó des de la transparència en la cadena de valor, des de la competència justa, amb lo suport als petits i mitjans productors, amb instruments intel·ligents de regulació i no de prohibició, i també des de la reducció de la burocràcia, que ofega el sector, perquè el pagès ha d'estar al camp i no als despatxos.

Per això hem presentat esmenes que reforcen la transparència de preus mitjançant l'Observatori de la Cadena Alimentària, amb l'obligació d'analitzar els costos i els marges per detectar els abusos de posició dominant, sense caure en la fixació administrativa de preus, que sabem que no funciona.

Un dels punts on la discrepància és clara és la moratòria a l'agroindústria porcina. El sector porcí és estratègic per a l'economia catalana i per a molts territoris rurals. Des de Junts, diem clarament sí a acompanyar el sector, però no a una moratòria que paralitza inversions, que genera incertesa, posa en risc llocs de treball i debilita el teixit productiu a les zones rurals que necessiten dinamització econòmica. La resposta no és prohibir, sinó regular millor i acompanyar el sector en la transició.

També discrepem amb la proposta d'escorxadors públics gestionats íntegrament per l'Administració. La nostra esmena aposta per xarxes d'escorxadors de proximitat, amb

col·laboració publicoprivada, amb suport a les cooperatives locals, i facilitant l'accés a les infraestructures als petits i mitjans productors. És una proposta més viable, més eficient i alineada també amb el territori.

Compartim la necessitat de recuperar les terres de conreu i facilitar l'accés als joves agricultors, però no compartim la creació de la figura del gran tenidor de terres, copiada del model d'habitatge. La nostra proposta és clara: reforçar el banc de terres, incentivar fiscalment la cessió de terres, facilitar el finançament als projectes agraris sostenibles, sense criminalitzar la propietat productiva ni frenar la inversió legítima.

Hi ha punts on coincidim plenament, com els criteris de compra pública basats en els productes de proximitat, saludables, de temporada i ecològics. Per això hem reforçat aquests criteris amb la proposta d'una marca de qualitat nacional catalana que doni valor al producte del país. Però no podem acceptar que una distribuïdora pública sigui el proveïdor preferent, perquè trenca la lliure competència, perquè genera monopolis i acaba perjudicant els mateixos productors. La solució és facilitar l'accés als petits productors a les licitacions públiques, simplificant-les i creant llocs específics perquè puguin participar.

Defenseu també els mercats municipals i de pagès com a espais claus de cohesió social i d'accés a l'alimentació fresca. Per això proposem un pla de dinamització realista amb inversions en infraestructures, amb suport a joves emprenedors i cooperatives, amb digitalització del petit comerç i adaptació a noves formes de consum.

Pel que fa al pla de cuina comunitària, no podem acceptar el plantejament original de la CUP, i hem arribat a una transacció, perquè veiem que era excessivament rígid, costós i amb una regulació supramunicipal desproporcionada. La nostra esmena proposa aprofitar aquells equipaments existents, donar suport a les entitats i promoure projectes intergeneracionals amb flexibilitat i eficiència econòmica.

A més, és una moció molt centrada en Barcelona i en la seva àrea metropolitana. Catalunya és diversa. No podem legislar sense tenir en compte la singularitat territorial. No podem establir moratòries que perjudiquen ajuntaments amb una gestió de recursos molt limitada i que amb prou feines mantenen els seus mercats oberts.

Cal ajudar-los i promocionar econòmicament els mercats, però no establir prohibicions que ofegaran els nostres ajuntaments.

En definitiva, i acabo, president, Junts per Catalunya diu sí a la sobirania alimentària, diu sí als preus justos per a pagesos i consumidors, diu sí a la producció local i al relleu generacional. Però diu no a l'estatització del sector alimentari, a la planificació centralitzada i als models que generen rigidesa, sobre costos, ineficiència. Perquè des de Junts creiem en la pagesia, en el sector productiu, en la llibertat econòmica, amb responsabilitat social, i en un país que produeix, que innova i que pot competir.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes.

Fitxer 9

I en primer terme, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president.

Consellera, conseller. La moció és extensa i densa, amb un contingut divers. També hi hem trobat alguna contradicció i també alguns brindis al sol, si m'ho permet, diputada.

Coincidim, però, evidentment, en situar el sector agroalimentari com a sector estratègic per al país, no només perquè garanteix aliments sans i saludables, sinó perquè té una funció social, té una funció econòmica, una funció ambiental fonamental en la gestió del territori i en la cohesió de tot el món rural. En l'anterior legislatura, de fet, vam aconseguir posar ordre. Catalunya no disposava d'una política alimentària de país. Cada administració actuava de manera descoordinada, el sector privat no estava alineat i mancava la transparència en tota la cadena alimentària, especialment en la

fixació de preus i en l'estructuració de l'oferta. I la creació del Consell Català de l'Alimentació va ser un pas clau per posar tots els actors a la mateixa taula amb un objectiu comú, l'estratègia alimentària de Catalunya 2021-2026, que actualment es troba a mig desplegament. El document es va dotar de diverses polítiques per millorar la viabilitat econòmica de la pagesia, especialment la petita i mitjana explotació, donant un suport explícit a la producció agroalimentària ecològica.

Compartim totalment un altre element clau: l'enfortiment de l'oferta mitjançant organitzacions de productors, que permeten a la pagesia defensar millor els seus interessos davant la resta de la cadena alimentària. Pel que fa al consum, la distribució i l'accés als aliments, a Esquerra Republicana defensem un model alimentari just, saludable, de proximitat. El pla estratègic de l'alimentació va permetre donar suport a més de mil projectes del rebost català, avançant cap a un sistema molt més equitatiu i sostenible. I també es va proposar reforçar la contractació pública alimentària, de manera que menjadors escolars, hospitals i altres equipaments públics prioritzin productes locals, de temporada, ecològics, de venda directa, tal com també proposa aquesta moció. I cal continuar.

És indispensable que es continuï amb el desplegament del pla estratègic de l'alimentació fins al seu desenvolupament total, fent especial èmfasi en la promoció de la capacitat productiva de la petita pagesia amb l'objectiu de facilitar l'accés a la ciutadania a un consum més just, més sostenible i saludable. I, en aquest sentit, promoure el desplegament de la xarxa d'infraestructures publicoprivades arreu del territori com obradors compartits, escorxadors de baixa capacitat, l'escalat de noves produccions a punts logístics de venda directa o circuits curts de productes locals, com també la creació d'una marca alimentària de país i també l'agència única del control alimentari. I seguim, evidentment, defensant la creació d'una distribuïdora pública alimentària que tingui per objecte la compra agregada a preus justos, establint contractes de subministrament amb productors locals per tal d'assegurar la competitivitat de les seves explotacions.

I la llei de sobirania alimentària, deures pendants, que cal fer-la amb la participació de tots els agents, des de la producció d'aliments, la transformació i la comercialització fins als consumidors i consumidoras per tal de facilitar aquesta sostenibilitat i la

pervivència de la pagesia catalana, la preservació del patrimoni alimentari català i possibilitar a la ciutadania les polítiques públiques alimentàries que els afecten per poder ser sobirans en relació amb la producció, la distribució i el consum d'aliments. Perquè només amb preus justos, amb un sistema alimentari sobirà i amb la preservació del model agrari català podrem garantir el futur del món rural i d'un model agroalimentari sostenible, també arrelat al territori i al servei de tota la societat.

Donarem suport a la majoria de punts de la moció, en aquells que identifiquen clarament els col·lectius als quals volen donar respostes, especialment a la ciutadania productora i consumidora de base. En canvi, ens abstindrem en aquells punts que es queden en declaracions on hi ha una retòrica afegida o brindis al sol sense, considerem, concreció ni viabilitat real.

I, per acabar, si una cosa tenim clara, molt clara, és que donar suport a l'acord de Mercosur és incompatible, és totalment incompatible amb la defensa de la sobirania alimentària del sector primari català.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i té la paraula la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, vicepresidenta. Miri, senyora Vega, en política, com en tot en la vida, hi han dues qüestions fonamentals. La primera és ser educat. I la segona és tenir els peus a terra. *(Aplaudiments.)* I vostè, senyora Vega, ha vingut aquí, ha començat a demanar-li a la consellera Romero, que no ho sé, estava parlant d'una qüestió de feina i li ha demanat vostè que callés. Li ha demanat vostè que callés. I després, bé, resulta que agafa i diu que el millor alcalde de la història de Badalona, que és el senyor Xavier García Albiol, vostè ha dit que era un miserable. Vostè ha dit que era un miserable. Miri, persones com vostè, senyora Vega, ens fan passar vergonya a alguns diputats i degraden aquesta institució. *(Aplaudiments.)* És lamentable el seu comportament. I el text que avui ens presenten. Però això... De veritat, és que és d'un

comunisme ranci absolutament miserable. Això sí que és miserable. Això sí que és miserable, perquè porta misèria. Porta misèria el seu discurs.

Miri, vostès parteixen d'una premissa profundament perillosa, com són vostès, perillosos: que el mercat és l'enemic, que l'empresa és sospitosa i que l'estat ho ha de controlar tot, absolutament tot. I aquesta lògica, que ja l'hem vista abans i que es diu comunisme, sempre ha acabat amb escassetat, amb misèria. Això sí que és misèria, senyora Vega. Quan es fixen preus per decret desapareix el producte. I vostè, que té tanta obsessió amb Mercadona, perquè cada vegada que puja aquí parla de Mercadona o del senyor Roig... Doncs escolti'm, el senyor Roig i Mercadona donen lloc de feina a més de cent mil persones. Cent mil. *(Aplaudiments.)* Cien mil. Cien mil. Eh, senyora Vega? I què, aquests treballadors també vostè es posaria al costat de la pancarta si es manifestessin contra vostès perquè se'ls vol carregar? Això sí que és misèria. Això sí que és miserable, senyora Vega.

Miri, vostès parlen en aquesta moció del dret a l'alimentació, però escolti'm, és que el comunisme mai, mai ha garantit aquest dret. Mai ha garantit els aliments. Els ha racionat, els ha controlat, els ha utilitzat com a instrument de poder. I avui aquí ens proposen una cistella bàsica definida políticament. Per vostès, clar. Ens proposen preus justos –justos per vostès– decidits per una comissió –una comissió de la CUP, deu ser–. Ens proposen una distribuïdora pública, supermercats públics, una economia dirigida segons la necessitat del país. O sigui, bé, una llibertat econòmica d'escàndol, senyora Vega. És que, de veritat, jo no sé qui li ha escrit aquesta moció, però realment... Absolutament patètica. Perquè miri, escolti'm, la pagesia no necessita comissaris polítics com vostès. No necessita plans, tampoc. Ni que li diguin qui ha de produir, què han de produir, quant han de produir i a quin preu vendre. Però això què és? Sí, això és comunisme. Miri, la pagesia necessita llibertat, necessita rendibilitat i, sobretot, necessita respecte. I res d'això existeix amb un sistema comunista.

Miri, mentre vostès parlen de drets humans s'obliden del dret fonamental, que és la llibertat. La llibertat de produir, la llibertat de vendre, la llibertat de comprar i la llibertat d'invertir. Sense aquestes llibertats no hi ha prosperitat, el que hi ha és submissió econòmica. Nosaltres defensem, afortunadament, un model diametralment oposat al seu. Propietat privada protegida, iniciativa empresarial, competència, suport al petit

productor sense escanyar-lo com fan vostès, com volen i pretenen fer vostès, i un estat que garanteixi normes, no que dirigeixi l'economia. No només perquè aquesta moció és errònia del tot, sinó perquè és perillosa com vostès, senyora Vega. Catalunya no necessita comunisme alimentari, necessita llibertat econòmica.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada.

És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula el diputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta.

Consellers, diputats... Comer es una necesidad vital y la comida, como todos ustedes saben, los de la CUP también, no es gratis. Como tampoco lo es el costo de producción, distribución y comercialización. Los alimentos, como decimos frecuentemente, no aparecen en las estanterías de los supermercados como por arte de magia, sino que detrás está el enorme esfuerzo por parte de los que producen, de quienes madrugan cada mañana para ir a cuidar el campo, sus explotaciones agrícolas y ganaderas y los que van a faenar la mar.

La presente moción trata de alimentación. Es decir, de comida. Y la primera máxima que deberían saber los de la CUP es que con las cosas de comer no se juega. Y ustedes, como son muy juguetones y les gusta jugar con todo y con propuestas ideológicas como esta, que nada benefician al sector primario... Sus propuestas de su moción entendemos que perjudican porque suponen una intervención excesiva en los precios, producción y distribución, sustituyendo el libre mercado y dañando la competitividad. Generan burocracia y trabas que afectan a pequeños y medianos productores, dificultando la iniciativa privada. Amenazan, cómo no, a la propiedad privada, limitando la libre disposición de tierras y bienes agrícolas. Suponen un vergonzoso incremento del gasto público y riesgo de ineficiencia de sustituir funciones que el sector privado ya cumple. Distorsiona el mercado y condiciona la oferta a

criterios políticos en lugar de económicos, lo que puede provocar escasez y encarecimiento de los alimentos.

La cadena de distribución en España es muy eficiente y está sometida a una alta competencia a la que no se le puede achacar, como hacen ustedes, a la misma, ya que, como pretende la CUP, la responsabilidad de la subida de los precios de los alimentos no está en esta cadena de distribución. La cadena de distribución es deflacionaria y tiene una gran competencia. Si una cadena de supermercados sube los precios, los consumidores tienen la posibilidad de irse a otra cadena donde los mismos sean mucho más bajos. Y es lo que hacen. Si alguien se puede quejar de los márgenes abusivos que les endosan no son precisamente los consumidores de los grandes supermercados, como deberían saber los de la CUP. Cualquiera que haya estudiado mínimamente el sector, es decir, ustedes no... La competencia por el céntimo es extrema y se trata de una competencia que beneficia siempre al consumidor. Estas grandes superficies hacen dinero no con los márgenes, sino con la rotación. Es decir, vendiendo mucho. Y esto es especialmente cierto en los productos de primera necesidad, los cuales las cadenas alimenticias venden y van al límite.

Pero lo suyo, viendo su moción, no se trata de economía, sino de psicología. Habría que [#13.43 saber] esta especial obcecación y obsesión por este supermercado que tanto mencionan, así como también su presidente. Obcecación y obsesión que yo les respondo y responde a los siguientes criterios. Uno: porque es la prueba de lo que ustedes nunca podrán hacer, ser eficientes. Dos: obsesión porque lo que dicen en su moción, por sus beneficios. Parece que no les gusta que la gente obtenga beneficios. La razón es la envidia. Si cada partido político tuviera asignado un pecado capital, sin duda el de la CUP, el del comunismo es la envidia. (*Aplaudiments.*) Tres: obsesión porque estos empresarios son ricos trabajando para los pobres y a ustedes esto les da dolor de cabeza porque les rompe el molde. Hay algunas fortunas que ciertamente han crecido alrededor de los bienes de lujo, pero la mayoría de los megaricos del mundo fabrican o comercializan con bienes que hacen más fácil la vida de las personas, especialmente de las clases medias y bajas. Y sí, señores de la CUP, para hacerte rico con un supermercado, no tienes más remedio que concentrarte en bajar al máximo los precios de los bienes básicos. Y cuarto: estos empresarios, y este es

otro de los puntos de vista de su obsesión, crean miles de puestos de trabajo. Y agárrense: en contra de lo que usted dice, pagan bien. Ustedes no quieren empresas exitosas que además paguen bien a los empleados.

Fitxer 10

Lo que ustedes quieren es la caricatura del tipo gordo, del gordito, relleno, con sombrero de copa y puro. Y, cuando se les derrumba esta caricatura, su mundo de fantasía y sus propuestas infantiles entran en modo rabieta. Por lo tanto, los precios no se encarecen por la distribución. Se encarecen por la ley de la oferta y de la demanda y por el tratamiento de castigo al cual se está cometiendo a los productores. Por esta política de normas ideológicas que les consideran enemigos del medio ambiente y maltratadores de los animales, normas nacionales y europeas que entorpecen y encarecen nuestra producción agraria.

En definitiva, sus propuestas son disparatadas, como casi todas; se mueven en el mundo del absurdo y están apartadas de la realidad. Nos recuerdan lo del perro del hortelano, que ni come ni deja comer. Por lo tanto, dedíquense a lo que mejor saben hacer: ir estudiosamente informados, con camisetas, propaganda, estética progre y consignas en Twitter. El mejor arte que solo pueden permitirse quienes disponen de dinero suficiente para ir a los mercados más caros y, sobre todo, mucho, mucho tiempo libre.

La vicepresidenta primera

Tot seguit és el torn del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, consellers. Compartim amb la moció diagnòstic i receptes, començant pel reconeixement d'uns sectors estratègics, no només com a principal activitat econòmica en part del nostre territori, sinó també com a activitat vinculada a l'equitat territorial, l'arrelament de la població, la preservació del medi i de la biodiversitat o la generació de riquesa i identitat, conjuntament amb

l'aposta per la qualitat i la proximitat dels aliments i l'avenç cap a les sobirania alimentària i energètica.

La moció parla de pagesia i d'alimentació, i no d'agronegoci, com en canvi feia alguna de les intervencions que m'han precedit, i que són precisament les polítiques que representen les que han portat a un procés de concentració de les explotacions, alhora que ha augmentat la seva mida en termes territorials i econòmics. Tant pel que fa a explotacions ramaderes, especialment al porcí, on vuit grans grups concentren la major part de la producció, com a les agrícoles, amb 100.000 hectàrees menys de conreus.

Hem de garantir aquestes activitats, preservant el medi natural en el qual es desenvolupen i impulsant un model de producció centrat en els objectius de sobirania alimentària, preu just i sostenibilitat. Preu just, per cert, per a productors i per a consumidors. Els dos són necessaris. I sostenibilitat mediambiental, defensant el teixit de petites i mitjanes explotacions i establint un marc de relacions amb les persones consumidores basat en el comerç de proximitat i la traçabilitat del producte que apliquin models laborals i socials justos. I això implica donar impuls a un model alimentari basat en producte sa, de proximitat, de temporada, sostenible, responsable i amb valor afegit, especialment des de les administracions públiques, i de foment a la població de cultura alimentària i alimentació saludable.

Apostem per un sector alimentari competitiu i sostenible que garanteixi una producció d'aliments segurs i de qualitat per tal de disposar del màxim de sobirania alimentària, assegurant aquest model de proximitat, també de producció de base familiar, que alhora preserva territori i cuida el paisatge i el nostre territori. Un model diametralment oposat, per cert, el que suposa Mercosur, respecte al qual el nostre grup parlamentari s'ha pronunciat repetidament en contra.

Es tracta d'una moció molt extensa i, per motius de temps, em centraré només en alguna de les qüestions que planteja, des d'aquest acord, que situava a l'inici de la meua intervenció.

En matèria de política alimentària i fixació de preus, considerem necessari impulsar, amb la participació dels agents de producció alimentària i dels consumidors i consumidores, les bases d'una llei de sobirania alimentària de Catalunya que

determini, des de la producció al consum, sustentat en el principi d'alimentació sostenible, de proximitat i saludable a què em referia, així com el compliment de la llei estatal de la cadena alimentària, garantint preus justos amb els que la pagesia obtingui el benefici que els correspon, amb especial atenció a les clàusules socials a la contractació pública, però també amb un cos d'inspecció que permeti fer seguiment dels contractes per tal d'evitar la venda a pèrdues. I un efecte no menor, una alimentació assequible i de qualitat per a la majoria de la població, que pateix l'efecte continu de la inflació sobre les seves condicions de vida i molt rellevant en un país com Catalunya, a la cua d'Europa en pobresa infantil i una desnutrició, per tant, amb un impacte permanent sobre la salut d'aquests infants al llarg de la seva vida.

En aquest sentit, ens sembla rellevant una proposta coincident amb algunes de les realitzades per Comuns anteriorment, com és el cas de la cistella pública de la compra i dels supermercats públics per a la distribució d'aliments. Així com la incorporació a aquesta xarxa de distribució, dels mercats municipals, com a forma també de revitalitzar un servei essencial per a la població. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Compra pública: Comuns fa temps que venim situant la necessitat d'adoptar una política de compra pública que aposti per productes alimentaris de proximitat, producte local i de qualitat, reduir la petjada ecològica i augmentar la sostenibilitat mentre potenciem els productors locals. El que suposaria un gran avenç en la direcció correcta.

Un altre element que també hem vingut plantejant els últims mesos: la necessitat d'escorxadors de proximitat. Un dels efectes associats a la concentració ramadera, amb especial intensitat en el porcí, ha estat la concentració d'escorxadors. El que ha provocat progressiva desaparició d'infraestructures alimentàries clau de caràcter local, que no representen actualment més del dos per cent del total de sacrificis a Catalunya. El que deixa les carnisseries sense accés al producte local, els ramaders sense alternativa de comercialització i entrega el mercat en safata als grans operadors.

I una última qüestió –i acabo, vicepresidenta–, el rol del banc de terres com a element clau al relleu generacional front la *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* urbanització del camp. No es denuncia prou que molts joves

no poden accedir a la terra perquè fons d'inversió internacionals l'acaparen. Si no hi posem remei, a aquesta especulació immobiliària, seguirem aprofundint en una concentració de la terra en mans de grans empreses i fons d'inversió. El que impedirà que els nostres joves puguin donar continuïtat a l'activitat agrícola i ramadera al nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresidenta. Catalunya no es podrà dir mai lliure si no és capaç d'alimentar-se a si mateixa, i a dia d'avui això no es pot fer. Produïm menys del quaranta per cent dels aliments que consumim, i en sectors tan importants com el del cereal o la fruita seca no arribem ni al quinze per cent. La resta, importada. D'on? D'arreu. Sovint de països que no compleixen ni les normatives ambientals ni els estàndards laborals que s'imposen aquí als nostres pagesos. És un model injust i profundament hipòcrita.

A Catalunya tanquen cada dia entre dues i tres explotacions agràries. El quaranta-dos per cent dels professionals tenen més de seixanta anys, i molts joves amb ganes de treballar la terra no hi poden anar. El relleu generacional és una fal·làcia si no hi ha terra, no hi ha finançament ni condicions dignes. Ens trobem en un punt d'inflexió: o rescatem ara el camp català o no el podrem recuperar. I el problema de fons és que tenim un govern completament incapaç de protegir la producció catalana, subordinada a les normatives de la Unió Europea, que beneficia els *lobbies* agroindustrials, i a un estat espanyol que ni entén ni vol entendre la realitat i la necessitat del poble català, sinó que fa tot el contrari: tot el que pot per perjudicar-lo.

Tenim un mercat dominat per quatre grans distribuïdores que ofeguen el petit productor i especulen amb els preus mentre al pagès li paguen una misèria per la seva feina. Tenim un sistema de subvencions pervers, que no premia qui produeix

aliments sans, propers i sostenibles, sinó que els carrega de burocràcia absurda i inassumible.

A Aliança Catalana defensem un model agroalimentari nacional, arrelat i sobirà, que protegeixi realment els nostres pagesos, amb l'objectiu de tenir una autosuficiència alimentària, de recuperar el territori agrari abandonat, de prioritzar els projectes catalans, de promocionar i facilitar la venda directa –que facilitin el contacte directe entre el pagès i la ciutadania–, ajuts a qui produeix –amb fiscalitat adaptada per al petit productor–, educació alimentària a les escoles amb productes de proximitat i estacionalitat. I, sobretot, amb ruptura amb els tractats comercials internacionals com Mercosur o el recent acord de la Unió Europea amb l'Índia, que són la sentència de mort de l'agricultura catalana.

El nostre model no és el de la pagesia com a decorat rural. Volem la pagesia com a columna vertebral del país, que el jove que vol pugui treballar la terra, que puguem menjar el que produïm. Suport a qui conrear la terra. La terra és vida; la terra és salut. I, sobretot, la sobirania alimentària no serà mai possible en un marc autonòmic ni sota les normes de Madrid ni de Brussel·les. Perquè la pagesia catalana necessita decisions pensades des del territori i, si volem salvar el camp, hem de recuperar el país. Catalunya ha d'alimentar-se com a nació, amb orgull, amb criteri, amb llibertat i amb independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

A mi em sembla que no hi ha convivència de models. Em sembla que hi ha un model oligopòlic que es menja la resta. I, si revisem el diccionari, quan estem dient *emprenedors*, m'agradaria saber si consideren, per exemple, *emprenedor Vall Companys*, que acapara terres que eren cultivables per acabar posant plaques. O, si acabem dient *sector estratègic*, com fem amb el turisme, a aquells sectors dels que som dependents.

M'ha sabut especialment greu la intervenció de la diputada d'Esquerra Republicana. Després, quan tingui una estona, m'agradaria que em digués el tema de les contradiccions, sobretot perquè és una proposta que està basada en la que havia fet en el seu moment el seu partit quan havia governat a Catalunya fa bastants anys. I, sobretot, perquè juraria que havia escoltat al *Congreso* el seu diputat Gabriel Rufián parlant també d'una distribuïdora pública. Per tant, m'agradaria saber amb quina Esquerra Republicana discuteixo. A vegades hi ha sectors sobirans que no estiguin en l'àmbit públic. Si algú considera que hi ha un sector sobirà que garanteix un dret que no estigui mediat per allò públic, si us plau, que em porti l'exemple. Llavors jo recularé. [#12:37] Perquè, si no, li estem dient retòrica afegida. En realitat, les propostes polítiques més clares.

Gran tenidor. Sí, perquè és el mateix acumular terra que acumula pisos. Perquè, quan tu estàs fent un negoci, i això és del que s'han d'ocupar els emprenedors i els empresaris, etcètera, el que has de mirar és el benefici econòmic. És responsabilitat de la política veure en quins àmbits es pot fer negoci i en quins no. Perquè ho ha dit molt bé el diputat de VOX. És cert. Els rics es fan rics a través dels productes bàsics. Per això les gammes més barates, abans més bàsiques, d'alimentació són les que més han pujat el preu i, en canvi, els aliments de luxe són els que no han pujat. Es fa negoci amb allò que és essencial, i és precisament en allò que hauríem de considerar que no es faci.

I en política jo crec que hi ha dues coses fonamentals. La primera, dir la veritat i la segona, dir les coses pel seu nom. Per tant, *miserable*, que vol dir «que causa compassió», perquè ve del prefix *miser*, em sembla perfecte per dir aquells que, quan uns veïns diuen que haurien de cremar un alberg amb persones a dins, diu «feu el que considereu». I eficient és l'oncològic, que és públic. Perquè quan s'agafa... I això tampoc és gratis. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Operar un nen del genoll requereix bisturís, requereix benes –tot això es paga– i requereix treball. Però decidim, com a societat, que tots ens mereixem allò que és essencial.

Doncs bé, jo considero que amb l'alimentació també. Si no, no passa res. Temps al temps, perquè la gent no deixarà de menjar. I, si segueixen pujant els preus de forma

especulativa, el que passarà és que hauran de prendre's la justícia per la seva mà. I no passa res. Com va dir Sánchez Llibre, «per lo civil o per lo penal».

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial

02-00196/15

I passem tot seguit al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Fitxer 11

Javier Ramírez Gutiérrez

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Conseller Sàmper, diputats... Bien, como fue evidente en la interpelación a usted hace unas semanas, antes de Navidades, pusimos sobre la mesa la situación actual de la industria. Es evidente que tenemos visiones distintas, por eso aportamos datos que corroboraban y apoyan nuestra tesis, que no es nada más ni nada menos que la que vemos en la calle y que vemos todos los días y la situación dramática del industria.

¿Y por qué la situación de la industria es como es? Pues porque, efectivamente, la situación de industria es como es a causa de las políticas intervencionistas y climáticas del bipartidismo y del separatismo. Y creo que hay que poner el foco en lo que realmente importa, porque, miren, mientras aquí nos preocupamos en cómo reutilizar un tapón de una botella, otros países nos adelantan por la derecha y se expanden por medio mundo. Mientras aquí nos preocupados porque hay un cartel no

binario en un lavabo de una empresa, resulta que importamos productos de países que denigran a la mujer. Y mientras aquí aplicamos requisitos fitosanitarios inasumibles, importamos fresas de Marruecos regadas con aguas fecales.

Pero es que mientras aquí invertimos en descarbonización –y aquí entra de primera mano la Generalitat de Catalunya–, aumentamos las importaciones con aquel país que es el mayor productor de CO₂ del mundo, que es China. Y ustedes abren la puerta y abren una sede allí, abren una embajada en China, de la mano del Salvador Illa. Por lo tanto...

Es decir, que mientras aquí legislamos en contra del interés de los catalanes y, por tanto, cada vez somos menos productivos, menos competitivos, otros se forran a costa de nuestra destrucción industrial y nuestra destrucción laboral, a través de una legislación como es la agenda 2030, el pacto verde europeo, el acuerdo de París, el mal llamado «mercado de emisiones». Y como no puede ser de otra manera, su plan nacional por la industria destruye y atenta contra la industria catalana.

Y, miren, me voy a centrar en ese pacto: en el 2020-2025, que ustedes ahora quieren presentar uno nuevo, ¿cómo puede ser –cómo puede ser– que lo que pretendía ese pacto era llegar al veintidós por ciento del PIB, en cuanto al conjunto, lo que supone la industria y cogieron en 2021 el peso de 18,7 por ciento del PIB y lo han dejado en 2025 en 18,3, después de invertir 3.270 millones de euros? Cualquier persona con decoro y respeto ya hubiera dimitido *de todas sus funciones*.

Los datos son demoledores, ustedes han dejado la industria pero de como la han cogido. Y, mire, ¿sabe lo que pasa?, que es que no estamos ante un estancamiento, porque eso se podría salvar. No, no, es que estamos ante la desindustrialización acelerada de nuestra industria.

Y la verdad es que no se dan cuenta de que detrás de su fanatismo climático, su agenda *woke*, más allá de enganchar una pegatina o poner aquello de una pegatina en el ordenador, cual quinceañeros, de la CUP, la realidad es que esas políticas son la destrucción de nuestra industria. Porque sus políticas *happy flowers* nos están llevando a la ruina.

Para ustedes sonará muy bien, «no al carbono», «no a las nucleares», «no a la petroquímica», «no a la automoción», «no a la vida», no absolutamente a todo, pero mi pregunta es: ¿y de qué vamos a vivir? ¿De qué vamos a vivir? Del campo, de la pesca, cuando estamos viendo lo que está pasando en Mercosur o las restricciones de Bruselas? O del turismo, que acaban ustedes de disparar la tasa turística? Es decir, ¿de qué vamos a vivir? Me gustaría que eso lo respondiera.

Mire ustedes están destruyendo sin precedentes la economía. Lo están haciendo a pasos agigantados. Están derrochando dinero público. Quieren quemar ahora más de 4.000 millones de euros en un pacto nacional por la industria que se basa principalmente en poner etiquetas. Nos preocupamos, insisto, de poner una etiqueta en un lavabo de una empresa, de eso nos preocupamos; nos preocupados en descarbonizar la industria, es decir, en ser menos competitivos; nos preocupamos de ser menos productivos.

Y yo solo, señor Sàmpser, le recuerdo lo siguiente: es que mire lo que está pasando en Alemania, está entrando en recesión, ¿por qué? Porque han atacado de manera frontal la economía principal de ese país, que es la automoción. Espero y deseo que ustedes no hagan lo mismo.

Y por eso nosotros presentamos propuestas. Usted nos dijo: «Bueno, usted, el análisis está muy bien, pero qué propuestas presentamos.» Aquí voy. Por supuesto, cualquier legislación, cualquier modificación en contra y, por tanto, de revertir esa situación pasa por derogarlo absolutamente todo –derogarlo absolutamente todo–: el pacto verde, la agenda 2030, las leyes 7/2021, 16/2017... Y usted dirá: «Claro, pero es que esto compete a otras administraciones.» Es cierto, pero desde el Parlament de Catalunya se pueden incoar los procedimientos correspondientes para exigir tal derogación.

Y, por tanto, también se tiene que acometer de manera urgente la reducción de la burocracia y la simplificación de regulaciones que dificulten la actividad industrial, ya no únicamente a nivel nacional, sino también autonómico. La Generalitat de Catalunya exige papeles absolutamente para todo. Como hemos dicho hasta para ir al lavabo.

Es importante impulsar un ambicioso plan de investigación, desarrollo e innovación, pero darle curso a ello, cosa que no pasa. Y fomentar y proteger la colaboración público-privada y fortalecer la competitividad de la industria en nuestra región.

Y acabo. Es fundamental, lo decimos por activa y por pasiva, de manera contundente, hay que apostar de manera frontal, de manera decidida por esa energía verde y limpia que son las nucleares.

Y por supuesto –y acabo, señora vicepresidenta–, hay que impulsar, sí, es verdad, un plan de reindustrialización, pero un plan de verdad, un plan que ponga en el centro la industria catalana, al centro sus intereses y que sea más productiva y más competitiva. Y no el plan que ustedes han hecho de *fireta*, que lo único que hace es poner en jaque a todo el sistema y toda la industria catalana.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I per presentar-les, defensar-les davant del Ple, té la paraula, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Catalunya viu una autèntica emergència productiva. El nostre país s'ha desindustrialitzat progressivament, convertint-se en un territori cada cop més dependent del turisme, dels serveis precaris i del consum extern. Sense indústria no hi ha país.

Als anys vuitanta, la indústria representava gairebé el trenta per cent del PIB català; ara, justament arriba al dinou per cent. En només deu anys, Catalunya ha perdut més de 1.500 indústries, mentre la major part de la inversió es concentra a l'àrea metropolitana. El vuitanta per cent dels polígons industrials tenen deficiències, manca de fibra òptica, manteniment deficient o accés logístic insuficient. I això és el resultat de dècades de submissió política i econòmica.

Cal una reindustrialització nacional. No volem la Catalunya del turisme *low cost* ni de mà d'obra barata. Volem la Catalunya que sigui productiva, tecnològica, autosuficient

i sobirana. Rebutgem l'enfocament autonòmic i també el que aquí es presenta des del marc espanyolista: no salvarem la indústria catalana mentre seguim dependents d'un *gobierno* que ens nega eines fiscals, energètiques i comercials.

Aliança Catalana proposem recuperar el control energètic aturant el tancament de les centrals nuclears sense alternatives i explotant recursos propis. Dotar de recursos els polígons industrials a totes les comarques catalanes, per més llunyanes que siguin. Simplificar tràmits per a la creació d'empreses i reduir la pressió fiscal. Formació professional dual de qualitat i adaptada a la necessitat industrial del territori. Premiar l'arrelament empresarial i penalitzar la deslocalització amb la devolució d'ajuts públics.

I volem deixar clar que rebutgem completament el tractat Mercosur i el nou pacte comercial de la Unió Europea amb l'Índia. No podem acceptar haver de competir amb productes importats fabricats sense cap garantia sanitària, laboral ni ambiental. Aquestes polítiques destrueixen el teixit productiu local i obren la porta a una nova colonització econòmica. Catalunya no pot continuar sent una colònia comercial dins d'Espanya ni dins de la Unió Europea. Catalunya ha de tenir sobirania reguladora, sobirania aranzelària i una política industrial pròpia.

Senyors de VOX, compartim la diagnosi, la indústria catalana està en emergència, però no acceptarem reptes espanyolistes. La reindustrialització ha de ser un projecte nacional, amb la mirada posada a la independència, a l'autosuficiència i al retorn de la dignitat productiva a les nostres comarques.

Per respecte a Catalunya, per respecte a la nostra llengua i després de deixar clar el nostre posicionament en la indústria i per no acceptar la submissió que ens volen imposar, el català ha de ser l'única llengua d'ús d'aquest Parlament. Per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El president

I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Avui tornem a parlar de la indústria, un sector que és un motor de l'economia catalana. Des del Grup Popular sempre hem considerat que la indústria havia d'incrementar en pes a Catalunya. Cal fer un esforç a l'hora de poder introduir a la indústria els elements de competitivitat que requereix, perquè realment les quaranta mil empreses i més de 600.000 treballadors requereixen un entorn favorable que faciliti que la indústria pugui introduir tots aquells elements de competitivitat, donat que han de respondre a un context geopolític molt complex. Entre altres coses, tenim països com la Xina, Japó, Estats Units que estan introduint elements d'innovació molt potents a la indústria i ens estan desplaçant en molts àmbits on nosaltres havíem de tenir una força específica. I, per tant, una de les qüestions més importants és fer que la indústria tingui aquesta capacitat innovadora, capacitat per introduir una millora en la productivitat.

Des del Grup Popular hem presentat quatre esmenes, han estat la majoria acceptades. I nosaltres..., des d'aquesta visió, crec que aquesta moció sí que introdueix unes qüestions o unes propostes per donar resposta a la indústria avui en dia que tenim a Catalunya, Però sí que és cert que aquesta indústria que tenim a Catalunya requereix un plantejament integral, i que s'està treballant i nosaltres també hem valorat el fet dels treballs que s'han portat a terme en el nou pla, en el nou pacte per la indústria, en el sentit de que s'han introduït uns elements a l'hora de que la indústria a Catalunya està molt centrada en el sector terciari. Cal ajudar a fer aquesta transició perquè millori en productivitat. Aquesta productivitat és fonamental, ja que està caient substancialment. I, per tant, és molt necessari que puguin traspasar tot el que és la part del coneixement del que són els centres –i aquesta era una de les esmenes que ha introduït el Grup Popular– a l'empresa, perquè veritablement es transformi el producte, que és lo que ens dona un valor afegit per poder competir amb Europa i amb la resta del món.

Nosaltres també hem introduït una altra esmena per una qüestió que considerem fonamental, que és rebaixar costos. La indústria ha de rebaixar costos, estan asfixiats. Els industrials no tenen capacitat a l'hora de portar a terme aquesta transició, tant la digital com la de la descarbonització, perquè no poden assumir els costos que ja tenen, que són excessius. Un d'ells és la burocràcia –s'ha tractat–, no només als

tràmits, sinó també la normativa que els condiona. I molta d'ella és, a més a més, contradictòria, i això els penalitza enormement.

I, per altra banda, el cost de la transició a la descarbonització. Nosaltres, en aquest sentit, considerem que la indústria s'ha de transformar, però discrepem del Grup Popular..., ai, del grup proposant en el sentit de que discrepem de com s'està portant a terme a Catalunya en moltes qüestions, perquè s'ha de fer amb la indústria, al ritme de la indústria, amb la capacitat d'introduir aquells elements que permetin aquesta descarbonització. Amb la indústria i no contra la indústria.

I nosaltres, des d'aquesta visió, considerem que no es pot derogar tot. No es pot derogar tot, hem de reconèixer la realitat en la que vivim i el que hem de fer és afrontar aquesta situació amb les màximes garanties, amb el sector, perquè introdueixi tots aquests canvis amb el suport que ha de donar l'Administració. I, per tant, una de les qüestions que nosaltres hem introduït també era baixar els impostos a Catalunya, reduir tots aquests impostos que també són afegits, perquè són impostos propis de Catalunya i que no sempre aquests impostos són necessaris; des del Grup Popular volem eliminar-los.

Per altra banda, considerem que és del tot necessari que tots els polígons industrials es reformin, que s'agilitzi i que s'ampliï al sòl industrial perquè la indústria pugui créixer. La dimensió empresarial també és imprescindible. És difícil, ja ho sabem. No és només finançament, també és cultura. I són qüestions de la pròpia empresa que es pugui portar a terme. I l'energia, fonamental. Permanència de les centrals nuclears, la pròrroga, el seixanta

Fitxer 12

per cent de l'energia que prové de les centrals nuclears. El que no podem és posar en perill aquesta energia i nosaltres hem presentat una esmena perquè tinguessin [#0:08], tot i que l'esperit de la moció també ho contemplava, però en aquest sentit nosaltres consideràvem que volíem explicitar la permanència de les centrals nuclears. Per tant, nosaltres considerem que en la indústria es requereix un marc favorable per

introduir els elements de competitivitat, perquè tingui capacitat a l'hora de poder transformar-se, perquè pugui ser més competitiva a Europa i al món i que pugui internacionalitzar-se, i que no tingui cap element que la penalitzi, com actualment, per les males polítiques que s'estan portant a Espanya de costos excessius i també d'una dificultat en la tramitació i en l'execució de tots els seus projectes que penalitza enormement a la indústria.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Conseller, diputats... Senyor Ramírez, vull pensar que vostè vol ajudar la indústria a Catalunya. No el veig... Ah, sí. M'imagino, eh? Deixi'm fer dues reflexions. Primera: les empreses catalanes exportadores industrials són competitives, perquè en aquest moment estan exportant de l'ordre de cent mil milions d'euros, que s'ha repetit la xifra més o menys, que vol dir que un terç del que produïm a Catalunya s'exporta. Nosaltres, de fet, diem dos terços, perquè el que venem a Espanya per nosaltres també és exportació. Algun dia ho serà per a tots, perquè serà oficial, però de moment per nosaltres també ho és. Per tant, dos terços del que produïm ho exportem fora de Catalunya. Miri quants països del món tenen aquestes xifres. Jo ho vaig mirar una vegada i eren dos o tres. No crec que hagi canviat gaire. Per tant, les nostres empreses són molt competitives.

Però llavors la segona pregunta és: i com és que contínuament diem que no millora la productivitat i que Catalunya és un país poc competitiu? Perquè hi ha un factor del qual no parlem mai, i és la «E», la «E» d'Espanya. No en parlem mai d'aquesta «E». Com afecta la «E» d'Espanya a la productivitat nacional, la productivitat de Catalunya, no de les empreses –que també– de Catalunya? Doncs mira, ahir en vam tenir una gran mostra, o aquesta setmana, amb tot el tema de Rodalies. Si no hi ha

finançament, si hi ha infrafinançament, no hi ha els serveis que han de tenir ni les empreses ni els treballadors, no funcionen les coses i la productivitat cau.

Aquesta setmana haurà caigut la productivitat. No sabem quant, però haurà caigut segur, per manca de finançament. Una cosa que ahir no va dir ningú: hi ha un pla de Rodalies de 8.000 milions d'euros per al 2030 i no hi ha ni un quilòmetre nou de via. Escolteu-me, la Mancomunitat havia previst el 1900 i escaig tota una xarxa per tot Catalunya de trens. Per exemple, la xarxa orbital. Zero *patatero* en aquest moment. Com volem millorar la productivitat del país i de tot el territori del país si no projectem ni un quilòmetre nou de via?

Segona qüestió. L'absentisme. Afecta molt la productivitat i s'ha doblat en els darrers deu anys. Per què s'ha doblat? Doncs perquè el sistema de salut fa figa. Ja ho sabem. Ja ho hem dit a les comissions, ja s'ha vist bé. Per què fa figa? Perquè no hi ha finançament. Infrafinançament.

Tercer factor importantíssim: la falta de mà d'obra. Què ens diuen les empreses? Que no troben mà d'obra. El 37 per cent de les empreses no creixen per falta de mà d'obra. Això afecta la productivitat? I tant. Si les empreses no poden créixer, són petites, són menys productives. Com més grans, més competitives són. De qui es culpa això? Home, de la formació. El conseller Sàmper ha vingut aquí i ha presumit –deixeu-m'ho dir així– que s'han creat 7.500 places d'FP aquest any. Però si les empreses necessiten de l'ordre de 200.000 persones! Què són 7.500 places? Per què no en fa més, conseller Sàmper? Perquè no té diners. Per infrafinançament La «E» d'Espanya? Hi ha una segona variable que no he dit, que és la «M» de me... perdó, de Madrid, que també afecta. Que és que les decisions que es prenen a Madrid fan que això, aquest infrafinançament, continuï de forma perpètua.

Quart factor. Doncs ja ho hem vist... Del tema d'infraestructures, ja n'hem parlat. Educació, Salut i... ara m'he perdut. Ah, sí, la fiscalitat. El quart factor és la fiscalitat. Clar, tenim els impostos dels més alts de tot Espanya. Això afecta, és clar que afecta. Per tant, escolti'm, tot això afecta i afecta molt. Ah, em deixava l'altre factor, la recerca del desenvolupament. És a dir, perquè siguin competitives les empreses han de poder competir en base a la innovació. I això, torna a ser el mateix. Falten diners, falten diners. Tot aquest infrafinançament –li vaig explicar ahir a la consellera–, com a mínim

ens falten 20.000 milions d'euros l'any per poder atendre tots aquests factors que afecten la productivitat del país.

Per tant, escolti'm, jo el convido que si vol treballar de veritat per ajudar la indústria a Catalunya, assumeixi el concert econòmic. És l'única solució. I miri, vostè em sembla que és de Tarragona. Tarragona, alerta. Ha sortit un informe aquesta setmana que diu que la indústria química a Europa perdrà de l'ordre de 110.000 llocs de treball. Tarragona és el segon polígon químic d'Europa. Esperem que no l'afecti gaire, però podria afectar-lo. Per què? Cost de l'energia, també depèn de les inversions. Aquí en tema nuclears també dependria. I el segon aspecte és la descarbonització. Què necessita el polígon de Tarragona? I ho sap molt bé el conseller. Necessita la captura de CO₂, i això val molts diners. D'on els traurà aquests diners, conseller? No els ajudarem? Perquè les decisions del que passi a Tarragona es prenen en algun *headquarters* d'Europa o dels Estats Units. Si no hi ha descarbonització, potser tancaran els *crackers* i se n'aniran al carrer milers de persones.

Per tant, jo el convido a vostè que se sumi al concert econòmic, perquè és la clau. I també li ho dic i els ho dic a tots: el concert econòmic que ens cal és el de Portugal, la independència.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Ostres, Canadell, has crescut aquests dies o què? Això està molt alt. Avui estaves despistadet, eh?

Bé; gràcies, president. Veig que com que he fet referència al diputat Canadell, ja m'ha començat a comptar el rellotge. En efecte, era fora d'intervenció, però en qualsevol cas, com que estava davant del *micro*, ja ho dono per bo, no passa res.

Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa. Bon dia a tots i a totes. De veritat, aquesta moció de VOX avui és la matinal dels *hits*, diguem-ne. És la matinal dels *hits*. Primer una rectificació, perquè també és bo que estiguem ben informats. El pacte nacional per a la indústria és 2022-2025, i no 2020-2025. No són

cinc anys, són tres anys. D'aquí la inversió de 3.200 milions; si no, hagués estat molt més elevada aquesta inversió, perquè hauria computat anys anteriors. Per tant, primer, informi's, diputat Ramírez.

Segona qüestió. El pes industrial en el marc del producte interior brut a Catalunya ha estat d'un creixement de dos punts per sobre en aquests tres anys d'intervenció. Per tant, el Pacte Nacional per a la Indústria no ha fallat, no ha fallat, ha funcionat, perquè ha fet incrementar el producte interior brut del pes industrial, amb la qual cosa és evident que les mesures que es van treballar han donat un resultat òptim.

Tercera qüestió. Vostè quan ve aquí i menysté absolutament qualsevol política industrial i els dissenys d'aquestes polítiques industrials, el que s'està menystenint és no només el Govern de la Generalitat o els grups parlamentaris que puguin participar d'aquest disseny, sinó que menysté la feina de centenars d'empreses, de sindicats, patronals, tècnics, experts, universitaris, catedràtics que participen en el disseny d'aquests pactes. Vostè busca carregar-s'ho tot. Sap què passa, senyor Ramírez? Que en totes aquestes reunions que hem fet dels grups de treball en aquests darrers mesos –cosa que demanava Esquerra Republicana i li havia demanat al conseller Sàmper, i que en aquests mesos hi han hagut cinc grups de treball respecte al nou Pacte Nacional per a la Indústria–, a vostè no l'hi he vist. No l'hi he vist. És a dir, vostè, a queixar-se molt del Pacte Nacional, a queixar-se molt de la indústria del país, però vostè no apareix enlloc. Això sí, surt aquí al faristol per fer aquests dos minutets de vídeo, per veure si es viralitza *y así me hago famosete, que eso mola*. Doncs no. Aquí es ve a treballar, senyor Ramírez. Aquí no es venen a fer grans discursos, es ve a arremangar-se i a fer feina. I vostè, de feina, ben poca.

D'altra banda, quan em llegia la moció, deia, ostres, només cal que ho posem tot en blanc i negre. Si ho posem en blanc i negre i agafem *los Principios Fundamentales del Movimiento* potser entendrem una miqueta què és el que ens està dient en aquesta moció. Perquè, és clar, és que només li faltava acabar amb «*con Franco se vivía mejor*». Oi, senyor Ramírez, que *con Franco se vivía mejor*? Això deu pensar vostè, n'estic segur que vostè pensa això, perquè tot el que ens està explicant és retrocedir en tots aquests anys de progrés, retrocedir precisament als anys del franquisme i als primers anys del franquisme. Perquè vostè el que ens està exposant

en aquesta moció és el negacionisme climàtic –negacionisme climàtic, que això és marca registrada de VOX– i que tots els mals de la humanitat venen precisament per les polítiques que combaten el canvi climàtic.

Escolti'm, no sé si coneix –i si no, ho referencio, perquè crec que el pot ajudar a reflexionar– Nicholas Stern, catedràtic d'economia de la London School of Economics. Stern afirma –i jo, de fet, hi estic d'acord– que la única manera de sortir de la crisi industrial i l'única manera de combatre el canvi climàtic és apostant per la tecnologia verda. És l'única solució. De fet, en els darrers deu anys, s'ha abaratit el cost de l'energia solar en un vuitanta per cent. I s'ha abaratit el cost de l'energia eòlica en un setanta-tres per cent. Per tant, reduir costos implica també millorar l'economia.

Per tant, si s'aposta per la tecnologia verda, es reduiran els costos energètics. Si es redueixen els costos energètics, hi haurà més marge de benefici. Si hi ha més marge de benefici i fem una bona redistribució d'aquest benefici, els treballadors i treballadores d'aquest país en sortiran parlant. Per cert, treballadors i treballadores que ni es mencionen en tota la moció. *Porque, claro*, VOX, quan anem a segons quins barris, es donen molts cops al pit, però després s'obliden completament de la classe treballadora del país. Perquè vostès són molt poderosos amb els febles, però en canvi molt mesells i molt dèbils amb els rics. Vostès volen aplicar aquí el trumpisme exacerbant, vostès volen ser els alumnes avantatjats d'Elon Musk i, lògicament, són fans efervescent del gran Julio Iglesias. El seu model va per aquí. El model dels rics, que el que fa és desigualtat, precarietat i anar en contra de la classe treballadora del país.

El president

Gràcies, diputat. Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. I permetin-me començar amb un petit apunt, senyor Canadell. Li ha faltat la «P», la «P» de postveritat, que és el que vostè fa cada cop que diu «absentisme», quan hauria de dir «incapacitat temporal», que

són coses diferents i que porto molt de temps recordant. I, per tant, deixi'm que no ho deixi passar.

Bé, sobre la moció. Diputat Ramírez, jo li haig de dir, amb tot el respecte i el decòrum parlamentari, la manca de rigor que té aquesta moció. Sembla que se l'hagin fet com si fos un *reel* a la sortida de malalts de festa, no ho sé, una matinada, probablement, en el sopar del grup parlamentari i vinga, muntem una moció. Quatre mantres de TikTok, quatre consignes de tertúlia rància i una barreja. I ens venen aquí a donar lliçons d'indústria a aquest Parlament. Cap diagnosi, cap mena de dades, cap proposta seriosa.

D'entrada, VOX ens diu que la indústria catalana... *está en estado precario por culpa del intervencionismo ideológico y de la excesiva burocracia*. Assenyala el Pacte Nacional per a la Indústria, el Pacte Verd i l'Agenda 2030 com a culpables. Això no és cap anàlisi, això és una mentida interessada, deliberada, però sobretot perillosa. I ho és perquè amaga les causes reals i perquè rebaixa un debat que és complex sobre la industrialització i la reindustrialització d'aquest país a una consigna treta d'una piulada de Trump, de Milei o de Miguel Bosé. «*La culpa es de la Agenda 2030 y ya está*», amb l'adhesiu del senyor Macián al seu ordinador. I si vostès tinguessin un mínim contacte amb el teixit productiu d'aquest país i sobretot amb les institucions econòmiques, no portarien aquesta moció i passarien la vergonyeta de presentar-la i de fer-nos-la votar.

Miri, dilluns mateix, l'Institut Cerdà va presentar el document de l'Observatori de Riscos sobre les empreses espanyoles. En aquest document no trobarà ni una sola de les seves consignes.

Fitxer 13

Trobaran el món real, empresarial i econòmic del país i que assenyala uns riscos molt concrets: el qüestionament de l'ordre econòmic internacional, les tensions geopolítiques i el retrocés de la confiança institucional, el desordre informatiu i la crisi de la veracitat, les disruptions de les cadenes de subministrament, les incerteses en

transició energètica, els ciberatacs i la concentració del poder digital, les dificultats en l'accés a l'habitatge i les desigualtats socials, i també l'agreujament dels impactes del canvi climàtic, la contaminació i la vulnerabilitat davant els desastres.

Això no ho diu una fundació *woke*, no ho diu Comissions Obreres; ho diu l'Institut Cerdà. Això és el que condiciona la competitivitat i no pas els seus eslògans.

Seguim amb el mantra de la burocràcia, i sí, evidentment, cal una Administració més àgil, especialment per a les pimes del nostre país. Però aquí vostès barregen expressament el que és agilitzar tràmits amb desregular i amb sobretot desmantellar proteccions, perquè el que vostès volen no és una Administració més eficient; volen desmantellar l'Administració i el que volen és una Administració que sigui incapaç de defensar l'interès general i que, per tant, sigui inoperant. No volen menys burocràcia, el que volen és menys drets.

I, per últim, i de traca, el colofó: volen que les subvencions industrials deixin de valorar criteris ambientals i passin a valorar «*criterios de familia y de natalidad*». «En sèrio»? O sigui, utilitzar els ajuts industrials per imposar la seva moral reaccionària. Això no és tan sols..., podria semblar una frivolitat, això és la perversió de la política pública. Els diners públics han de servir per modernitzar, per innovar, per reindustrialitzar i per garantir ocupació digna, no per finançar la seva agenda ideològica al servei de l'Opus Dei.

Per això aquesta moció la votarem pel que és: propaganda populista de l'extrema dreta. Vostès, senyors de VOX, no venen a salvar cap fàbrica ni cap lloc de treball. Vostès venen a rebentar l'agenda de la transició ecològica, a desmantellar regulacions i a retallar proteccions que defensen la salut, el territori i els drets de les persones. Això no és reindustrialització, això és regressió, i és una irresponsabilitat econòmica, social i ambiental.

Per tant, deixem-ho clar: estarem en contra d'aquesta moció perquè no acceptarem un futur de submissió a aquesta seva «internacional reaccionària» ni al seu neofeixisme global d'aquells magnats que volen manar sense control democràtic.

Gràcies.

El president

Ara és el torn del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, diputats de VOX, ho ha situat ja la diputada de Junts, crec que molt encertadament, perquè hi ha una sola paraula que sembla que només de pronunciar-la ja tira per terra tot l'argument de la seva moció, i aquesta paraula és «Xina». Si, com diuen en la moció, allò que impedeix la competitivitat industrial de Catalunya són els objectius de transició ecològica, com pot ser que la Xina sigui la major potència industrial del món, la més competitiva, quan la seva inversió en projectes de transició ecològica és de gairebé el doble que la d'Europa i la dels Estats Units?

La Xina afronta el repte de la descarbonització com un vector central del seu creixement econòmic, i les energies renovables, que no és l'energia nuclear, suposen avui la principal font de creixement i d'inversió de la seva economia. Però no només és això, perquè si, com diuen en la moció, allò que impedeix la competitivitat industrial a Catalunya és l'intervencionisme dels poders públics per fer política industrial, com pot ser que Xina sigui la major potència industrial i la més competitiva quan ha estat precisament des de l'Estat des d'on s'ha impulsat, amb uns nivells d'intervenció infinitament superiors als que som capaços d'imaginar a Occident? Aquesta reorientació, precisament, de l'economia verda.

El problema aquí és a què li estem dient «intervenció», perquè aquí hem intervingut moltíssim en la indústria. Només cal veure la quantitat de diners que vam destinar a Nissan, que es va deslocalitzar sense grans retorns, per dir una de les moltíssimes empreses i indústries que han deslocalitzat. En fi.

L'economia xinesa es basa en la planificació estatal, amb alts nivells de despesa pública i una forta disciplina sobre el capital privat. En aquest règim, l'Estat coordina activament la transició, imposant regulacions estrictes i utilitzant el finançament públic per dirigir la inversió cap als sectors estratègics. L'Estat té un paper central en la coordinació de la inversió, servint-se d'una combinació d'incentius i mesures coercitives al capital per dirigir-la cap a sectors verds i reduir les activitats contaminants.

Això és una forma d'intervenció que és tan legítima com la que es fa aquí, que és una altra forma d'intervenció, que està més basada en subvencionar sense contraparts. Si estudiessin el cas xinès, sense una mirada ideològica, això és el que ens trobem.

No resultarà, doncs, que en realitat són precisament vostès als que la ideologia els cega i que tenen un autèntic fetitxe per als combustibles fòssils? A mi m'agradaria recomanar-los que es fessin aquestes preguntes, perquè em sembla ridícul portar una moció pretesament antiideològica que acaba dient coses ridícules com que els objectius de la descarbonització són un atac contra la família i promouen «*el invierno demográfico*». Sobretot perquè fa una estoneta, no gaire, el diputat de VOX que ve aquí i fa vídeos i ja està, i, per tant, es pot permetre intervenir com si la realitat no afectés, deia que els diputats de la CUP –es referia a mi, que és qui estava intervenint– portàvem roba de marca cara perquè anàvem a comprar a botigues cares perquè teníem molt de temps lliure.

No ho sé, vull dir, jo quan he estat a passeig de Gràcia, cregui'm que no era per les raons que vostès pensarien, sinó perquè ha passat per allà alguna manifestació. El que no té gaire pinta d'haver trepitjat una fàbrica si no era per intentar donar gaires ordres és el seu diputat Paneque. Vull dir, no passa res. Jo, en canvi, que he crescut al Baix Llobregat, i que he conegut bastant la indústria, m'agradaria dir-los que els motius de la desindustrialització, a part de la nefasta política que no té a veure amb aquest Govern, sinó que ha sigut de moltíssims anys i dècades, precisament, per no haver intervingut en cap sentit i haver-ho deixat dins dels marcs de la Unió Europea, però que bàsicament, si ho reduïm molt, el que ens passa amb la desindustrialització són tres raons. Es pot deslocalitzar, per començar, sí. Si els grans tenidors d'habitatges poguessin deslocalitzar els pisos, es deslocalitzarien, però no poden. En canvi, amb les fàbriques hi ha hagut bastanta facilitat en aquest sentit, i en el sector industrial, també.

Tanquen aquelles més petites perquè no poden competir amb les més grans, precisament perquè no hi ha suficient intervenció perquè no hi hagi concentració, com lo que parlàvem amb el tema de l'agroindústria fa un moment, però llavors era comunisme intentar que hi hagués petites i mitjanes empreses que poguessin tenir suport estratègic nacional.

I la tercera seria: per què es treuen més beneficis que no pas en sectors no productius? I això també és un dels problemes molt grans que tenim aquí. I és que si tu tens molts diners, surt molt més a compte invertir i que rendeixin sols mentre tu estàs dormint, que realment formar part del sector productiu. És una gran desgràcia d'aquest país. A més, ha sigut interessant perquè la diputada d'Aliança ha dit una cosa que era certa, que és: per què importem determinats productes? Perquè hi ha, per exemple, dèficit en les condicions laborals en altres països i, per tant, poden tenir una producció més barata.

Bé, si la gran idea, al final, que tenim aquí és que tinguem pitjors condicions laborals per produir més barat és un problema. Si, en canvi, el que considerem és que podem fer unes cadenes de valor que estiguin molt més controlades i que, per tant, sobirania, que vol dir això, i no és una paraula que s'hauria d'utilitzar alegrement, puguem controlar més la producció, estarem en un bon lloc.

A mi, en general, em semblaria que és millor no intentar caure en clixés i intentar pensar que aquí si hi ha hagut un problema de desindustrialització tan gran és precisament perquè s'han regalat moltíssims diners públics, que són els diners, precisament, dels treballadors, a empreses que, quan han volgut, han decidit marxar sense cap clàusula. Quan, en canvi, quan es dirigeixen ajudes, i ja acabo, a la gent i als treballadors, hi ha moltíssimes clàusules i una fiscalització molt més gran.

Per tant, per desgràcia, si realment volguessin reindustrialitzar el país, haurien de mirar molt més models com els que defensem nosaltres que països com els que estan mirant.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

President, gràcies. Conseller, diputats, diputades... Quan parlem d'indústria no parlem només d'activitat econòmica; parlem de llocs de treball, de cohesió social, del territori i de futur. Per això, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem

deixar clar que Catalunya necessita una política industrial forta, moderna, i ambició de país. El que no necessita són diagnòstics buits i receptes que ens farien retrocedir dècades, com el que avui ens proposa el Grup Parlamentari de VOX.

La moció que se'ns presenta parteix d'un relat que nega la realitat econòmica global, qüestiona consensos internacionals àmpliament establerts i planteja solucions que no resolten els problemes reals del nostre teixit productiu, sinó que posarien en risc la competitivitat, l'ocupació i el benestar dels catalans i les catalanes.

VOX parlar d'intervencionisme ideològic com si fos un concepte objectiu i mesurable. No ho és. És un concepte buit utilitzat per desacreditar qualsevol acció pública que no encaixi dintre de la seva ideologia.

Des del nostre grup parlamentari ho diem clar: no hi ha indústria forta sense sector públic fort, sense planificació estratègica, sense infraestructures, sense formació, sense innovació i sense regulació justa. La indústria no avança; retrocedeix o marxa. I així està treballant aquest Govern.

Pel que fa a la burocràcia, el Govern ja està actuant. S'han impulsat mesures concretes de simplificació administrativa en àmbits urbanístics, energètics i mediambientals, així com plans de xoc i estratègies de transformació dels serveis públics.

Una part central de la seva moció és l'atac frontal al pacte nacional per a la indústria 2022-2025, el Pacte Verd Europeu i l'Agenda 2030. El món ha canviat. L'economia global ha canviat. Sento molt comentar-li, com li ha dit el diputat d'Esquerra, que no estem a l'època de blanc i negre, com els hi agradaria.

Avui la competitivitat industrial no es construeix mirant enrere; es construeix apostant per la innovació, la productivitat, la digitalització i la sostenibilitat. La transformació energètica no és un obstacle, sinó una oportunitat –ho ha dit també el diputat de Comuns. I Catalunya, si vol mantenir i reforçar el seu teixit industrial, no pot quedar-se al marge d'aquest canvi.

El nou pacte nacional per a la indústria, que s'està treballant, que serà per als anys 26-30, va exactament en aquesta direcció: garantir competitivitat futura, atraure inversió, generar ocupació de qualitat i assegurar que la indústria catalana tingui

recorregut a llarg termini. Potser, com ja li han dit, si hagués participat d'alguna de les reunions de treball fent aportacions, estaria informat de lo que s'ha treballat allà.

Les propostes de VOX en matèria energètica són especialment preocupants. Plantejar la sortida de l'acord de París, frenar la descarbonització i recuperar models basats en combustibles fòssils no és realisme, és una irresponsabilitat. El Govern està activant protocols de reindustrialització, quan es produeixen tancaments, buscant alternatives industrials i protegint l'ocupació.

Pel que fa als polígons industrials, cal una visió íntegra i moderna. Catalunya té prop de 1.450 polígons, molts dels quals es van construir fa més de trenta anys, i no es tracta només d'arreglar l'asfalt i el clavegueram, sinó de millorar la connectivitat digital, mobilitat sostenible, energia, governança i qualitat urbana. Aquesta és la visió que s'incorporarà i que s'està treballant en el nou pacte nacional per a la indústria.

I per acabar, el tema de la proposta de bonificacions per maternitat que defensa VOX no resol el problema de la conciliació, té un impacte limitat i, a més, pot acabar reforçant desigualtats de gènere. Com a dona, crec que no hem de parlar només de maternitat, sinó que hem de parlar de maternitat i paternitat, corresponsabilitat. Això deixa clar la seva visió com a partit. Les dones no volem retrocedir, hem de tenir les mateixes oportunitats, i per això s'ha de parlar sempre de maternitat i paternitat.

I, per acabar, hi han polítiques de conciliació que es poden millorar per tot el tema de..., que milloraria tot el tema de conciliació familiar. Per acabar la meua intervenció, Catalunya, acabo en dos segons, necessita una política industrial amb ambició, rigor i responsabilitat, una política que generi oportunitats, que protegeixi l'ocupació i que prepari el país per competir en un món canviant. Per això nosaltres votarem en contra de tota aquesta moció.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Sobre las enmiendas,

Fitxer 14

siguiente sobre la traducción del idioma no voy a entrar.

En relación con las propuestas del Partido Popular, bueno, creo que enriquecen el texto, lo mejoran, y, por tanto, las hemos aceptado. Sí que le pediría que esas propuestas que usted acepta y que aquí ha defendido pues que las lleve a Europa, que es realmente donde su partido está atentando en contra del interés de la industria catalana.

Señor Canadell, debe ser que usted se ha quedado en la época de la Mancomunitat, porque ahora el paradigma ha cambiado. Sí, ha cambiado, ¿sabe? Ahora tenemos China, por un lado, Estados Unidos, por otro, y en el centro, Europa, en el que el peso que tenemos es muy pequeño, pero, en cambio, queremos mirar para aquellos que nos han adelantado absolutamente por la derecha, y usted defiende ese modelo. Paradigmáticamente, defiende el mismo modelo que defiende la CUP. Y, por tanto, usted, cuando se ve que de ese [#00.51] se salen, dice: «Bueno, no, la culpa es de España.» Ah, bueno, claro. Pero, ¿usted qué está votando en Europa? ¿Qué está votando? En contra del interés de la industria catalana (*aplaudiments*), porque está votando en contra de las políticas climáticas que atacan... No se ponga nervioso, señor Colomines, no se ponga nervioso. (*Veus de fons.*) No se ponga nervioso. Es que tengo poco tiempo.

El president

Si us plau, silenci. Senyor Colomines, si us plau.

Alberto Tarradas Paneque

Señor Albert, de Esquerra Republicana, mire, nosotros hemos hablado de innovación, de *competitividad* y de productividad, y usted responde con Franco, Trump y Julio Iglesias. (*Aplaudiments.*) Le diré una cosa; mire, solo le voy a decir una cosa: si usted pretende que yo participe de las reuniones de los miembros de la agenda 2030, del pacto verde europea, del mercado de emisiones, de los que están ahogando de manera frontal y radical a la industria catalana, de los que están protagonizando

aquellas deslocalizaciones que ustedes traen cada dos por tres a la Comisión de Empresa de empresas que se van por culpa de sus políticas climáticas, evidentemente no voy a participar, como usted lo puede comprender. (*Aplaudiments.*)

Y, por último, señor presidente, para aclarar un tema, y a efectos de decoro, ¿eh? Oiga, de estilo político, no voy a entrar. Pero no puede mentir aquí de manera descarada la señora de la CUP. Oiga –es que se ha ido–, China tiene casi 1.200 centrales térmicas de carbón, casi 1.200. Es la máquina de crear CO₂ en el mundo, y ese es su modelo. ¿Sabe lo que pasa? Que, mientras aquí aplicamos políticas climáticas, importamos productos de China y de Marruecos, que realmente lo que está haciendo es destruir la industria catalana. Por tanto, con ustedes, ni a la vuelta de la esquina.

El vicepresident segon

S'ha acabat el debat. Us faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 20 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball

302-00192/15

I passem al punt 20 d'aquest ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball. La presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per exposar-la té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat Joan Ignasi Elena i Garcia. Quan vulgui. Té la paraula.

Joan Ignasi Elena Garcia

Molt bon dia, conseller. I permeti'm..., un plaer coincidir amb que l'amic David Pérez sigui, temporalment, en aquests moments, president en funcions com a vicepresident del Parlament. Una abraçada, vicepresident.

Mirin, diputades, diputats, ja ho vaig dir aquell dia: no ens agradava fer aquesta interpel·lació, perquè estic segur que tots..., segurament, és amb les coses que podríem coincidir els 135 diputats. Coneixem i reconeixem i estimem la feina que fan les entitats que treballen amb les persones amb discapacitat, i particularment les que

tenen centres especials de treball. Però el Govern no ho ha fet bé, ne nou. Han estat un any sense pagar –153 milions–, i això ha provocat molts problemes a les entitats, als centres especials de treball i a totes les entitats que els acompanyen, no? Ens van prometre bon govern i ens han ofert un govern en fallida, en moltes coses, i particularment a la conselleria, conseller.

I jo crec que ha estat per una actitud, també; per una actitud d'una certa displicència amb relació a l'entorn –als grups, a les entitats, al sector–, una certa displicència. I l'hi ha dit aquests dies reiterades vegades el portaveu adjunt del meu grup i portaveu a la Comissió d'Empresa i Treball, el senyor, el diputat Jordi Albert: així no anem bé, així no va bé. I això, amb seixanta-vuit escons, és un error; amb quaranta-dos, és una temeritat. I, per tant, espero que prenguin nota del que han passat aquests dies en relació a la seva conselleria.

Anem a la moció. I precisament per això, pel que ha passat en els centres especials de treball, comencem amb una denúncia, que ja l'hem feta i passem pàgina, i fem propostes. Primer, que paguin aquests 153 milions. Majoritàriament ja s'han pagat gràcies a una pregunta, a una altra pregunta del meu president de grup davant el president de la Generalitat en una interpel·lació i ara una moció. Al final s'han pagat sembla que gairebé tots.

En segon, proposem que hi hagi un pagament mensual. I, en aquest sentit, doncs, des del Grup Socialistes, al qual agraïm la possibilitat d'haver fet transaccions, han proposat que sigui l'any 26, cada quatre mesos, i després mirar de que l'any següent, el 27, sigui cada mes. Ens sembla bé. Han, segur, mirat les oportunitats i les possibilitats de fer-ho, i em sembla que és una bona solució, que agraïm. Després, revertir els 5 milions d'euros de reducció que hi han hagut als ajuts en aquesta convocatòria d'enguany i també els canvis de criteri que ja els vam plantejar a la interpel·lació. No té sentit que mirin només un dia a l'any, que sigui un dia a l'any el que es valori quantes persones estan treballant en un centre especial de treball per calcular les persones de suport que necessiten perquè això és molt atzarós, i pot resultar positiu per a una entitat, perquè conjunturalment en tingui més en aquell moment, o no, amb una que resulta que en té molts més els mesos anteriors, i, per tant, s'ha de fer la mitjana anual. De la mateixa manera que el que sí que no té sentit

és que les persones amb discapacitat que estan de baixa no computin a l'hora de calcular les persones de suport, perquè, com els vaig dir, les persones de suport fan moltes més coses, no només acompanyar-los en el treball, sinó que els acompanyen en la seva vida, en la seva vida ordinària –la família, també a l'entorn personal, també quan van al metge i tantíssimes coses que fan–, i, per tant, aquestes persones han de computar també quan no estan de baixa.

Després, els vam demanar –i aquí hi ha hagut una altra transacció– que en la conferència sectorial amb les diferents comunitats autònomes, quan valoren els diners que necessita cada comunitat autònoma amb relació als centres especials de treball, es tingui en compte el criteri de quantes persones tens treballant als centres ocupacionals de cada territori, i ens sembla que té tot el sentit del món. I, en aquest sentit, hi ha hagut també una transacció del Grup Socialistes que agraiïm i que ens sembla positiva, i és en el sentit de que la Generalitat defensarà aquesta posició a la conferència sectorial.

Finalment, vull acabar demanant, doncs, que els acords i els canvis que es produeixin en els ajuts i en la tramitació dels ajuts es facin d'acord amb el sector –ens sembla un bon criteri.

I acabar amb una darrera reflexió. Tenen també un problema amb el transport adaptat, que tampoc hi van bé les coses. Hem parlat amb moltes entitats i amb moltes famílies que estan preocupades i ocupades per aquesta qüestió, des de la Roca, el Xavier Quincoces, el centre ocupacional, o el centre Bosc o el centre de la Vinyota o el centre CIPO o tants altres que hi han al conjunt del país que tenen problemes greus amb relació al transport adaptat, que els emplacem a que també els solucionin.

I, finalment, permeti'm, president, acabar agraint la feina que fan els centres especials de treball, també les fundacions que els acompanyen, perquè fan una feina magnífica al servei de garantir la felicitat de les persones amb discapacitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. I ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialistes de Catalunya Units, la senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller, diputats i diputades. Bé, avui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens porta a debatre una moció sobre l'epicentre de la inclusió sociolaboral a casa nostra.

Catalunya ha construït al llarg de moltes dècades un model d'inserció propi, sòlid i singular a través dels centres especials de treball, però també, a través de les polítiques de suport a l'empresa ordinària, hi ha un ecosistema d'entitats de l'economia social molt actiu. Un model que no només busca l'eficiència productiva, sinó que garanteix el dret fonamental a un treball digne per a les persones amb discapacitat, especialment, i molt especialment aquí a Catalunya, per a les persones amb especials dificultats. Quan parlem dels cecs, parlem de més de 24.400 persones, 24.400 llocs de treball que ofereixen per a persones amb discapacitat. I, a més, aquests centres són molt més que empreses: són espais d'acompanyament vital que atenen des de la formació, l'oci, l'esport, la salut, la convivència fins a l'envelliment prematur dels seus treballadors i treballadores. Per tant, qualsevol debat sobre la sostenibilitat no és merament un debat administratiu, sinó que és un debat sobre la dignitat humana i la cohesió de la nostra societat, del dret de viure una vida plena per a milers de ciutadans i ciutadanes, perquè el dret al treball no és només el dret a un salari; és un lloc al món, és un lloc a la nostra societat. I la tasca que fan aquests centres acompanyant les persones en la seva diversitat i en la seva vida independent és insubstituïble. No és només ocupació, sinó dignitat i autonomia per a persones amb discapacitat i especials dificultats d'inserció.

Com deia, Catalunya té un model sociolaboral únic a l'Estat que acompanya la persona durant tota la seva vida, fins a moments tan complexos, com deia, com és l'envelliment prematur. Per tant, doncs, qualsevol debat sobre la seva situació s'ha de fer sempre des del respecte màxim a la feina que fan aquestes entitats i al conjunt dels seus professionals.

I ara, sobre el contingut de la moció, jo vull començar, primer de tot, agraint al Grup d'Esquerra Republicana la presentació de la interpel·lació, primer, i ara d'aquesta moció subsegüent. Agrair tornar a debatre en aquest Parlament sobre el nostre model d'inclusió sociolaboral, perquè, malauradament, aquest no és un debat que sigui, diguem-ne, el més recurrent en aquest Parlament. Però també l'hi he de dir: no compartim l'inici d'aquesta moció que planteja, pràcticament una esmena a la totalitat al Departament d'Empresa i Treball, parlant de deixadesa i inacció. Tot i que compartim la preocupació per la salut financera dels centres, doncs, crec que cal analitzar les dades amb rigor, perquè la política s'ha de basar sempre en fets.

I els fets què ens diuen? Ens diuen que el departament i la direcció general competent no s'han aturat. Perquè, de fet, moltes de les qüestions de les que planteja la moció, alguns dels punts que planteja la moció ja s'han resolt. El departament ha treballat molt intensament per resoldre aquestes qüestions. I afirmar que s'han posat en risc deu mil llocs de feina per manca de gestió, doncs, ens sembla que és un exercici d'alarmisme que no s'ajusta pas a la realitat. La gestió de les línies de suport ha estat constant, i, com veurem a continuació, les dades de pagament i les reformes [#12.58] doncs desmenteixen aquesta tesi d'abandonament.

Una cosa és demanar millores, que sempre són necessàries, i l'altra és negar la feina feta. Per tant, ja els hi dic, no hi han pagaments pendents dels imports que s'hagin atorgat. S'han realitzat tots els pagaments pendents. Sí, durant el mes de desembre i durant el que portem del mes de gener, no? L'Administració està complint els seus compromisos. I el mateix passa també amb el personal de suport. Perquè no hi ha hagut cap retallada de 5 milions d'euros: l'import és el mateix que l'any anterior, els 32,5 milions d'euros per als equips multidisciplinaris de suport.

Per això, el nostre grup, a banda del primer punt, votarem en contra dels dos punts que demanen procedir al pagament perdent, perquè, com deia, no hi ha cap pagament pendent, i també d'aquest que demana revertir una retallada que no s'ha produït, no? A la resta de la moció sí que al nostre grup hi votarà a favor. I, a més, de veritat, li vull agrair al diputat Elena la voluntat de negociació i la facilitat doncs per arribar a acords en aquells dos punts que hem fet esmena, que, a més, són dos punts que al final hem arribat a un acord de transacció.

I, a més, també demanem al conjunt de la cambra que el suport als centres especials de treball no es converteixi en una arma llancívola. Els centres necessiten estabilitat, seguretat jurídica i finançament àgil. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Sí, acabo, vicepresident. Continuarem treballant perquè Catalunya segueixi sent un referent en la inserció de les persones amb més dificultats, garantint que cap lloc de feina estigui en risc i que el model català de centres especials de treball sigui sostenible, modern, però, sobretot, humà.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts la diputada Noemí Nieto i Fumanal.

Fitxer 15

Noemí Nieto i Fumanal

Vicepresident, conseller, diputades i diputats... Avui no parlem només de subvencions ni de tràmits administratius. Parlem de persones, parlem de més de 10.000 persones, de llocs de treball amb discapacitat que han estat posats en risc per la mala gestió del Govern.

Des de Junts, ho vam dir clarament, en seu parlamentària, abans de finalitzar l'any. El diputat Isaac Padrós va reclamar el pagament de 153 milions corresponents a la part subvencionada de les nòmines del 2025 d'aquestes persones amb discapacitat que treballen als centres especials de treball. Per tot això, donarem suport a la moció presentada pel diputat Joan Ignasi Elena, que fa quinze dies ja va formular una interpel·lació rigorosa i necessària que afecta milers de persones. Els CETs són una eina clau de cohesió social, una expressió clara del compromís del país amb la inclusió, la igualtat d'oportunitats, el treball digne, i també són una part real del nostre sistema productiu.

Cal recordar d'on venim. Aquests centres són el resultat de la llarga trajectòria de les entitats socials i familiars del nostre país, amb dècades d'història, que van apostar per la inserció laboral de les persones amb discapacitat molt abans que existissin ajudes públiques. Ha estat aquest impuls de la iniciativa social arrelat al territori i sostingut en el temps el que ha fet possible que Catalunya sigui avui referent d'inclusió sociolaboral, amb un model que ha crescut i evolucionat positivament fins a arribar a més de deu mil llocs de treball.

Ara bé –cal dir-ho amb honestedat–, massa sovint no hem acompanyat prou bé aquest model a nivell econòmic. Hem mantingut un sistema inestable, excessivament basat en subvencions anuals, com si la discapacitat fos una realitat reversible, quan en realitat requereix suports estructurals i estables. El 2025, malauradament, marcarà un abans i un després. Lluny de voler millorar la relació entre la Generalitat i els centres especials de treball, el rumb pres per la Conselleria d'Empresa i Treball i en concret per la Direcció General d'Economia Social, ha estat profundament perjudicial. I ho ha estat per tres raons molt clares.

La primera és l'endarreriment en els pagaments. La posposició dels canvis en les bases de les subvencions van comportar un retard en l'adjudicació i, com a conseqüència, un retard greu en el cobrament, que Junts va denunciar l'any passat. A data d'avui podem dir que no s'ha cobrat la totalitat del deute. He parlat amb les entitats, portaveu socialista. Però cal dir-ho clarament: no és normal cobrar tampoc dotze mesos amb retard. Mentrestant, les entitats s'han hagut d'endeutar, assumir pòlisses de crèdit i fer front als interessos bancaris amb recursos propis.

La segona raó que ha empitjorat la situació: els nous criteris de bases més restrictius. Els canvis en la valoració de les necessitats d'acompanyament per a la inserció laboral evidencien que no s'ha tingut en compte ni el sector ni el funcionament real del centre, ni la manera com s'acompanya una persona amb discapacitat en el seu lloc de treball. Es necessiten adaptacions, materials i persones de suport, i aquestes ajudes no són accessòries; són clau per a l'èxit del model. Per això reclamem, com fa aquesta moció, que es recuperin els 5 milions d'euros derivats de penalitzacions injustes. Abans del 2025 no es penalitzaven les baixes laborals; no es vinculaven les ajudes de suport a

les hores contractades. Els suports eren estables, estiguessin o no de baixa les persones amb discapacitat. Aquests suports són essencials per a la seva recuperació.

I la tercera raó que ha acabat d'agreuja la situació és l'increment de la burocratització. Els nous tràmits per accedir al finançament són més complexes i més lents. Molt lluny, el Govern del PSC, d'una administració àgil i eficient. I aquesta recau, un cop més, sobre unes entitats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) ja fortament tensionades econòmicament.

Conseller, els centres especials de treball recordaran el 2025 com un cúmul de despropòsits, i per això avui és tan important aquesta moció. Des de Junts, hi donarem suport, diputat Elena. Perquè defensar els drets és defensar la iniciativa social, el treball digne, la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Ara el que cal és que el Govern escolti, rectifiqui i actuï. Aquí i a Madrid. Perquè volem les seves competències i criteris justos, tenint en compte, com diu la moció, el nombre de persones als centres de treball, donat que Catalunya som la comunitat amb més nombre de persones –que a Madrid no es reconeix aquest criteri. Per tant, ho repeteixo, votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats. Diputat Elena, avui es posa sobre la taula una situació que no només és administrativa. És profundament política perquè afecta drets, afecta el treball i la dignitat de milers de persones amb discapacitat, moltes d'elles amb discapacitat intel·lectual.

Els centres especials de treball són una eina clau d'inclusió. No són ni un complement ni una concessió gracieable. Gràcies a aquests centres, milers de persones amb discapacitat accedeixen a una feina, amb salari, amb drets i amb els suports adequats. En aquests centres, més del setanta per cent de les plantilles està formada per treballadors amb discapacitat d'especials dificultats. Estem parlant que només a

Catalunya –i són dades de l'any 2024, del Departament d'Economia Social–, té registrats 200 centres –201 per a més concreció– entre centres d'iniciativa social i societats mercantils, en els quals treballen quasi 30.900 persones. Un setanta-nou per cent són persones amb discapacitat i tots –tant s'hi val la fórmula jurídica sota la qual actuïn–, des de realitats diferents, fan una feina encomiable a favor de la inserció laboral real i la creació d'ocupació.

O sigui que estem parlant, en definitiva, d'un sector empresarial amb un pes important, on el retorn a la societat multiplica per quatre cada euro que l'administració pública inverteix. És obvi; hi estarem tots d'acord: és un sector prioritari. Però, malauradament, com tot el que passa a Catalunya, aquest govern fora de servei té les prioritats equivocades. Posant per davant de les persones les falses ambaixades, els observatoris que no saben què observen o *chiringuitos varios donde colocar amigos y conocidos*. Prioritats equivocades, senyories.

I quins són els fets? Fins al mes de desembre, els CETs no havien rebut ni un euro de la subvenció anual que els correspon. De manera que prop d'un centenar d'aquests centres es van veure obligats a denunciar, a través de les entitats que representen i també en aquest Parlament, a la Comissió de Drets Socials, aquesta situació. El deute acumulat va arribar als 153 milions d'euros. No són xifres exactes. Estem parlant de nòmines, de la continuïtat de projectes i de l'estabilitat vital per a milers de persones i les seves famílies.

Per altra banda, molts centres, per poder afrontar l'impagament de la Generalitat, es van tenir que endeutar i, com és obvi, això comporta els interessos que afegir al despropòsit que estan patint els centres especials de treball. Al final han acabat fent de banc de la Generalitat, finançant el que tenien tot el dret a rebre. La Generalitat avui afirma haver destinat molts milions d'euros, però la realitat és tossuda: els diners no han arribat en la seva totalitat. Les convocatòries continuen encallades en tràmits administratius i, mentrestant, les entitats avancen a l'administració pública recursos econòmics que no tenen. *Vamos, el mundo al revés*.

La situació s'agreuja encara més si parlem del personal de suport: educadors, terapeutes, psicòlegs, preparadors laborals. Sense aquests professionals, molts treballadors amb discapacitat no poden sostenir el lloc de treball. És així de clar, i

estem parlant d'unes deu mil persones, bàsicament amb discapacitat intel·lectual. Dincat, tots vostès la coneixen, la principal representant del sector de la discapacitat intel·lectual, ha parlat de maltractament inadmissible. Penso que és difícil trobar una expressió més precisa.

Fins aquí té els fets. Fins aquí hem arribat, els fets. Ara toca la traducció a la realitat política. Senyories, quan una administració incompleix de manera sistemàtica els seus compromisos, no només falla la gestió; falla la responsabilitat política. I els que paguen aquest desastre són, una vegada més, les persones vulnerables. Aquesta situació de bloqueig posa en risc el dret a la feina de persones que difícilment trobaran una alternativa al mercat de treball ordinari. No estem davant d'un problema tècnic menor, ni tampoc davant d'un retard conjuntural. Estem davant d'un govern que no funciona i aquesta situació ens obliga a una resposta política immediata.

Per això, diputat Elena, donarem suport a la moció, reclamant el pagament de les quantitats pendents. Repeteixo: el pagament de les quantitats pendents. Facin números i veuran com estan pendents. Agilitat administrativa real, no només anuncis i propagandes. I un compromís ferm perquè els centres especials de treball no tornin a ser ostatges de la ineficàcia administrativa. La inclusió laboral no pot ser només un discurs bonic mentre incompleixen els pagaments. O se sosté amb fets i amb actuacions o la traducció és que els centres especials de treball acabaran tancant. I, a data d'avui, els que sostenen la inclusió estan sent del tot abandonats.

I acabo ja, senyor president. Quan un govern és capaç de gastar milions en propaganda (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), en assessors, en estructures polítiques supèrflues, però no és capaç de garantir el suport a les persones amb discapacitat, al seu dret a treballar i a desenvolupar una vida autònoma, el problema no és pressupostari, senyories; el problema és moral.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Conseller Sàmper, diputados, señor Elena. Suena curioso, ¿verdad?, cómo aquellos que te producen un severo maltrato son los que ahora te ofrecen ayuda. A mí de verdad que me tienen que explicar objetivamente en qué se sostiene tal hipocresía de Esquerra Republicana de Catalunya.

Miren, cuando ustedes gobernaban, hace dos días, VOX presentó una propuesta de resolución precisamente para aumentar la oferta de estos centros y para dar ayuda a las personas con discapacidad y dar ayudas a aquellas personas que trabajan con discapacidad. Y ustedes votaron en contra. Ustedes, Junts y el PSC. (*Alguns aplaudiments.*) Y, claro, ustedes gobernaban hace dos días. Pero es que ahora condicionan de manera imprescindible el gobierno de Illa, han investido al señor Illa. Pues oiga, mi pregunta es lo siguiente. ¿Por qué, en vez de exigir impuestos, que aumenten los impuestos, y en vez de exigir planes que no sirven absolutamente para nada o comités de expertos, exijan directamente que paguen las deudas con los CETs? Y no ahorraríamos esta moción. ¿O es que no se comunican ustedes con sus socios de gobierno? Ah, no, claro, es que precisamente prefiere hacer política con esto.

Si nosotros fuéramos unos sectarios como ustedes, votaríamos en contra de toda la moción, por hipocresía y por muy baja altura de miras. Pero, como pensamos en las personas que les afectan estas medidas, esas personas que no le llegan las ayudas, esas personas que han tenido que pedir créditos —o esas entidades— para poder pagar las nóminas, para poder pagar a los acompañantes, votaremos a favor.

Ahora, espero y deseo que realmente esto se lleve a cabo; espero y deseo que se pague en tiempo y forma, y espero y deseo que se modifique estas cuestiones. Porque hoy no está la señora Romero. Debe estar muy ocupada [#13:35] en plató, comentando el tema de los famosos 4.700 millones de euros. Y debe tener más faena en eso que en darle al botón y autorizar las transferencias correspondientes. Es una vergüenza, hombre. Es que esto no se puede comprender, señor Elena.

Mire, el Govern acumula una deuda de 153 millones de euros que no ha transferido —que no ha transferido—, del año 2025. No anteriormente, de este año. ¿Y qué puede suponer esa falta de pagos? Pues evidentemente afecta a más de 1.300 personas

trabajadoras con discapacidad. Solo en las comarcas de Lérida, solo *–les comarques de Lleida–*, y decenas de centros en Cataluña. Y, claro, debido a la falta de pagos en tiempo, muchos centros, como he comentado, han tenido que recurrir a formas de financiación alternativas y a pedir créditos. Que, por cierto, esos intereses se abonarán por parte de las entidades y no por parte de la Generalitat.

Sinceramente, señor Elena, si pagamos impuestos es para cuestiones como estas. No para que lo quemen en MENAs o en inmigración ilegal. Que estos no tienen retrasos en cobrar. Es más, cobraban de más y cobraban dinero que no debían cobrar. (*Alguns aplaudiments.*) A ellos las transferencias les llegaban al momento. Es impresionante. [#14:53] Piense un poco, por favor. Pero para

Fitxer 16

para colmo el Govern ahora dice lo siguiente, y es que solo destinará 133 millones de euros, es decir, reduce 5 millones de lo que ya presupuestaron ustedes, que ya era poco. Es decir, ustedes están dejando de lado a las personas que quieren trabajar, con discapacidad. Y luego vendrán aquí que querrán emitir un mensaje –un mensaje falso, evidentemente– de que protegen a las personas, que protegen a la clase trabajadora, que quieren que esas personas desarrollen su actividad. Y la realidad es que cuando ustedes pueden hacer algo de verdad, que es destinar recursos públicos, ustedes los recortan.

Y ese recorte va afectar a psicólogos, a trabajadores sociales, lo que afecta, precisamente y directamente, a la calidad del acompañamiento y a la atención de los centros.

Y, mire, yo le voy a ser muy claro: lo que de verdad necesitan esos centros es más financiación estable y que se abone, porque esta falta de ingreso, esta falta de pago les está poniendo en riesgo de colapso si los pagos no se normalizan y si las bases de financiación no se aseguran con certeza y anticipación.

Por tanto, le pido y le exijo que paguen lo que deben a los centros y que corrijan de inmediato esa situación para que no vuelva ocurrir, que no nos volvamos a ver en esta situación.

Y tengan en cuenta una cosa, que es denigrante: es verdaderamente preocupante que unos centros que trabajan con unas personas que necesitan ayuda, unas personas que quieren llegar a desarrollarse, unas personas que tienen metas, que tienen cuestiones, que quieren llegar a final de mes, ustedes no tengan en consideración eso –no tengan en consideración eso. Se les tendría que caer la cara de vergüenza que esto pase aquí.

Y ya se vio la consejera Romero tuvo que dar explicaciones y que uno de los pagos ya se había adelantado y faltaba el otro. Bueno, espero y deseo que el segundo pago se haya realizado lo antes posible o que se haya realizado, porque no se entiende. ¿De acuerdo? Ya sé que usted ahora se pone muy nerviosa, pero es que es la realidad. La realidad es que esos centros no están recibiendo el dinero de la Generalitat de Catalunya. Los culpables son ustedes, vayan a las asociaciones, vayan a los sindicatos, vayan a todos y expliquen que ustedes no dan ese dinero.

No hace falta que diga que le corta el tiempo, que ya me lo han cortado. No se preocupe.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, del Grup Parlamentari Comuns, i té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Aquesta és una qüestió que vam tenir l'oportunitat de debatre a la Comissió de Drets Socials i Inclusió amb motiu de la compareixença de representants d'alguna de les entitats a què fa referència la moció, i que ens traslladaven el seu neguit i les seves dificultats. Unes entitats que fan una tasca imprescindible d'atenció, d'assistència, de promoció de l'autonomia personal, social i laboral de les persones amb discapacitat intel·lectual i/o amb problemes de salut mental, que impulsen també iniciatives d'economia social que permeten contribuir a

aquesta inserció laboral, aquesta confiança en les capacitats de les persones per a una societat més rica i més inclusiva.

Parlem d'inserció laboral, parlem de centres de treball especial, que és cert que en una situació ideal constituïrien un element pont cap al mercat laboral, no com a element estructural, però és cert que el grau d'exigència laboral és cada cop més elevat, no només pel que fa als ritmes, també jornades, torns de treball i per connectivitat vinculada a l'ús de tecnologies de la informació. En definitiva, una precarietat que expulsa de les oportunitats laborals aquestes persones malgrat la quota de reserva de la Lismi.

D'altra banda, per cada euro invertit per la Generalitat en centres especials de treball, el retorn social és de 4,4 euros a la societat. I malgrat aquest fet, els centres especials de treball d'iniciativa social veuen perillar la seva continuïtat per aquest canvi de model. És cert que l'increment del salari mínim professional que s'aplica a aquests treballadors i treballadores i que ningú qüestiona, tampoc els centres de treball especial, va acompanyat, en canvi, d'una reducció de les subvencions per a equips multidisciplinaris de suport en 5 milions d'euros i, a més a més, pel fet de que es paguen tard i malament.

El Departament de Treball ha introduït modificacions a les bases d'aquesta subvenció destinada als centres especials i dues d'aquestes modificacions afecten directament i significativament la manera com es calcula la quantia de l'ajut per cobrir les despeses del personal de suport corresponents als exercicis 2025 i 2026. Segons les noves bases, la quantia de la subvenció per a aquest personal de suport es determinarà segons la plantilla de persones amb discapacitat que constin d'alta en una data concreta de l'any, el 22 de setembre, sense tenir en compte els moviments de plantilla que puguin produir-se al llarg de l'any.

D'altra banda, quan una persona amb discapacitat estigui de baixa, sigui per un període curt o sigui per un període llarg, la subvenció deixarà de cobrir el percentatge del personal de suport corresponent a aquest període de temps, com si aquesta persona deixés de treballar al centre durant el temps de la baixa.

I per últim, també és important destacar que, lluny de complir amb el compromís d'incrementar aquesta subvenció per tal d'afavorir una millora dels salaris dels

professionals –una reivindicació que des de Comuns fa temps que hi fem suport–, el càlcul s'ha fet segons uns criteris que no només no permeten cap increment salarial, sinó que comporten aquesta retallada a què feia referència anteriorment, dificultant per tant, encara més uns increments tan esperats com necessaris.

D'altra banda, també desapareix el concepte del deu per cent per despeses indirectes, fet que dificulta la gestió de la subvenció.

A finals de desembre no s'havia rebut cap pagament del finançament corresponent, una suma de 153 milions d'euros, que aquestes entitats van haver d'avançar per tal de poder pagar els salaris dels seus treballadors. Tot i que finalment, és cert que en el marc d'aquell últim Ple, el conseller Sàmpser ens va participar tothom que s'havia de procedir al pagament de part de les subvencions concedides.

La moció fa propostes assenyades i necessàries: pagar per urgència als pagaments encara pendents, que *haberlos haylos*; revertir la reducció en la quantia de les subvencions, així com aquesta modificació en els criteris de determinació de la quantia en base al càlcul del volum de personal, no en una data concreta, sinó en el període a què fa referència aquesta, i també tornar a computar els períodes de baixa a la determinació de la quantia, així com tornar a incorporar la subvenció a aquest deu per cent que estava destinat fonamentalment a les despeses indirectes, que generalment estan associades a la realització de l'auditoria externa associada a qualsevol subvenció.

Implementar un sistema de pagament –molt necessari– que garanteixi el pagament mensual de les nòmines d'aquestes entitats. Perquè, mirin, els treballadors i les treballadores tenen el vici de menjar i pagar les factures cada mes i, per tant, és molt necessari.

I per últim, ens sembla també positiu plantejar-se la possibilitat de revisar de forma participada el model d'inserció sociolaboral de les persones en situació de discapacitat per tal de fer... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo–, per tal de fer efectiu el seu dret al treball que fa temps que necessita adaptar-se a una realitat social que ja ha evolucionat i no poc.

Ens hi pronunciarem favorablement.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia de nou a totes i a tots. Primer de tot agrair a Esquerra Republicana la presentació d'aquesta moció. També traslladar-los que, com no pot ser d'una altra manera i com que em sembla que és encertada, aquesta moció fa bastant un fil per randa de les principals reivindicacions de les entitats i del sector i de Dincat, etcètera, d'entrada dir que nosaltres, per tant, donarem tot el suport a les propostes que ens fan i que ens semblen absolutament raonables, no?

Avui no aprofitarem per parlar del model d'inserció sociolaboral, tot i que ens sembla bé aquest element de revisar-lo, i en tot cas la nostra posició, com en tots els àmbits i en tots els serveis essencials, és el protagonisme del sector públic i, per tant, de l'actuació des d'aquest àmbit, sempre des d'un reconeixement de la tasca que fan en aquest sentit les entitats de l'àmbit d'iniciativa social.

I òbviament, tenim una realitat que és tossuda. I és aquesta realitat que l'atur en el sector de les persones amb discapacitat de Catalunya és molt elevat i només un trenta per cent d'aquestes persones poden treballar. Aquesta és una realitat sobre la que s'ha d'incidir i s'ha de treballar.

Dit això, la portaveu del PSC ens parlava de no utilitzar-ho com una arma llancívola, no fer-ne una qüestió política... Miri, senyora Díaz, ens sembla que no és una qüestió de arma llancívola dir que hi ha una deixadesa i una acció per part del departament quan a dia 3 de desembre de 2025 algunes entitats denunciïn que encara hi ha pagaments pendents del 2024. El Govern té uns compromisos de pagament, els ha executat o no els ha executat en temps i forma? No, no els ha executat en temps i forma. Per què? Ho han explicat? No han explicat el perquè. Ho han intentat fer a cuitacorrents quan això ho han denunciat les entitats. Perquè les paraules d'aquesta moció de «deixadesa» i «inacció» no són només del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; són de les pròpies entitats i són elles les que ho manifesten. Després corren a realitzar els pagaments i intentar solucionar el problema i a acusar d'arma

llancívola qui denuncia aquesta situació, quan és precisament aquesta denúncia el que els ha obligat a fer el pagament que no havien fet en temps i forma, tal com s'havia compromès el seu Govern.

I gra de sorra rere gra de sorra, rere gra de sorra, perquè quan no es per a és per be, i quan no, és per ce, doncs, un altre gran èxit d'aquesta gran gestoria d'exemple de gestió de l'Illa i companyia que a nosaltres ens sembla que de nou fa aigües per totes bandes. En allò que ens volien donar lliçons de gestió, en allò que ens volien donar lliçons a complir amb compromisos, en allò que ens volien donar lliçons de preocupar-se dels problemes reals de la gent, doncs quines lliçons ens estan donant? Ben poques –ben poques. Per tant, no parlin d'armes llancívoles. Els demanem que no facin exercicis de cinisme, limitin-se a fer la seva feina, limitin-se a fer allò més bàsic. I després ja ens parlaran d'armes llancívoles, de grans elements i d'altres exercicis. Però, en tot cas, nosaltres els demanem que facin allò més bàsic en temps i forma. I que quan ho denunciïn les entitats no acusin aquestes entitats de fer política.

Un altre element que ens sembla rellevant: aquests 153 milions..., 53 milions que s'han deixat de pagar i el deute que això ha suposat per a les entitats. Esperem que també hi hagi un compromís en aquest sentit i que això no es reverteixi.

I per acabar, els volíem fer una pregunta que ens sembla rellevant: és només una qüestió de deixadesa que no s'hagi pagat això en temps i forma o també hi ha una intenció de fons o amagada d'intentar que aquelles entitats més petites caiguin, de concentrar en entitats més grans i anar concentrant cada cop més aquesta activitat i, per tant, que les entitats petites vagin caient? A nosaltres ens preocupa aquesta qüestió, diverses entitats ens ho han traslladat. I ens agradaria que en el moment que fos possible, aclarissin si només és deixadesa o també hi ha una intencionalitat de fons.

En definitiva, donarem suport a aquesta moció i agraïm la tasca de les entitats i del Grup d'Esquerra Republicana per proposar-ho.

Gràcies.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Cent vint-i-cinc mil persones amb un grau de discapacitat reconegut en actiu, inserides dins el mercat laboral; són menys de la meitat de les que per edat podrien fer-ho. Sovint la manca d'oportunitats els impedeix treballar, prosperar, sentir-se, realitzades, útils i funcionals. Per això és tan important la tasca diària dels 207 centres especials de treball, que sostenen milers de persones amb discapacitat i que converteixen en fets i realitat la inclusió que vostès prediquen de paraula insistentment en aquest faristol.

No són un projecte pilot o una experiència marginal sota estudi, sinó una peça clau del sistema d'ocupació d'aquest país. I no obstant, se'ls tracta com un apèndix incòmode, com una despesa a contenir. No es valora que tots aquests centres, a part de crear llocs de feina estables i adaptats, generen autoestima, autonomia, rutines saludables, dignitat. Mentre en aquest Parlament ressona la retòrica, ells construeixen una realitat que millora substancialment la vida de milers de famílies.

Se'ls exigeix el mateix grau de competitivitat, eficiència i qualitat que la resta d'empreses i se'ls hauria de compensar amb ajudes i subvencions perquè puguin fer viables els seus projectes sense perdre grau d'humanitat. Però els recursos públics necessaris no arriben i vostès s'excusen en la manca de pressupostos per justificar la precarietat estructural i la inestabilitat a la que condemnen aquests centres.

Quines són les conseqüències? No poden invertir en millores, no poden garantir la continuïtat, no poden afrontar les puges salarials, no poden planificar contractacions

Fitxer 038_3PLE17

on vostès hi albiren balanços econòmics, hi ha persones vulnerables en risc de perdre la feina i personal que fa equilibris impossibles per trampejar la situació.

Treuen rèdit polític presumint d'aquestes iniciatives socials i quan toca pagar la factura els deixen sols. Els centres fan malabarismes per esquivar l'infrafinançament i la burocràcia infinita amb què l'Administració els castiga. I per acabar-ho d'adobar, veuen com se'ls exigeix ser la solució de tot: que absorbeixin més perfils, que ja no es centrin només en els catalans discapacitats, que incorporin immigració en situació irregular... Se'ls demana que assumeixin perfils complexos, que cobreixin els governs en aquest col·lapse que han generat al país.

La instrumentalització política dels centres, en aquest sentit, denota fins a quin punt són forassenyades i contraproductives les seves polítiques en termes migratoris. S'estan desatenent sol·licituds laborals de persones amb discapacitat per col·locar amb calçador i a cop de talonari immigrants sense papers. I això és vergonyós i és alhora indigne.

No només cal dotar de finançament regular i estable aquests centres, sinó que cal establir protocols de contractació que prioritzin els nostres conciutadans amb discapacitat. No els demanem privilegis, els demanem coherència i responsabilitat. La inclusió dels catalans vulnerables a la societat no pot ser un discurs esgrimit davant aquest faristol per guanyar vots o premis Nobel; ha de ser una autèntica política pública dotada pressupostàriament.

El sistema mixt de finançament dels centres és fràgil, amb ingressos inestables i puges inesperades pel que fa a la logística. Per això necessiten una font pública fiable de cofinançament. No poden dependre de convocatòries anuals ni de si el Govern té més habilitat o menys per pactar i consensuar uns pressupostos. No poden anar signant pòlisses i crèdits contínuament.

Les polítiques d'inclusió fracassen si no hi ha coordinació màxima entre el Departament d'Empresa i Treball i el Departament de Drets Socials i Inclusió. I mentre aquest segon continuï més amoïnats per servir i subvencionar menors no acompanyats del Marroc que no pas per dotar d'oportunitats laborals els catalans vulnerables, em temo que no ens en sortirem.

Els sembla normal retallar 5 milions d'euros a personal de suport per a persones amb discapacitat mentre ens regalen vuit a països estrangers amb tota mena de conceptes estraforis mentre perdonen 168 milions d'euros en ajudes indegudes a qui no

complia els requisits? Potser hauria de dimitir algú de la primera bancada. O potser hauríem de cessar a les urnes tot aquest Govern.

El president

I, finalment, per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president, i diputades, diputats, consellers... Voldria fer un parell de reflexions prèvies a la senyora Orriols i una al senyor Ramírez. A la senyora Orriols, jo he tingut l'oportunitat de parlar moltes, moltes, moltes vegades amb entitats del sector, i li ben asseguro que mai, mai, mai, mai he sentit per part d'elles una reflexió, una queixa, en aquest sentit, en relació amb les incorporacions a les quals vostè fa referència. Segurament deu ser perquè aquestes entitats, quan veuen una persona amb discapacitat, veuen una persona. *(Aplaudiments.)*

I la segona reflexió és que hauria de mirar..., i la segona reflexió, al senyor Ramírez, és que hauria de mirar, almenys en aquests temes, d'estar una mica a l'alçada, perquè em sembla que no ho ha estat en la intervenció que ha fet, per la seva manca de sensibilitat i per la seva permanent utilització barroera del seu discurs en temes tan especialment sensibles i en els que hi ha consens en relació amb aquesta qüestió.

Finalment, aquesta moció tenia tres finalitats. Una era posar en evidència que aquest país té el gran tresor d'aquestes entitats, que fan una feina extraordinària, i, com deia la diputada Díaz, posar-los, ni que sigui per un dia, en aquesta sala, en el centre. La segona reflexió és per denunciar el que ha passat aquest any passat i que ha estat un error i que s'havia de posar llum sobre ell. I la tercera, que per això estem aquí i sobretot, és proposar alternatives que facin la vida millor a la gent del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Sí? Demana la paraula la diputada Orriols? Per què demana la paraula? *(Veus de fons.)* No. En aquest cas, forma part del debat de la rèplica i la contrarèplica legítima dels diversos grups parlamentaris. No té la paraula.

Cridem a votació.

(Veus de fons.)

Sí, senyora Orriols, estem cridant a votació. Digui.

Sílvia Orriols Serra

... desigualtats en aquesta cambra perquè a la senyora Capella (*veus de fons*), en les mateixes circumstàncies –en les mateixes circumstàncies–, se li va donar dret d'al·lusions, en les mateixes. I, en canvi, al grup d'Aliança Catalana se'ns denega permanentment.

El president

Això no és veritat.

Sílvia Orriols Serra

És cert.

El president

Això no és veritat, i es tracta a tothom exactament igual.

Continuem cridant a votació.

Senyores i senyors diputats, comencem la votació de les mocions subsegüents... El Grup Parlamentari de Junts demana la paraula. Senyor Vergés?

Salvador Vergés i Tejero

Sí, president. Per demanar, si us plau, votació separada en la moció 18, el punt 18; la 191, de moció, els punts 2 i 10.a.

El president

Perfecte.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies.

El president

Ens consta que el Grup Parlamentari de VOX demana que es faci la lectura del punt 2 de la seva moció, del punt 19. És així? Hi ha cap altre grup parlamentari que vulgui plantejar una votació separada? O demanar que es llegeixi algun punt? *(Pausa.)* No? Doncs comencem les votacions.

Comencem votant la moció subsegüent... Saben que les mocions que votem incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural (continuació)

302-00188/15

Comencem amb la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències per al sector primari de la sobreprotecció del medi natural.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 48 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 59 vots en contra, 52 vots a favor i 24 abstencions.

Votem el punt 2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 15 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 17 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt 3 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 52 vots a favor, 48 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, 10 vots en contra i 11 abstencions.

Votem els punts 5 i 7 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 125 vots a favor, cap vot en contra i 10 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 35 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 114 vots en contra, 17 vots a favor i 4 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 6 vots en contra i 46 abstencions.

Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 87 vots en contra, 28 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 125 vots a favor, 6 vots en contra i 4 abstencions.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 114 vots a favor, cap vot en contra i 21 abstencions.

Votem conjuntament els punts 13 i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 126 vots a favor, 5 vots en contra i 4 abstencions.

I finalment votarem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 6 vots en contra i 57 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris (continuació)

302-00191/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la producció i el consum agroalimentaris.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Ara votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem conjuntament els punts 3 i 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions
—aquests punts

També de manera conjunta votarem els punts 4, 10.b, 11.c, 11.e, 11.f, 11.h, 11.b i 15.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Fitxer 038_3PLE18

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 15 vots en contra i 13 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 8.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem els punts 8.b i 8.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

Votem... Perdoni? Votem el punt 11.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 12 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 11.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 75 vots a favor, 60 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 11.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 102 vots en contra, 12 vots a favor i 21 abstencions.

Votem el punt 12.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 12 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 13.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 92 vots en contra, 12 vots a favor i 31 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 13.b i 13.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 94 vots en contra, 30 vots a favor i 11 abstencions.

Votem els punts 13.c i 13.d conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 67 vots a favor, 57 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 13.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 57 vots en contra i 13 abstencions.

Votem el punt 13.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots en contra, 32 vots a favor i 46 abstencions.

Votem el punt 14.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem el punt 14.b.

Comença la votació.

Votem de manera... Sí, el resultat de la votació ha estat 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

I, efectivament, votem de manera conjunta els punts 16.a, 16.b, 16.c i 16.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots en contra, 26 vots a favor i 44 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 16.d.

Comença la votació.

(El secretari segon de la Mesa intervé sense fer ús del micròfon.) Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

El secretari segon de la Mesa em fa adonar que, a l'hora de dir el resultat de la votació anterior, la presidència ha comès un error. Demano a la secretaria..., al secretari general, al lletrat major, sí, lletrat major que puguin recuperar el sentit de la votació dels punts 16.a, 16.b, 16.c i 16.e. No sé si hi ha algun mecanisme. Si no, per garantir la situació, donem per anul·lada aquesta votació. *(Pausa.)* La tornem a repetir a efectes de l'acta i del diari de sessions.

Per tant, els proposo que tornem a repetir la votació dels punts 16.a, 16.b, 16.c i 16.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per a superar l'actual estat precari del sector industrial (continuació)

302-00196/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures necessàries per superar l'actual estat precari del sector industrial. Començarem votant de manera conjunta els punts 1, 4 i els punts 5, 6, 7 bis, 8.b, 8.c i 8.d, 8.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Abans de votar el punt 2, demano a la diputada i secretària tercera de la Mesa del Parlament, la diputada Rosa..., Rosa Maria Ibarra, que procedeixi a fer la lectura del punt 2. Maria Rosa, Rosa Maria és complicat, a vegades. *(Rialles.)*

La secretària tercera

A aquestes alçades, president, ja no hauria de ser complicat. *(Rialles.)*

El president

Perquè sempre li dic Rosa i, per tant, rebo l'envestida de la secretària tercera amb amabilitat.

La secretària tercera

Deixem el debat aquí. Molt bé. som-hi.

«El pacto nacional para la industria 2022-2025 ha tenido un impacto negativo para los intereses de la industria catalana al fijar sus objetivos mediante imposiciones y exigencias climáticas en línea con el Pacto Verde europeo y la Agenda 2030, provocando la reducción del PIB, la pérdida de competitividad y de productividad, el

aumento de los costes de producción y la generación de dependencia de la importación de productos manufacturados.»

El president

Moltes gràcies. Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 3, 7 i 8.a.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 122 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball (continuació)

302-00192/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball. Comencem votant els punts 1, 2.a i 2.c.

S'inicia la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

Votem els punts 2.b i 2.c..., 2.f, 2.b i 2.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Continuem votant de manera conjunta els punts 2.d i 2.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, 1 vot en contra i 11 abstencions.

I acabarem votant el punt 2..., votant el punt 2.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Abans de procedir a la lectura de les dues declaracions institucionals que tenim previstes, hi ha el costum en aquesta cambra que, quan enmig de la legislatura hi ha un diputat o diputada que sol·licita la baixa de la seva condició de diputat del Parlament, pugui adreçar-se a la cambra per acomiadar-s'hi. És el cas de l'honorable diputada, la senyora Tània Verge Mestre, i té la paraula per poder-se adreçar a la cambra en aquest comiat.

Tània Verge Mestre

Tant de bo tinguéssiu aquesta capacitat al carrer. Només plantar-me, hi ha una part de la cambra que fa xof! Fantàstic! (*Aplaudiments.*) Gràcies, president. Diputades i diputats, companys i companyes. Ja pots estar a temps a l'àmbit acadèmic fent xerrades i després aquí de consellera, de diputada, i aquests pocs minuts tenen el seu nervi.

I quan pensava quines paraules volia compartir, doncs, al final, el que tenien sentit per a mi també, que era el sentit polític que ha tingut el meu pas per la cambra, que no són d'aquests tres dies, sinó dels últims deu anys, cada vegada que he posat el peu en aquesta cambra. I pensava també que si he posat els peus en aquest Parlament amb diferents barrets ha sigut per empènyer dues coses bàsiques o molt fonamentals en el meu *leitmotiv*, que és fer del país un país més feminista i més lliure.

I aquí comença un conjunt d'agraïments que no us penseu que serà la llista dels òscars, però que crec que li donen sentit polític també, que és reconèixer totes les persones amb qui amb aliança, hem pogut ser moviment dins la institució per fer que canviessin coses. I les primeres trobades són amb les ponències de les lleis d'igualtat i de violències l'any 15 i 20, on hi ha unes aliances internes i externes per desbordar els textos vigents o per ampliar els textos inicialment presentats. Ha sigut un privilegi poder compartir aquests espais, col·laborar, aprendre, teixir aliances i, per tant, a totes les diputades, especialment dels partits d'esquerres, d'aquelles dues

les ponències. Una mica més endavant, als grups parlamentaris d'Esquerra i de la CUP, per convidar-me a formar part –bé, votat per aquest Parlament– de la sindicatura electoral de l'1 d'octubre, en un context històric del país en què moltes persones ens vam comprometre en un exercici de sobirania molt important, també de Junts, els tres partits que donaven suport a aquest exercici de sobirania.

A la Mesa de la dotzena legislatura, on només hi havia una dona, de fet, però, amb l'impuls del president Roger Torrent, s'impulsa un pla d'igualtat, amb el suport de tots els grups, per dur a terme iniciatives pioneres que encara perduren: és un pla d'igualtat, és una oficina d'igualtat, és el Parlament de les dones. I aquí vull donar les gràcies especialment també a la Marina Garcia, que en aquell moment formava part del gabinet del president Torrent i tot el seu equip, i al conjunt de diputades, en aquests moments la Raquel Sans, principalment, però que des d'aquell moment, doncs, han tingut des de la Mesa la responsabilitat també d'impulsar el pla: l'Adriana Delgado, la Rut Ribas, l'Alba Vergés, la Raquel Sans. Però al conjunt del personal del Parlament també, perquè les polítiques d'igualtat en cap institució s'implementen si no hi ha un compromís per part de totes les persones que hi treballen.

I en aquesta etapa més recent, doncs, mil gràcies a Esquerra per haver fet aquesta aposta valenta, mil gràcies a les companyes amb qui vam crear un Departament d'Igualtat i Feminismes en el Govern del president Pere Aragonès, fent bandera de manera desacomplexada de les polítiques feministes, LGBT, antiracistes. I l'empremta és visible en aquest Parlament, i per això ho subratllo també. Hi ha una Comissió d'Igualtat i Feminisme que és permanent, que té caràcter legislatiu, perquè va existir i existeix encara aquest departament; si no, abans hi havia una comissió de seguiment. Per tant, el rang de les estructures importa.

Gràcies a totes les diputades amb qui hem compartit aquestes dues ponències de llei, la de drets LGBT i la de violències masclistes: Pilar Castillejo, Susanna Segovia, Elena Díaz, Laura Martínez, Sabrin Araibi. Són lleis que també desborden les costures de les lleis vigents, per tant, també contribuiran a avançar en drets.

Vaig acabant. Gràcies, Pilar; gràcies, Andrés García Berrio i Pilar Castillejo, per les estratègies compartides que han permès que aquesta cambra tingui un pacte pel dret

al padró, com reclamaven moltíssimes entitats, i per altres estratègies compartides al llarg de la legislatura. I, com s'acostuma a dir, *last but not least*, en anglès, mil gràcies a les companyes i companys del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, incloent-hi tot l'equip tècnic, per descomptat, també, especialment la Lara i la Ilham. Però gràcies, companys i companyes, per aquesta confiança, complicitat. He après moltíssim de vosaltres en aquestes dues legislatures, i ens queda temps, no?, per seguir compartint i aprenent. Najat, ets una dona extraordinària, de les persones més valentes que conec; sens dubte, la més valenta d'aquesta cambra.

I espero, i aquí –no és la primera vegada que ho faig– m'adreço al conjunt del Parlament i al conjunt de partits polítics perquè sàpiguen trobar la fórmula per dotar aquesta Mesa i el conjunt de meses del Parlament per blindar la cambra contra els discursos d'odi, contra la violència política. Perquè aquest no és el preu a pagar per ningú, ni per ser qui és ni per defensar polítiques (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de defensa de drets humans.

I ara sí, acabo, acabo. Ens retrobarem, segur, també amb els que han marxat als carrers i a la vida democràtica del país. La diferència serà que amb alguns ens trobarem de costat, defensant drets i llibertats; amb d'altres ens trobarem al davant, combatent les estratègies salvapàtries...

El president

Acabi, si us plau.

Tània Verge Mestre

...feixistes de sempre, però el que està clar és que de la lluita feminista per un país lliure no se'n surt, no me'n sortiré.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments perllongats.*)

El president

Moltes gràcies, honorable diputada, per la seva vocació de servei públic, i molta sort en l'etapa que ara obrirà.

Declaració institucional de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià

401-00049/15

El setè punt de l'ordre del dia és la substanciació de la declaració del Parlament de Catalunya de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià. Té la paraula la senyora Judit Alcalá González, diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya de condemna de la repressió de la població per part del règim iranià.

»El Parlament de Catalunya manifesta la més rotunda consternació i condemna davant la brutal repressió exercida pel règim iranià contra la seva pròpia població, que ha provocat centenars de morts i milers de detencions en les protestes que s'estan produint. Aquests fets constitueixen greus i flagrants vulneracions dels drets humans, i una repressió ferotge de la llibertat d'expressió i el dret de manifestació pacífica.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya expressa tota la seva solidaritat amb les persones que, amb valentia, es mobilitzen contra un règim opressor i reclamen condicions de vida dignes, llibertat i drets fonamentals.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya insta el Govern d'Espanya i la Unió Europea a condemnar de manera clara i rotunda la repressió del règim iranià i a implicar-se activament en la defensa i la protecció dels drets humans a l'Iran, des del respecte al dret internacional, al multilateralisme i als mecanismes de cooperació internacional.

»Finalment, el Parlament de Catalunya reitera que la diplomàcia, el diàleg i el multilateralisme, fonamentats en el dret internacional, són les úniques vies possibles per avançar cap a unes relacions internacionals justes i pacífiques. En un context internacional cada vegada més inestable, és urgent que la Unió Europea assumeixi un paper de lideratge en la defensa d'aquest enfocament davant la desarticulació dels mecanismes de seguretat global impulsada per l'actual política exterior dels Estats Units.

»Palau del Parlament, 29 de gener del 2026.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

A continuació, senyores i senyors diputats...

Declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria

401-00051/15

...llegirem la declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria. I, com a president del Parlament, vull donar la benvinguda a ciutadans kurds, membres del poble kurd, i expressar-los la solidaritat del poble de Catalunya amb el poble kurd, que ara se substantiarà amb aquesta declaració institucional. Té la paraula el senyor Juli Fernàndez Olivares, l'honorable Juli Fernàndez Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre la situació al nord i a l'est de Síria.

»Després de la caiguda del règim de Bashar al-Assad s'obria un període de transició a Síria que requeria la participació de les diverses comunitats que formen la població siriana –àrabs sunnites, alauites àrabs, cristians, drusos, kurds i la resta de minories– sense tuteles. L'Administració Autònoma i Democràtica del Nord i l'Est de Síria, reconeguda pel Parlament de Catalunya l'any 2021, ha estat un dels exemples de la possibilitat de convivència entre ètnies i religions tradicionalment enfrontades a la regió, de la lluita per posar fi al terrorisme exercit contra la població siriana i d'un fort compromís envers el paper de la dona.

»Davant la situació actual al nord i l'est de Síria i el risc d'una nova massacre contra la població civil siriana, inclosa la població kurda, el Parlament de Catalunya reafirma el seu reconeixement de la població kurda i de les estructures d'autogovern de les quals s'ha dotat; reconeix tota la diversitat de Síria i el paper del poble kurd en la lluita contra Daesh i en la inclusió de la diversitat i dels drets de les dones, i exigeix la fi de l'aïllament de la ciutat de Kobane.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya fa una crida a tots els governs i a les organitzacions internacionals per resoldre els problemes que alimenten les tensions sectàries i ètniques i per assegurar que els presoners de Daesh no siguin alliberats, com a mesura de protecció de tota la població civil.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya fa una crida a la comunitat internacional perquè prengui mesures urgents per evitar una massacre contra la població civil, el poble kurd, els alauites i totes les minories ètniques i religioses.

»Finalment, el Parlament de Catalunya defensa la legitimitat dels pobles de la regió que lluiten democràticament per defensar els interessos, drets i llibertats de les dones i de les comunitats que conviuen al territori del Nord i l'Est de Síria.

»Palau del Parlament, 29 de gener de 2026.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Moltes gràcies. Senyors diputats, haig de recordar que el Reglament no permet exhibir símbols a la tribuna.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a...